

הזֹהַר הַקָּדוֹשׁ

זֹהַר נֶפֶשׁ

The Holy Zohar

Zohar Naso

With commentary (Upto paragraph #87) by Zion Nefesh

Based on Zohar Hasulam, and the teachings of Rabbi Yehuda Halevi Ashlag

DailyZohar 2020 edition

** This is the first and an unedited edition. Please forgive any mistakes and share your comments by email to zion@dailyzohar.com

Future editions may include additional commentaries published on DailyZohar.com.

Copyright © 2020 DailyZohar.com, Zion Nefesh. All rights reserved.

You may share this file with your friends exactly AS IS. No change is allowed. You may print one copy for personal use and study. Reproduction and distribution beyond personal use of this file or parts of it without written permission is prohibited.

1. (במדבר ד) וידבר יי אל משה לאמר, נשא את ראש בני גרשון וגו'. רבי אבא פתח, (תהלים לב) אשרי אדם לא יזעזע יי לו עון ואין ברוחו רמיה. האי קרא, לאו רישיה סיפיה, וכלו סיפיה רישיה. ואית לאסתכלא ביה, והא אוקמוה.
2. תא וזוי, בשעתא דעלותא דמנוחה דינא שריא בעלמא, ויצחק תקן עלותא דמנוחה, וגבורה עלאה שלטא בעלמא, עד דאתי ועאל ליליא, בגין לקבלא ליה (ליליא), ומזמנא דשאר עלותא דמנוחה, אתפרש שבמאל לקבלא (ליה) ואתער ליליא.
3. בתר דאתער כל אינון נטורי פתוזין דלבר, כלהו מתערין בעלמא ואתפשטו. וכל בני עלמא טעמין טעמא דמוותא.
4. והא אתמר. בפלגות ליליא ממש, אתער שבמאל כמלקדמין, וורדא קדישא סלקא ריזון, והיא משבזת וארימת קלא, וכדין סלקא ושריא רישא לעילא בשמאלא, (דף ק"א ע"ב) ושבמאל מקבל לה.
1. וידבר ה' אל משה לאמר נשא את ראש בני גרשון וגו'. רבי אבא פתח, (תהלים לב) אשרי אדם לא יזעזע ה' לו עון ואין ברוחו רמיה. הפסוק הזה אין ראשו סופו, ואין סופו ראשו. ויש להסתכל בו, וכך פרשוהו.
2. בא ראה, בשעת תפלת מנחה הדין שורה בעולם, ויצחק תקן תפלת מנחה, וגבורה עליונה שולטת בעולם, עד שבא ונכנס הלילה, בשביל לקבל אותו (לילה). ומזמן ששורה תפלת מנחה, נפרד השמאל לקבל (אותו) ומתעורר הלילה.
3. אחר שמתעוררים כל אותם שומרי הפתחים שבחזון, כלם מתעוררים בעולם ומתפשטים, וכל בני העולם טועמים טעם מות.
4. והרי נתבאר. בחצות הלילה ממש מתעורר השמאל במקדש, ושושנה הקדושה מעלה ריחות ומשבחת ומרימה קול, ואז עולה ושורה הראש למעלה בשמאל, והשמאל אז מקבלה.

In Zohar Naso, we find the Idra Raba, which is a special study that Rabbi Shimon is sharing with his students. The Idra Rabba reveals the secrets of the world of Atziluth and how the process of creation started. Because of its high level, Kabbalists read the entire Idra Rabba on the night of Shavuot. Many also include the Idra Zuta. The Daily Zohar will provide the complete text of the Idra Rabba on the website and I suggest downloading, printing and reading it after completing the reading of the Bible on the night of Shavuot. Divide the pages between few friends so it will be

quicker to read/scan. When all of you finish, it will be considered as if you all read the entire Idra.

At the beginning of the Idra Rabba, we read that Rabbi Shimon sat down and cried. There are many places in the Zohar that tell us about his cries. Rabbi Shimon was a Tana (a spiritual leader who was able to control nature and resurrect people from the dead).

Then, why does he cry so many times in the Zohar?

Crying is one of the highest spiritual connections. It relates to the level of Chokmah, where pure light exists. Connecting to the Light of Chokmah directly, meaning without restriction or the aspect of Chassadim, can turn the connection to negative. Chokmah has the highest level of Light and Malchut that has a complete lack of light has the strongest desire for it.

The Light of Chokmah that entered the first vessel broke it and left it with its impression and desire to have it again in a restricted way.

When a person cries in the process of connecting to the Light of the Creator he may reach the level of Chokmah. That is why it is said that the gates of tears are never closed. Many people can cry in their prayers but in most cases, they cry because of physical pain or for something that they are missing. Very few can break through the spiritual curtains with their tears. Selfish reasons create gravity to Malchut and the spiritual tears cannot ascend to open the supernal gates for the blessings and light that could fulfill the vessel.

There is a way to reach higher levels and draw all that is good for us. It's described in the portion of Naso and demonstrated by Rabbi Shimon and his students in the Idra Rabba.

In Naso, we read that the heads of the 12 tribes brought offerings to the altar in the Holy Tabernacle. Immediately after that Moses came into the Tabernacle and could hear the voice speaking to him from above the Ark cover.

We see that the Torah relates to both events together. These 12 offerings activated the Ark. It's important to know that all 12 offerings were exactly the same. Unity and equality are the keys to making higher connections.

Rabbi Shimon sat and cried, gathered his students close to him and announced to them that "All depends on love". They were all in total unity and were able to create the vessel for Rabbi Shimon to draw the Light of the secrets of the higher world of Atziluth. Their connection was so high that they could hear angels around them. When Rabbi Shimon started talking and revealing the secrets the whole place shook. It shook because reaching a higher level of spirituality controls the light that holds all matter. This is why Rabbi Shimon caused the death of several people after leaving the cave. Obviously he didn't mean to kill them but Rabbi Shimon's surrounding energy was so strong that it broke the vessels of the people who couldn't handle it.

We should include in our prayers a wish for the gathering of all 12 tribes, the children of Israel and gather them from all the nations of the world into the Holy Temple in Jerusalem. Squeeze an honest tear or two to re-activate the flow of the Light and remove all darkness from this world, Today, Amen.

5. כְּדִין כְּרוּזָא קְאָרִי בְּעֶלְמָא, דְּהָא עֵידָן הוּא לְאַתְעָרָא לְשִׁבּוּזָא לִיה לְמַלְכָּא. וְכִדִּין תּוֹשְׁבּוּזָן מִתְעָרִין, וְאַתְבְּסְמוּתָא דְכָלָא אֲשֵׁתְכּוֹז. וְכָאָה זְוֹלָקִיָּה מֵאֵן דְּאַתְעָר לְזוּזָא וְזוּזָא דָּא. כִּד אֲתִי צְפָרָא, וְיִמִּינָא אֲתֵעַר וּמִזְבֵּקָא לָהּ, כְּדִין וְזוּזָא דְכָלָא אֲשֵׁתְכּוֹז כּוּזָדָא. (ס"א למלכא, כד אתי צפרא וימינא אתער ומחבק לה כדין זווגא דכלא אשתכח כחדא וכדין תושבחתן מתערין ואתבסמותא דכלא אשתכח זכאה חולקיה מאן דאתער לזווגא זווגא דא)

5. אַז הַפְּרוּז קוּרָא בְּעוֹלָם, שְׁהָרִי זְמַן הוּא לְהַתְעוֹרֵר לְשִׁבּוּחַ לְמַלְךְ. וְאִז תְּשֻׁבּוֹת מִתְעוֹרְרוֹת, וְנִמְצְאָת הַתְּבַשְׁמוֹת הַכֹּל. אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל מִי שְׁמִתְעוֹרֵר לְזוּג זְווג זֶה בְּשֵׁבָא הַבֶּקֶר, וְהִימִין מִתְעוֹרֵר וּמִחֲבָקָהּ, וְאִז זְווג הַכֹּל נִמְצָא כְּאַחֵד. (לְמַלְךְ, כְּשֵׁבָא הַבֶּקֶר וְהִימִין מִתְעוֹרֵר וּמִחֲבָק אוֹתָהּ, אִז נִמְצָא זְווג הַכֹּל כְּאַחֵד, וְאִז הַתְּשֻׁבּוֹת מִתְעוֹרְרוֹת וְנִמְצְאָת הַתְּבַשְׁמוֹת הַכֹּל. אֲשֶׁרִי חִלְקוּ שֶׁל מִי שְׁמִתְעוֹרֵר לְזוּג זְווג זֶה).

6. תָּא זְוּזִי, בְּשִׁיעָתָא דְבִגְיָא זָשָׂא דְמִיכִין, וְטַעְמִין טַעְמָא דְמוּתָא, וְנִשְׁמִתָּא סְלָקָא לְעִילָא, קִיִּימָא בְּאַתֵּר דְּקִיִּימָא, וְאַתְבּוּזִינָת עַל עוֹבְדָהָא דְעִבְדָּת כָּל יוֹמָא, וְכַתְבִּין לָהּ עַל פְּתָקָא. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּנִשְׁמִתָּא סְלָקָא לְעִילָא, וְאַסְהִידָת עַל עוֹבְדוֹי דְּבֵר זָשָׁ, וְעַל כָּל מַלְא וּמַלְא דְנִפְיָק מִפּוּבִּיָּה.

6. בָּא רָאָה, בְּשַׁעָה שְׁבִנִי אָדָם יִשְׁנִים וְטוֹעֲמִים טַעַם מוֹת וְהַנְשָׁמָה עוֹלָה לְמַעְלָה – עוֹמְדָת בְּמָקוֹם שְׁעוֹמְדָת, וְנִבְחָנָת עַל מַעֲשֵׂיָהּ שְׁעִשְׁתָּה כָּל הַיּוֹם, וְכוֹתְבִים אוֹתָם עַל פְּתָק. מִדּוּעַ? מִשּׁוּם שֶׁהַנְשָׁמָה עוֹלָה לְמַעְלָה וּמַעֲיָדָה עַל מַעֲשֵׂי הָאָדָם וְעַל כָּל דְּבוּר וְדְבוּר שִׁיּוּצָא מִפּוֹ.

7. וְכִד הָהִיא מַלְא דְאַפִּיק בֵּר זָשָׁ מִפּוּבִּיָּה אִיהִי כְּדָקָא יָאוּת, מַלְא קְדִישָׁא דְאוּרִיָּתָא וְצְלוּתָא. הָהִיא מַלְא סְלָקָא, וּבִקְעָה רְקִיעִין, וְקִיִּימָא בְּאַתֵּר דְּקִיִּימָא, עַד דְּעָאֵל לִילָא, וְנִשְׁמִתָּא סְלָקָא וְאוּזִיד לְהָהִיא מַלְא, וְעָאֵל לָהּ קִבִּי מַלְכָּא.

7. וְכִשְׁאוּתוֹ דְּבוּר שֶׁהוֹצִיא הָאִישׁ מִפּוֹ הוּא כְּרָאוֹי, דְּבוּר קְדוֹשׁ שֶׁל תְּפִלָּה וְתוֹרָה – אוֹתוֹ דְּבוּר עוֹלָה וּבִקְעָה רְקִיעִים, וְעוֹמֵד בְּמָקוֹם שְׁעוֹמֵד, עַד שֶׁנִּכְנָס הַלַּיְלָה, וְהַנְשָׁמָה עוֹלָה וְאוּחוּזָת אוֹתוֹ הַדְּבוּר וּמִכְנִיסָתוֹ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ.

8. וְכִד הָהִיא מַלְא לָאוּ אִיהִי כְּדָקָא יָאוּת, וְאִיהִי מַלְא מִמִּילִין בִּישׁוּן, מְלִישָׁנָא בִישָׁא, הָהִיא מַלְא סְלָקָא לְאַתֵּר דְּסְלָקָא, וְכִדִּין אֲתֵרִשִׁים הָהִיא

8. וְכִשְׁאוּתוֹ דְּבוּר אֵינוֹ כְּרָאוֹי, וְהוּא דְּבוּר מִדְּבוּרִים רַעִים, מְלִשׁוֹן הָרַע – אוֹתוֹ הַדְּבוּר עוֹלָה לְמָקוֹם שְׁעוֹלָה, וְנִרְשָׁם אוֹתוֹ דְּבוּר וְאוֹתוֹ חֲטָא עַל

מלכה, וזהו זוהר עולה דבר נש, הדא הוא דכתיב, (מיכה ז) בשוכבת זיקה שבור פתחי פיה. ובגין כך (תהלים לב) אשרי אדם לא יזשכ יי לו עון. אימתי. כשאין ברוחו רמיה.

9. (במדבר ד) מבין שלשים שנה ומעלה ועד בן זמשים שנה כל הבא לעבוד עבודה ועבודת משא באהל מועד. פקודא דא להיות הלוי משוררים במקדש. ואף על גב שבארנו למעלה, כאן צריך לחדש דברים, שהרי הכהן מקריב קרבן, והוא מיכאל. לוי הוא גבריאל, הוא צריך לנגן.

10. ורוא דמלכה, (תהלים מב) יומם יצוה יי וזסדו, דא וזסד כהנא רבא דמיכאל איהו כהן הדיוט לגבי מאריה, ועם כל דא דהדיוט איהו אצל מאריה. מלך דזויות הקדש איהו. וברכת הדיוט אל תהי קלה בעיניך, והאי איהו יומם יצוה יי וזסדו.

When the night falls, the left is awakened and judgments are spread in the world. People in their sleep 'taste' the aspect of death. The Malchut connects to the left that embraces her. The light is of Chokmah but without Chassadim, and that means judgments. This is the time to wake up for study and meditation to awaken Chassadim for the unification of the Light and the Shechina.

When the day breaks and the Shechina is with Chassadim then this light of the morning increases in the world. The Zohar praises the one who gets up to study and makes the unification because he becomes part of the unification of the Light and the Shechina and benefits greatly from it. The light of Chessed follows him throughout the day.

In the sleep state, the soul ascends up and is examined for all of her actions during the day. Every action and every word is written in a book. The soul testifies on the actions and words of the person.

If the words that the person used were related to the study of Torah and prayers then they break through the heavens to the highest places.

When the words are of the negative type and evil speech, the words go up to a certain level where they are registered with all that is related to the impurities/sins caused by the negative words.

Psalms 32:2

“אֲשֶׁרִי אָדָם--לֹא יַחֲשֹׁב יְהוָה לוֹ עֹון; וְאֵין בְּרוּחוֹ רְמִיָּה”

“How blessed is the man to whom YHVH does not impute iniquity, And in whose spirit there is no deceit!”

This verse praises the man who has purity and his soul testifies positively for him.

The lesson is simple and is a repetition of the one in [DZ 1515](#).

Everything we do and say must be positive.

11. וּבְלִילָה שִׁירָה עָמִי, דָּא גְבוּרָה. שִׁירָה: (דברים לג) בְּכֹר שְׁוֹרוֹ הָדָר לֹא. (יחזקאל א) וּפְנֵי שׁוֹר מִהֲשֹׁמָאֵל. וּגְבוּרָאֵל שְׁלוּחֹ, וְצָרִיד לְשׁוֹרֵר וּלְנִגְן בְּחֻדָּה בֵּינָן הַתּוֹרָה, (להתעסק לשלם קרבות לפני המלך בשמחה. ומי שאין לו רשות) להתעסק בתורה, יקיים (איכה ב) קוּמִי רִנִּי בְּלִיל לְרֹאשׁ אֲשִׁמּוּרֹת.

12. וַיֹּאמֶר בְּאֲשִׁמּוּרֹת כְּמָה סְלִיחוֹת וּתְחַנּוּנִים וּבִקְשׁוֹת בְּכָל מִינֵי רָנָה בְּגִירוֹנוֹ, שֶׁהוּא כְּנוֹר לְהוֹצִיא בּוֹ קוֹל בְּשֵׁשׁ כְּנָפֵי רֶאֶה עִם וְרָדִים בְּשֵׁשֶׁת צְנוּרוֹת הַקֶּנֶה, וְזוֹ ו'. וְיוֹצִיאֻ מִהֶלֶב, שֶׁשֶׁם בִּינָה, כְּמוֹ שֶׁפָּרְשׁוֹהָ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, הֶלֶב מִבֵּין. יוֹצִיא בֵּן מִבִּינָה, מִבֵּין יְהוָה, שֶׁהוּא ו', שֶׁהוּא אֶפְרוֹחַ בְּשֵׁשׁ כְּנָפִים, וְיַעֲלֶה בְּשֵׁשֶׁת צְנוּרוֹת הַקֶּנֶה, שֶׁהֵם (מלכים א י) שֵׁשׁ מַעֲלוֹת לְכֶסֶּה.

13. וּב' כְּרִסְיִין אֵינֻן (ירמיה יז) כֶּסֶּא כְּבוֹד מְרוֹם מִרְאשִׁינֻן, וְאֵינֻן לְבָא וּפּוּמָא. ל"ב, (שמות יז) וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כָּס יְהוָה מִלְחָמָה לֹא בְּעַמְלֶק. כָּבֵד, סְמָא"ל, פָּה

בְּעֶמְלֶקָה, (בנה"ר) כְּבֹד, סְמִיא"ל, פּוֹמָא דְכֶסֶד"ה, הַכֶּסֶד"ה, כֶּסֶד ה', זְהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים כ"ס י"ה, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (תהלים פא) תִּקְעוּ בְּזוֹדֵשׁ שׁוֹפָר וְגו'.

Psalms 42:9

"יומם, יצנה יהנה חסדו, ובלילה, שירה עמי תפלה, לאל חיי"

"YHVH will command His loving-kindness (Chessed) in the daytime; And His song will be with me in the night, A prayer to the God of my life."

Daytime is the aspect of Chessed of Zeir Anpin and the night is Gevurah of Zeir Anpin. The song to have at night is the prayers and meditations that use the sacred text.

The word for singing, שירה, has the same numerical value as of תפלה, 'Prayer'. Singing is when the soul vibrates and gets in sync with the light of the creator. Singing can bring individuals and groups to a higher level of unification with the Light. When combined with unity and pure consciousness, it can contribute to a great spiritual elevation.

When there is no true spiritual unity, meaning affinity between all the members of the group and/or the group lacks a pure consciousness, then the singing may bring temporary excitement but nothing or low level of light. It can be compared to sports events. When many people get excited they cheer and sing for their team. The joy of the supporters of the winning team will dissipate in a very short time while the supporters of the losing team leave with empty vessels because they got nothing. They may even leave the game with lost energy.

There are no losers when singing and connecting to the Light.

14. מאי שׁוֹפָר. קָנָה, ו', קוֹל דְּסָלִיק מִן הַקָּנָה, 14. מהו שׁוֹפָר? קָנָה, ו', קוֹל שְׁעוּלָה מִן לְגַבֵּי פּוֹמָא, דְּתַמֵּן ה'. בְּה' מִינֵי תַקְוִינִין דְּדַבּוּרָא, דְּאִינוּן שְׁפִיזוֹן וְשִׁינִים וְזוּיָה. שְׁפִיזוֹן תְּרִין. שִׁינִים וְטוֹוֹנֹת תְּרִין מִינִין. וְזוּיָה, הָא זְמַנְשׁ. דְּטוֹוֹנִין כְּנָהָר דְּאִיהוּ קוֹל, כְּזוֹנָא דְּטוֹוֹנִין רִיזוּיָא. לְאַפְקָא קוֹל וְדַבּוּר, דְּנָפִיק מִבִּינָה דְּלִבָּא. בְּמוֹזְשָׁבָה.

15. דְּאִיהוּ שְׁמָא מְפָרֵשׁ בְּעֵשֶׂר מִינֵי תַלְמִים. 15. שְׁמָא שֵׁם מְפָרֵשׁ בְּעֵשֶׂר מִינֵי תַלְמִים, וּבְשׁוֹפָר, אֵין פּוֹוֹתִין מִעֲשָׂרָה שׁוֹפָרוֹת. וְאִנְרִיָּתָא, קָלָא דִּילָהּ, דִּיבּוּר דִּילָהּ, בִּינָה דִּילָהּ, דְּאִוְקָמוּתָהּ

חכם? המבין דבר מתוך דבר. מחשבה
שלו חשבה לפני הקדוש ברוך הוא
מכל קרבנות ועולות. זהו שכתוב (ויקרא
ז) זאת התורה לעלה [ו] למנחה. (עד כאן
רעיא מהימנא)

איזהו זוכם המבין דבר מתוך דבר. מוזשבה
דיליה. וזשיב קמי קודשא בריך הוא, מכל
קרבנין ועלונין, הלא הוא דכתיב, (ויקרא ז) זאת
התורה לעולה ולמנחה. (ע"כ רעיא מהימנא) (כ"ד
ע"ב פקודא דא המועל בהקדש וכו')

16. איש או אשה כי יעשו מכל חטאת
האדם וגו' (במדבר ה). בא ראה,
כתוב (שופטים ד) וחבר הקיני נפרד מקין
מבני חבב חתן משה וגו'. וחבר הקיני
מבני בניו של יתרו היה, כמו
שנאמר (שמואל א טו) ויאמר שאול אל
הקיני וגו'. למה נקרא קיני? והרי
פרשה. וכתוב (בראשית טו) את הקיני
ואת הקניזי. ונתבאר שעשה קין במדבר
בעוף זה, כדי לעסק בתורה, ונפרד מן
העיר. נפרד מקין, נפרד מאותו עם
שהיה שם קדם ונדבק בקדוש-ברוך-
הוא, נפרד מקין.

16. (במדבר ה) איש או אשה כי יעשו מכל חטאת
האדם וגו'. תא וזוי, כתיב (שופטים ד) וחבר הקיני
נפרד מקין מבני חבב חתן משה וגו', וחבר
הקיני מבני בניו דיתרו הוה, כמה דאת
אמר (שמואל א טו) ויאמר שאול אל הקיני וגו'.
אמאי אקרי קיני. והא אוקמוה. וכתיב (בראשית
טו) את הקיני ואת הקניזי. ואתמר העבד קנא
במדברא, בעופא דא, בגין למלעי באורייתא,
ואתפרש מן מתא, נפרד מקין, אתפרש מההוא
עמא דהוה בקדמיתא, ואתדבק ביה בקודשא
ברוך הוא, נפרד מקין.

Lamentation 2:19

”קומי רני בליל (בלילה), לראש אשמרות--שפכי לבך, נכח פני אדני”

“Arise, cry aloud in the night At the beginning of the night watches; Pour out your heart like water Before the presence of the Lord (ADNY)”

The Zohar tells us that we need to use our throat to produce different kinds of singing. The throat is a musical instrument with the six rings of the windpipe, it is the aspect of the letter Vav ו and Zeir Anpin. The heart, that resides between the wings of the lungs, is the aspect of Binah. It provides the fire energy that drives the lungs, blowing the wind from the five loves up and out through the throat and mouth to produce the sound.

The blowing of the Shofar on Rosh Hashanah uses similar elevation from our heart that is Binah, we produce a sound that has an affinity with the level of Binah on the spiritual level.

The voice is the inner energy that is formed to produce the sound when it comes out of the mouth. It's what gives us the elevation we need to higher spiritual levels in order to receive the light of Binah.

קול = Sound = 136

סולם = Ladder = 136

ממון = Money = 136

צום = Fasting = 136

These actions remove judgment from the life of the person who follows them and provides spiritual elevations. The sound of our prayers carries our meditations. The study of the sacred text gives us a ladder for elevation to Binah. Rabbi Ashlag called his commentary on the Zohar “The Ladder” to let us understand that the more we study the Zohar the higher we can climb on the ladder to Binah.

Money is a tool to support the continuation of Light in the world. With fasting, we remove the desires of the physical body and allow our souls easier elevations during the prayers.

The aspects of Ladder, Money, and Fasting are easy to use. The sound should carry our inner and pure voice with a desire to come closer to the Light. It should come out as a sound that breaks all spiritual blockages from Malchut to Binah.

To produce such sound one should prepare himself for it. Start by slow humming sounds that vibrate the lungs. Consciousness should be a true desire to feel oneness with the Light. As the sound vibrates start by singing simple syllables from low to high tones. Then use sacred words of prayer from a book or from your heart. Open your heart and let the feelings come out through the tones of your sound. You don't have to be a singer or gifted with a great voice. If you reach a point that tears are coming out because of the joyful experience then you are in an elevated state. Keep pure consciousness at all times. If negative thoughts invade your mind and can't be pushed away immediately then just stop and restart on another time.

The process of elevation goes from Malchut to Keter using the YHVH. You can start from meditating on your personal Tikkun and pray to relieve it. The second level of elevation is the aspect of Vav of Zeir Anpin and the meditation should include the community and the environment. The third level is the aspect of the upper H of Binah and the meditation should be about our global and spiritual state. The fourth and highest level is the aspect of the Y of the name and Chokmah and Keter. On this level, we can feel the Light as part of our existence.

Rabbi Shimon said (in the Talmud, Sukkah 45) “I saw people capable of elevation but they are few”. The meaning of his saying is that there are only a few righteous people that can make spiritual elevations.

We may not be able to come closer to the level of Rabbi Shimon but by connecting to the Zohar with the purity of our mouth and heart we can achieve a higher level of elevation and experience closeness to the Light.

I repeat here what I said above. Stop your meditation if negative thoughts invade your mind. In such a case you may climb the tree of the impure system.

Deuteronomy 6:5

”וְאָהַבְתָּ, אֶת יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, כָּכָל-לְבָבְךָ וּכְכָל-נַפְשְׁךָ, וּכְכָל-מְאֹדְךָ”

“You shall love YHVH your God with all your heart and with all your soul and with all your might.”

Everything we do should be expressed with love to create the elevation we want to achieve.

The numerical value for פה, ‘Mouth’ is 85. The numerical value of the name of Zeir Anpin (יוד-הא-ווא-הא) that gives us the climbing ladder is 45. Together they are 130, which is ten times the value of the word ‘Love’, ‘אהבה’.

17. וְכָפָה בַּר נֶשֶׁ דְּזָכִי בְּאוֹרֵייתָא, לְמִינָלָא לְאַתְדַּבְּקָא בְּאוֹרוֹזֵי. דְּכֹד בַּר נֶשֶׁ אֲזִיל (דף קכ"ב ע"א) בְּאוֹרוֹזֵי דְּאוֹרֵייתָא, מְשִׁיךְ עָלֶיהָ רוֹזָא קְדִישָׁא עֲלָאָה. כְּמוֹהָ דְּאֵת אֲמִיר, (ישעיה לב) עַד יַעֲרָה עָלֵינוּ רוֹזָא מְמָרוּם. וְכֹד בַּר נֶשֶׁ סְטִי אוֹרוֹזֵי, מְשִׁיךְ עָלֶיהָ רוֹזָא אֲזִירָא מְסִטְרָא אֲזִירָא, דְּהוּא סְטִירָא דְּמִסְאֲבָא. וְסִטְרָא דְּמִסְאֲבָא אֲתַעֲרָ מְסִטְרָא דְּנִזְקָבָא דְּתַהוֹמָא רַבָּא, דְּתַמְנָן מְדוּרֵין דְּרוֹזֵין בִּישִׁין, דְּנִזְקֵי לְבָנֵי נֶשָׁא, דְּאֶקְרוּן נִזְקֵי עֲלָמָא. דְּהָא (קמ"ג ע"א ע"ב) מְסִטְרָא דְּקִין קְדָמָה אֲשִׁתְּכּוּזוּ.

18. וְיִתְרוֹ בְּקִדְמִיתָא כּוּמְרָא לְעִבּוּדָה יִרְהָה הוּהוּ, וּלְהִהוּא סְטִיר הוּהוּ פְּלוּז, וּמְשִׁיךְ עָלֶיהָ רוֹזָא מִהִהוּא אֲתַר. וְעַל דָּא אֶקְרִי קִינִי לְבַתֵּר נִפְרֵד מִקִּין (ודאי), וְאַתְדַּבְּקָא (נ"א ואתחבר) בֵּיתָה (והתמבר) בְּקִדּוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא. (מה

בְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, (מאי משמע) דְּכָל מֵאָן
 דְּאֵתְרֵבֶּק בֵּית בְּקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וְעֵבִיד פְּקוּדֵי
 אורִייתָא, כְּבִיכּוּל, הוּא קִיִּים עֲלָמִין, עֲלָמָא
 דְּלַעֲיָלָא וְעֲלָמָא דְּלַתְתָּא. וְהָא אוֹקְמוּהָ, וְעִשִּׂיתֶם
 אוֹתָם כְּתִיב.

19. וְכָל מֵאָן דְּעֵבֶר עַל פְּקוּדֵי אורִייתָא, כְּבִיכּוּל
 פְּגִים לְעִילָא, פְּגִים לְתַתָּא, פְּגִים לְגַרְמִיָּה, פְּגִים
 לְכָל עֲלָמִין. מֵתַל לְאִינוֹן מִפְּרִישֵׁי יָמִין
 דְּשִׂאטִּי (ס"א דטסרין) בְּאַרְבָּא, קָם זֶדַד שְׂטִיָּא
 בִּינִיָּהוּ, בָּעָא לְגַהָבָא וְכו'.

As we can see and learn from this table, the spelled names of God above Malchut has 10 letters each.

Letters of the name	Spelled name	Sefirot	Numerical Value	Short Code	World	Voice to sound
י	יִוֵּד-יִוֵּי-הֵי	Keter Chokmah	72	ע"ב	Atziluth - Emanation	Thought
ה	יִוֵּד-הֵי-וֹאוּ-הֵי	Binah	63	ס"ג	B'riah - Creation	Heart
ו	יִוֵּד-הֵא-וֹאוּ-הֵא	Zeir Anpin	45	מ"ה	Yetzirah - Formation	Trachea (windpipe)
ה	יִוֵּד-הֵה-וֹו-הֵה	Malchut	52	ב"ן	Asiah - Action	Mouth

The Zohar explains the following verse that puts the Torah before all the sacrifices and offerings.

Leviticus 7:37

”זֹאת הַתּוֹרָה, לַעֲלֹה לַמִּנְחָה, וְלַחֲטָאת, וְלֶאֱשָׁם; וְלַמִּלּוּאִים--וְלַזֶּבַח, הַשְּׁלָמִים”

“This is the law (Torah) for burnt-offering, for present, and for sin-offering, and for guilt-offering, and for consecrations, and for a sacrifice of the peace-offerings,”

The Torah is the most important for the Holy One because it includes all connections to the Ten Sefirot. The Torah study and its reading on Shabbat reveal all the light we need in Malchut. The name of Malchut is called the ‘double’ name because its spelling is double the letters of the YHVH name. The Y י is the same in all names because it is the root of everything. The spelled Y יוֵּד has a value of 20 which is same as for two Ys יי.

The Torah delivers the Light that we are missing in the level of Malchut and makes it whole. To reveal the Light of the Torah during the week we study the Zohar. The value of studying the Zohar on Shabbat is multiplied by 1000 times because it is at

the level of Binah that is counted as 1000. When we study on Shabbat afternoon, which is the time of good-will רעוּא דרעוּין that value is multiplied by 10 = 10,000.

Every sacred word that comes out of our mouth has a value of great light.

The Unity Zohar, at <http://unityzohar.com>, provides the entire Zohar with transliteration so even if you can't read Hebrew, you can still produce the sound of light for your life and the entire world.

The UnityZohar is an amazing tool for unity on the spiritual level. Because it seems passive it doesn't get much appreciation and visits like the Daily Zohar. It should be our first Zohar connection of the day like I do.

Imagine you are sitting in New York, holding the Zohar book in your hand, you read/scan two paragraphs and then pass it to the next person that could be in Brazil, Mexico, Japan, Germany, Hawaii or anywhere in the world. The book keeps jumping from one to another across the world. The thread is a thread of light weaved by all of the people connected to the Unity Zohar. My dream, as it should be the dream of every student of Kabbalah, is to see the book of Zohar complete reading cycles every day even several times. The sound of Light will awaken armies of angels that can affect the world on many positive levels.

As Zohar Naso tells us, "By the merit of the Zohar we will be redeemed with mercy" I set up a reminder on my smartphone to visit UnityZohar.com every day. I do that even though I have the Zohar with me at all times and study from it on every available minute.

Read the Zohar and especially Unity Zohar to bring out the sound of Light in the world.

20. וְעַל דָּא אִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יַעֲשֵׂוּ וְגו', הָאָדָם וְגו'. (תא חזי) (הושע ו) וְהָמָּה כְּאָדָם עֲבָרוּ בְרִית. אָדָם עֲבָר מִצְוָה אַחַת שֶׁל הַתּוֹרָה – גֶּרֶם לְעַצְמוֹ מִיתָה, וְגֶרֶם לְכָל הָעוֹלָם, פָּגָם לְמַעַלָּה, פָּגָם לְמַטָּה. וְאוֹתוֹ חָטָא תְּלוּי עַד שִׁיעָמִיד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הָעוֹלָם כְּמִקְדָּם וַיַּעֲבֹר אוֹתוֹ פָּגָם מִהָעוֹלָם. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (ישעיה כה) בִּלְעַד הַמּוֹת לְנִצּוֹחַ וּמִחָה ה' אֱלֹהִים דְּמַעַח מַעַל כָּל פָּנִים וְגו'. וְלָכֵן כִּי יַעֲשֵׂוּ מִכָּל חַטָּאת הָאָדָם. (כתוב) הָאָדָם – אָדָם הָרֵאשׁוֹן.

21. לְמַעַל מַעַל בֵּינִי, דְּמֵאן דִּיפּוֹק בְּרוּזוּמִי, וַיִּנָּקֵא מִן דִּינָא, הוּא גָרִים פָּגִיבוּ וְכו', וְעַל דָּא, רִזּוּמָנָא

לִישׁוֹן מוֹזִיִּיכִי דֵּהֲאִי עָלְמָא, וּמִן פְּגִימֵי דְלֵהוֹן, הִרְחֵמֵן יִצְיָלְנוּ מִרְשָׁעֵי הָעוֹלָם הַזֶּה
כַּמָּה וְכַמָּה בְּמִסְתַּלְקֵי בְּגִינֵיהוּ, בְּרַ כָּל מֵה דְנִרְבִּי וּמִפְגְּמֵיהֶם. כַּמָּה צְדִיקִים מְסַתְּלָקִים
בְּגִלְלָם, מְלַבֵּד לְכָל מָה שְׁגוּרָמִים לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה.

Hosea 6:7

”וְהָמָּה, כְּאָדָם עָבְרוּ בְרִית; שָׁם, בְּגָדוּ בִי.”

“But like Adam they have transgressed the covenant; There they have dealt treacherously against Me.”

Adam broke one precept of the Torah and brought mortality on himself and on the entire world after him. His action caused a flaw in the spiritual system and connected him and us to the Tree of Knowledge Good and Bad. The first sin caused the process of corrections and reincarnations giving us opportunities to fix what we have done wrong previously.

God created the aspect of death in the Tree of Knowledge and made it as a wrong choice for Adam and Eve in the Garden of Eden. Since they didn't have past and correction they didn't have to do any good actions, just to avoid the Tree of Knowledge. If they were to restrict for one day they could have lived forever as the children of God.

They followed the Snake and lost immortality. That mistake could not be fixed because Adam and Eve ‘shifted’ themselves to the government of the Tree of Knowledge and away from the Garden of Eden.

The only one that can make this correction and restore the state of the Garden of Eden and immortality is the Creator himself.

In the verse below from the prophecy of Isaiah, we read the promise of the Final Redemption when death will be swallowed forever. We see the two names of God together, אֱלֹהֵי יְהוָה, YHVH ADNY.

YHVH is for the higher level and the aspect of mercy. ADNY is the name that we use in this world and it represents the judgment and correction process.

They are united to complete the correction process in Malchut and remove all pain and suffering from the world.

Isaiah 25:8

בִּלְעַם הַמָּוֶת לִנְצַחַת, וּמַחָה אֱלֹהֵי יְהוָה דְּמַעַתָּה מֵעַל כָּל-פָּנִים; וְחָרַפְתָּ עֲמוֹ, יִסִּיר מֵעַל כָּל-הָאָרֶץ--כִּי יְהוָה, דִּבֶּר”

“He will swallow up death for all time, And YHVH GOD will wipe tears away from all faces, And He will remove the reproach of His people from all the earth; For YHVH has spoken.”

May we all have the merit to be among the living on that day.

22. רבי יצחק ורבי יהודה הוו אולי מאושא כלור, אמר רבי יהודה (יצחק) גימא מילין דאורייתא וגו'. פתחו רבי יהודה (יצחק) ואמר, (שמות כא) כי יפתח איש בור או כי יכרה איש בור וגו'. מה כתיב בתריה, בעל הבור ישלם וגו'. ומה על זה כך – מי שגורם להסריח העולם בחטאיו על אחת כמה וכמה. אלא תמהנו, שאף על גב שמסריח העולם, למה יש לו תשובה, כמו שכתוב איש או אשה כי יעשו וגו' והתודו את חטאתם והשיב?

23. אלא ודאי דא מהניא להו, בגין דעביר תשובה, כביכול הוא עביר ליה במישי. דהא מה דפגים לעילא, אתקין ליה, ובמה בתשובה. דכתיב איש או אשה כי יעשו וגו', והתודו את חטאתם והשיב, ותשובה אתקין כלא, אתקין לעילא, אתקין לתתא, אתקין לגרמיה, אתקין לכל עלמא.

Exodus 21:33

“וכי-יפתח איש בור, או כי-יכרה איש בר--ולא יכסנו; ונפל-שמה שור, או חמור”

“If a man opens a pit, or digs a pit and does not cover it over, and an ox or a donkey falls into it,”

34:

“בעל הבור ישלם, כסף ישיב לבעליו; והמת, יהיה-לו.”

“the owner of the pit shall make restoration. He shall give money to its owner, and the dead beast shall be his.”

The Zohar explains that a person who creates an opening for something that may harm others is fully responsible for it. He needs to pay for physical damages.

“The dead shall be his” means that the negative outcome is carried with the Tikkun process.

This study teaches us that we must take responsibility for all our actions. That includes actions that potentially could hurt others.

Why?

If we carry some negativity with us then it may influence our actions and create an additional opening for negativity. We are responsible for the original actions that brought this negativity that we had not cleansed ourselves from.

24. פתחו רבי יצחק (ס"א יהודה) אבתריה ואמר, (דברים ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וגו'. בצר לך, מכאן דתשובה מעליא מכאן, עד לא ישרי דינא בעלמא. דבתר דשרי דינא תקיף וזיליה מאן יעבר ליה מעלמא ויסלק ליה. דהא (דף קכ"ב ע"ב) כיון דשרי דינא, לא אסתליק עד דישתלים. בתר דאשתלים, ועבר דתשובה, אתקין עלמין כלהו. משמע, דכתיב ומצאוך כל הדברים האלה באזורית הימים, וכתיב ושבת עד יי אלהיך וגו'. כי אל רחום יי אלהיך וגו'.

24. פתח רבי יצחק (יהודה) אבתריה ואמר, (דברים ד) בצר לך ומצאוך כל הדברים האלה וגו'. בצר לך – מכאן דתשובה מעליא מכאן, עד לא ישרי דינא בעלמא. שאתר ששורה הדין מתחזק בחו, מי יעבירו מהעולם ויסלקו? שרי כיון ששורה הדין, לא מסתלק עד שגשלים. אחר שגשלים ועשה תשובה, מתקן כל העולמות. משמע שבתוב ומצאוך כל הדברים האלה באחרית הימים, וכתוב ושבת עד ה' אלהיך וגו'. כי אל רחום ה' אלהיך וגו'.

25. באזורית הימים, מאי איכא הכא. אלא לאכללא כנסת ישראל, דאיהי בצלותא, ואשתכחות בעאקו דלהון, וכל שבקת לון לעלמין. ובגין כך קודשא בריך הוא אף על גב דאשרי דינא בעלמא, בעי דיהדרון ישראל בתשובה, לאוטבא להו בהאי עלמא, ובפלמא דאתי, ולית לך מאן דקאים קמי תשובה.

25. באחרית הימים, מה יש כאן? אלא להכליל כנסת ישראל, שהיא בגלות ונמצאת בצרתם, ולא עוזבת אותם לעולמים. ולכן הקדוש ברוך הוא, אף על גב שמשרה דין בעולם, רוצה שיחזרו ישראל בתשובה להיטיב להם בעולם הזה ובעולם הבא, ואין לך מי שיצמד בפני התשובה.

Deuteronomy 4:30

“בצר לך--ומצאוך, כל הדברים האלה; באחרית, הימים, ושבבת עד-יהנה אלהיך, ושמעת בקלו”

"When you are in distress and all these things have come upon you, in the latter days you will return to YHVH your God and listen to His voice."

The Zohar teaches us that 'Teshuvah', repentance, should be done before judgment gets strong and fills the world. When judgment is strong then it must be satisfied with the process of correction.

The verse above tells us that even at the end of days, which is the time before the Final Redemption, we still have the opportunity to come back to the Light with Teshuvah and make the correction because as it says in Deuteronomy 4:31

“כי אל רחום יהנה אלהיך, לא ירפך ולא ישחיתך; ולא ישכח את-ברית אבותיך, אשר נשבע להם”

“For YHVH your God is a compassionate God; He will not fail you nor destroy you nor forget the covenant with your fathers which He swore to them.”

26. תָּא וְזוּי, אֶפִּילוּ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל, תְּשׁוּבָה אֶקְרִי. 26. בֹּא רֵאה, אֶפִּילוּ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְאִי תִיבֹא (תְּשׁוּבָה) עֲלֶיךָ (ס"א מעליא) (נ"א ואת עלאה) מִכָּל אֶתֶר לֹא שְׂכִיזוּ, אֶלָּא דָּא אֶקְרִי תְּשׁוּבָה, כִּד אֶהְדֵּר רִזְזִי לְקַבְּלָהּ, וְהִיא תִּבְתַּעַל כָּל אֵינֹן אוֹכְלִסִּין וְיִנְקָא לֹן. וְתְּשׁוּבָה מִעֲלֵיךָ, כִּד אֶתְמַסֵּר נַפְשָׁא לְגַבְהָ, וְנָטִיל לָהּ בְּזִמְנָא דְּאִיהִי בְּתְּשׁוּבָה, כִּדִּין כָּלָא אֶתְתַּקֵּן לְעֵילָא וְתִתָּא, וְאֶתְתַּקֵּן הוּא, וְכָל עֲלָמָא.

תאמר, (תשובה) עליונה (מעלה) (ואות עליונה) מכל מקום לא נמצאת – אלא זו נקראת תשובה, בשחזור רחמים למולה, והיא חוזרת על כל אותם אוכלוסים ומיניקתם. ותשובה מעלה – בשנמסרת הנפש אליה ולוקחת אותה בזמן שהיא בתשובה, אז הכל מתתקן למעלה ולמטה, ומתתקן הוא וכל העולם.

27. זִיבֹא זֹד בְּעֲלָמָא, קְלָקוּלָא דְּכַמָּה אוֹזְרִין בְּגִינָה. וְיִ לְזִיבֹא, וְיִ לְשִׁבִּיבִיהָ. תָּא וְזוּי, יוֹנָה, בְּגִין דְּלֹא בָּעָא לְמַהֲרָ בְּשִׁלְיוֹתָא דְּמֵאֲרִיָּה, כַּמָּה בְּגִי נָשָׂא הוּא אֶתְאֲבִידוּ בְּגִינָה בִּימָא, עַד דְּכִלְהוּ אֶהְדֵּר עֲלוּי, וְדִאֵינוּ לִיהָ בְּדִינָא בִּימָא, וְכִדִּין אֶשְׁתַּיִבוּ כִּלְהוּ, וְקוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא זֹס עֲלֵיהָ לְבַתֵּר, וְשִׁיב כַּמָּה אוֹכְלִסִּין בְּעֲלָמָא. אִיבֹתִי. כִּד אֶהְדֵּר לְמֵאֲרִיָּה מִגֹּז עֲקִתִּיהָ. הָדָא הוּא דְּכִתִּיב, (יוֹנָה ב) קָרָאתִי מִצָּרָה לִי אֶל יְיָ וַיַּעֲנֵנִי. וְכִתִּיב, (תְּהִלִּים קיח) מִן הַמִּצָּר קָרָאתִי יְיָ עֲנֵנִי בְּמִרְזָב יְהִי וְגו'.

27. רשע אחד בעולם – בגללו יש קלקול לכמה אחרים. אוי לרשע, אוי לשכנו! בא ראה, יונה, משום שלא רצה ללכת בשליחות רבונו, כמה אנשים היו אוכלים בגללו בים, עד שכלם חזרו עליו ודנו אותו בדין בים, ואז נצלו כלם, ואחר כך הקדוש ברוך הוא רחם עליו, והציל כמה אוכלוסים בעולם. מתי? בשחזור לרבנו מתוך צרתו. זהו שכתוב (יונה ב) קראתי מצרה לי אל ה' ויענני. וכתוב (תהלים קיח) מן המצר קראתי יה ענני במרחב יה וגו'.

Deuteronomy 21:23

“לא-תלין גבלתו על-העץ, כי-קבור תקברנו ביום-ההוא--כי-קללת אלהים, תלוי”

“his body shall not remain all night on the tree, but you shall bury him the same day, for a hanged man is cursed by God”

The English translation is corrupted and it doesn't reveal the deeper meaning.

What the Torah tells us here is that we should bury the dead on the same day. The dead is under the control of the other side and they can use any little judgment against him. His soul begins to suffer because it doesn't have the opportunity to go in front

of the higher court. The soul is 'hanging' in the lower levels and only after burial, it can start the ascending process.

I brought this verse to help us understand the importance of making immediate Teshuvah. Whatever we do during the day is carried with the soul to the upper levels during sleep and registered in our 'records'. If we do Teshuvah on the same day we clear the issue, in most cases, and avoid the process of correction that follows an open 'case'.

If for some reason people got hurt because of us, knowingly or unknowingly, then we should make an immediate correction by asking for honest forgiveness. We should make that person happy again because if his consciousness is still carrying the pain then the 'sin' is not cleared.

Before going to sleep we should have a personal account of our daily actions. If we found anything that needs to be corrected then we should act upon it immediately and plan steps to make the correction the next day or as soon as possible.

As we studied previously ([DZ 1830](#)), we are responsible for actions that may put others in potential harm.

We should also forgive those who caused us some kind of harm. Holding open issues keeps us on the judgment side, and it could affect us negatively no matter how just is our case. Before going to sleep we should make plans to correct any pain we may have caused to another person. It will help to clear a spiritual path for our soul to the upper levels, with fewer judgments.

28. פקודא דא, היא מצות תשובה. ודא איהו בינה. ובעונותינו בידורב בי מקדשא, לא אשתאר לנו אלא ודוי דברים לבד, ודא מלכות. ומאי בינה. בן י"ה. והאי בן, ו' איהו ודאי. וכל מאן דוור בתיובתא, כאלו וור את ה' לאת ו', דאיהו בן י"ה, ואשתלים ביה ידו"ר. ודא איהו תשובה, תשוב ה' ודאי לגבי ו'.

28. מצוה זו היא מצות תשובה, וזוהי בינה. ובעונותינו, משחרב בית המקדש, לא נשאר לנו אלא ודוי דברים לבד, וזו מלכות. ומה זה בינה? בן י"ה. ובן זה הוא ו' בודאי. וכל מי שחור בתשובה, כאלו החזיר ה' לאות ו', שהיא בן י"ה, ונשלם בו יהו"ה. וזוהי תשובה – תשוב ה' ודאי לו'.

29. דאת ה' ודאי איהו ודוי דברים, ורזא דמלה, (הושע יד) קוזו עמכם דברים ושובו אל יי אמרו אליו וגו' ונשלמה פרים שפתינו. ודאי כד בר נש איהו זוטא, גרים לאתרוקא ה' מאת ו'. דאסתלק בן י"ה, דא יה"ו, מאת ה'. ובגין דא

29. שאות ה' ודאי היא ודוי דברים, וסוד הדבר – (הושע יד) קחו עמכם דברים ושובו אל ה' אמרו אליו וגו' ונשלמה פרים שפתינו. שודאי בשאדם חוטא, גורם להרחיק ה' מאות ו'. שמסתלק בן י"ה, זה יה"ו, מאות ה'.

אֶתְזוּרְבִי מִקִּדְשָׁא, וְאֶתְרוּזְקוּ יִשְׂרָאֵל מִתַּמְנוֹ, וְאֶתְגָּלוּ בֵּינִי עַמּוּמִיָּא. וּבִגִּין דָּא, כָּל מֵאן דְּעָבִיד תְּשׁוּבָה, גָּרִים לְאַזְוָרָא ה' לְאֵת ו', וּפּוֹרְקָנָא בְּדָא תַלְיָיא. וּבִגִּין דָּא הַכֹּל תִּלְוִי בְּתִשׁוּבָה. דְּכַךְ אָמְרוּ קִדְמָאִי, כָּל הַקָּצִים כָּלוּ, וְאִין הִדְבֵּר תִּלְוִי אֶלָּא בְּתִשׁוּבָה, דְּאִיהוּ שְׁלִימוֹ דְּשִׁמְיָה.

וְלִכְּן חָרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וְהִתְרַחֲקוּ יִשְׂרָאֵל מִשֵּׁם וְגָלוּ לְבֵין הָעַמִּים. וּמִשּׁוּם זֶה, כָּל מִי שֶׁעוֹשֶׂה תְּשׁוּבָה, גּוֹרֵם לְהַחְזִיר ה' לְאוֹת ו', וְהַגָּאֵלָה תִּלְוִיָּה בְּזֶה. וּמִשּׁוּם זֶה הַכֹּל תִּלְוִי בְּתִשׁוּבָה. שְׂכַךְ אָמְרוּ הָרַאשׁוֹנִים, כָּל הַקָּצִים כָּלוּ, וְאִין הִדְבֵּר תִּלְוִי אֶלָּא בְּתִשׁוּבָה, שְׁהוּא שְׁלֵמוֹת שְׁמוֹ.

30. וְעַל דָּא (יחזקאל כ) וְאֶעֱשֶׂה לְמַעַן שְׁמִי. וְעוֹד, (ישעיה מח) לְמַעַנִי אֶעֱשֶׂה. וְאִם לָאוּ זְוָרִין, אֲנָא אֶעֱמִיד לִוְן מַלְכָּא, שְׂקִשְׁיָן גְּזוּרֹתֵינוּ מִשְׁלַ פְּרַעָה, וְיִזְוָרוֹן עַל כְּרוּזִיָּהוּ. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב וְשָׁבַת עַד יִי אֱלֹהֶיךָ, עַד יְרוּדִי וְדָאִי.

30. וְעַל כֵּן, (יחזקאל כ) וְאֶעֱשֶׂה לְמַעַן שְׁמִי. וְעוֹד, (ישעיה מח) לְמַעַנִי אֶעֱשֶׂה. וְאִם לָאוּ זְוָרִין, אֲנָא אֶעֱמִיד לִוְן מַלְכָּא, שְׂקִשְׁיָן גְּזוּרֹתֵינוּ מִשְׁלַ פְּרַעָה, וְיִזְוָרוֹן עַל כְּרוּזִיָּהוּ. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב וְשָׁבַת עַד יִי אֱלֹהֶיךָ, עַד יְרוּדִי וְדָאִי.

The prophet Hosea reminds the Israelites their sins, and also how to make the correction.

Hosea 14:2

“Return, O Israel, to YHVH your God, for you have stumbled because of your iniquity.”

14:3

”קחו עִמָּכֶם דְּבָרִים, וְשׁוּבוּ אֶל-יְהוָה; אָמְרוּ אֵלָיו, כָּל-תִּשְׁוָא עֲוֹן וְקַח-טוֹב, וְנִשְׁלָמָה פָּרִים, שְׁפָתֵינוּ”

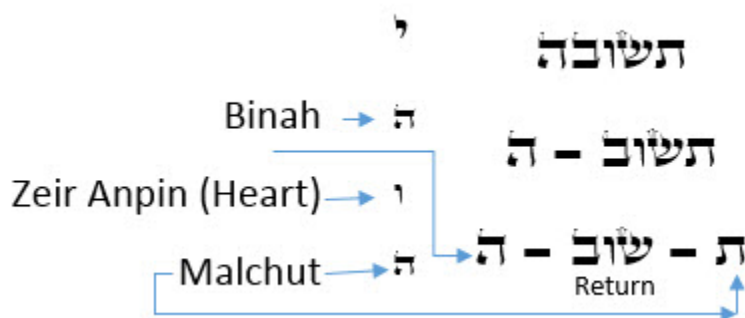
“Take with you words and return (Teshuva) to YHVH; say to him, “Take away all iniquity; accept what is good, and we will pay with bulls the vows of our lips”

After the destruction of the Holy Temple, we can not use sacrifices to cleanse us. The prophet reveals to us that we can use our words instead of offering bulls or other sacrifices.

The Zohar tells us that personal confession is the aspect of Malchut, the lower H on the YHVH name and Teshuva is a precept that is Binah, the upper H of the name.

Every prayer is on the level of Malchut and it needs the heart that is the aspect of the letter V of the name to elevate to Binah and create the aspect of Teshuvah. Then the lower H is joining to the upper H and the Light flows and cleans us.

The word Teshuva תשובה reveals the process.

When we put our hearts and minds into our prayers we can achieve a state that is like offering sacrifices in the Holy Temple and benefit from the cleansing power that comes with it.

31. ותשובה דא אתקריאת זוזים, (משלי ד) כי במננו תוצאות זוזים, דאינון נשמותין דישׂראל. ואיהו הכל הנפק ועאל בפומא דבר נש, בלא עמל ובלא יגיעה. ה' דבהבראם. ועלה אתמר, (דברים ח) כי על כל מוצא פי יי' יזויה האדם. והיא על רישיה דבר נש. עלה אתמר, (במדבר יב) ותמונת יי' יביט. (תהלים לט) אף בצלם יתהלך איש.

32. ובגין דאיהי על רישיה דבר נש, אסיר ליה לבר נש למיזל ד' אמות בגלוי דרישא, דאם היא אסתלקת מעל רישיה דבר נש, מייד אסתלקו זוזים מניה.

33. ואי תיבא דכף שריא על אובין דעלמא, אף על גב דלא אתברי בהון שמיא וארעא וכל תולדין דבהון. לא שריא ודאי, דמישה בעא מקודשא בריר הוא, דלא תשרי שכינה על אובין דעלמא, ויהיב ליה. הבלא דקיימא על אובין דעלמא מאן נפקא. או על זוייביא דאינון ערב רב מעורבין עם ישׂראל. אלא ודאי לית כל

אפ"י שוין, אפילו ישראל לא אינן שוין, כל ישראל? אלא ודאי לא כל הפנים שוים. אפילו ישראל אינם שוים, כל שכן שכן אזורין. אחרים.

We learned that Teshuvah connects Malcht to life.

Proverbs 4:23

”מִכָּל-מְשָׁמְרָה, נִצָּר לִבְךָ: כִּי-מִמֶּנּוּ, תּוֹצְאוֹת חַיִּים.”

“Watch over your heart with all diligence, For from it flow the springs of life.”

The Zohar teaches us that the letter H is the easiest to pronounce. It comes to this world just by pushing air out. This letter is like the air of life, comes with no efforts from our side.

Deuteronomy 8:3

”כִּי לֹא עַל-הַלֶּחֶם לִבְדּוֹ יַחְיֶה הָאָדָם--כִּי עַל-כָּל-מוֹצֵא פִי-יִהְיֶה, יַחְיֶה הָאָדָם.”

“man does not live by bread alone, but man lives by everything that proceeds out of the mouth of YHVH”

This verse teaches us that the words that come out of our mouths to this world is the source of energy to this world.

Without the sacred words of the Zohar, that reveal the Light of the Torah, our prayers could not bring the life force back to us.

34. אֵלֹא וְדַאי עַל הָאֵי דְיוֹקְנָא דְאֵת ה' אוֹקְמוּהָ, מִתְנָה טוֹבָה יֵשׁ לִי בְּבֵית גִּנּוּי וְשִׁבְתָּ שְׂמָהּ. וְכֹד הָאֵי שְׂרִיא עַל יִשְׂרָאֵל, לִית לֹן יִגְיעָה וְלֹא שְׁעָבוֹד. וְכֹה נֶפֶשׁ עֲמֻלָּה וְיִגְיעָה (שְׁמוֹת לֹא) שְׁבִית וְיִנְפֹשׁ.

35. דְּנֶפֶשׁ אֲזוּרָא אֵית עַל רִישִׁיהָ דְּבַר נְשִׁי, שְׁנֶפֶשׁ אַחֲרֵת יֵשׁ עַל רֹאשׁ הָאָדָם, דְּאֵתְקִרְיָא עֶבֶד. וְאִיהוּ דְּיוֹקְנָא עַל בַּר נְשִׁי. וְאִיהוּ עֶבֶד דְּמִלְכָּא, דְּמִנְעֵנְעָא כָּל אֲבָרִין דְּבַר נְשִׁי, לְמִיזֵל בְּאֲרוּזִין טָבִין, וְלִקְיִימָא בְּהוּן רַבּוּזִין פְּקוּדִין, לְשִׁרְיָא עֲלִיָּהּ ה' דְּבַהֲבָרָא, דְּכַף סְלִיק הִבְרָאָם לְרַבּוּזִין.

36. וְדְיוֹקְנָא אֲזוּרָא עַל רִישִׁיהָ, דְּאֵתְקִרְיָא יִרְאֶה, וְדֹא י'. וְעֲלִיָּהּ אֶתְמַר, (בְּרַאשִׁית א) וְיִבְרָא אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם בְּצִלְמוֹ בְּצֶלֶם אֱלֹהִים. שְׁתֵּי דְמִיּוֹת טוֹבוֹת, שְׁהִם זָכָר

דְּיוֹקֵנִין טְבִיִּין, דְּאֵינוּן דְּכֵר וְנוֹקְבָא. דְּכֵר מִסְטָרָא וְנוֹקְבָא. זְכָר מַצֵּד הָאוֹת י', נִקְבָּה מַצֵּד
הָאוֹת י'. נִקְבָּה מִסְטָרָא דְּאֵת ה'.

The sages of the Talmud teach us (שבת י' ע"ב) that God told Moses that he had a good gift in His treasure house and it's called 'Shabbat' and He wanted to give it to the children of Israel.

The Zohar and Rabbi Ashlag in his commentary reveals to us that on Shabbat we receive high levels of Light into our souls that connect us to the YHVH name.

After Adam sinned and was cast away from the Garden of Eden he gave birth to impure souls. The children of Israel come from the pure sparks of souls that originated from Adam and have the ability to connect to the upper sefirot.

The Shabbat, Torah with all of its precepts gives us what we need to ascend to the upper three Sefirot and create spiritual causes that take effect in the lower levels.

At the end of our prayers we acknowledge the gift we receive with the prayer of "Aleinu LeShabeach"

עֲלֵינוּ לְשַׁבֵּחַ לְאֲדֹנָי הַכֹּל, לְתַת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרָאשִׁית, שֶׁלֹּא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׁמְנוּ כְּמִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה. שֶׁלֹּא שָׁם חִלְקֵנוּ כָּהֶם, וְגוֹרְלָנוּ כָּכָל-הַמּוֹנֶם, שֶׁהֵם מִשְׁתַּחֲוִים לַהֶבֶל וְרִיק, וּמִתְפַּלְלִים אֶל אֵל לֹא יוֹשִׁיעַ. וְאֵנָּחֵנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים לְפָנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיִסֵּד אֶרֶץ, וּמוֹשֵׁב יְקָרוֹ בְּשָׁמַיִם מְמַעַל, וְשׁוֹכֵנֵת עָזוֹ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים. הוּא אֱלֹהֵינוּ, אֵין עוֹד, אֶמֶת מְלָכֵנוּ, אֶפְסֵי זוּלָּתוֹ.”

We praise the master of everything, the Creator, for not making us like the nations of the world, nor like the families of the earth, for he has not endowed us with a portion like theirs, nor destined like their multitudes. For they prostrate themselves before vanity and nothingness, but we bend our knees, bow and give thanks to the King of Kings, the Holy One, Blessed be He....He is truth and there's nothing but him.

The Zohar reveals the secrets of the Torah, the spiritual system and the way to connect to it. Rabbi Ashlag in his book "The Gift of the Bible" tells us that only by following the Torah and precepts we can achieve the level of "Love your neighbor as (you love) yourself" because the love should be 'as yourself'. Most people give love conditionally so they don't fulfill the precepts of love everyone like yourself.

The sages said the Torah is all about "Love all as yourself " because to come to this point you need to study the entire Torah. It's not about smiling to strangers in the elevator or be kind to the people around your table. Imagine you are very hungry and before you start eating the little sandwich you manage to get, a stranger comes and asks for it because he's also very hungry. There's no other place to get food until the next day. Would you give him your sandwich?

Remember that offering part of your sandwich, small or large, is not "Like yourself" because your initial intention was to eat it all, every crumb of it.

It's definitely not easy but if we follow the Zohar we make the best connection to the Torah and the Light that purifies our souls to the point of pure "love...as yourself".

37. ויתרין אתיוון אתערין ליה לבר נש לתורה ולמצוה. י' יראה, ודא איהי על רישיה דבר נש, ומנה ייעול דזיכלו ללפא דבר נש, למדוול מקודשא ברין הוא, ולנטרא גרמיה דלא יעבר על פקודין דלא תעשה. ה' אהבה על רישיה דבר נש, ומנה עאל רוזימו דקודשא ברין הוא, על רמ"ז אברין דיכיה, לקיימא בהון פקודין דעשה. ו' איהי על רישיה דבר נש, ומנה ייעול על פומא דבר נש מלולין לאולפא באורייתא.

37. ושתיו אותיות מעוררות את האדם לתורה ולמצוה. י' יראה, וזוהי על ראש האדם, וממנה תכנס יראה ללב האדם לירא מהקדוש ברוך הוא ולשמר את עצמו שלא יעבר על מצוות לא תעשה. ה' אהבה על ראשו של האדם, וממנה נכנסת אהבת הקדוש ברוך הוא על רמ"ח איבריו לקיים בהם מצוות עשה. ו' היא על ראש האדם, וממנה יכנס על פה האדם דבורים ללמד בתורה.

38. ובהאי קונו עמכם דברים ושובו אל יי. ובהאי דיהא בכון היראה והאהבה והתורה יתוור ידו"ד דאיהו בינה תשובה, ו' תשוב לגבי ה', דאיהו עובדא דבראשית. ואיהי לב אלהים. (דף קכ"ג ע"א) וישתלים ידו"ד ובה יהא לכון גייוזא מכלא, ובה שבת וינפש.

38. ובזה קחו עמכם דברים ושובו אל יי. ובזה שתהיה בכם היראה והאהבה והתורה, יתוור ידו"ד שהוא בינה, ו' תשוב לגבי תשובה, ו' תשוב לה', שהיא מעשה בראשית, והיא ל"ב אלהים. וישתלים ידו"ד ובה תהיה לכם מנוחה ונחת מהכל, ובה שבת וינפש.

The Zohar discusses the aspects of Teshuva.

Adam was created in the image of God. 'Image' is 'צלם' in Hebrew with the numerical value of 'עץ', 'Tree'. Adam at the moment of his creation was a complete being, male and female in one body, physical and spiritual. They were together like the aspects of the Y י and the H ה of the YHVH name.

Hosea 14:3:

”קחו עמכם דברים ושובו אל יהוה אמרו אליו כל תשא עון וקח טוב ונשלמה פרים שפתינו”

“Take with you words, and return unto YHVH; say unto Him: ‘Forgive all iniquity, and accept that which is good; so will we render for bullocks the offering of our lips.”

The Zohar quotes this verse to teach us that the connection to the Y and the H that is Chokmah and Binah of the name is through the Torah that is the aspect of Vav of the name and the Zeir Anpin together with the action of following the precept that is the aspect of the lower H of Malchut.

Following the precepts and studying the Torah connects Zeir Anpin and Malchut, giving us the ability to do the Teshuva, which generally translates to ‘repentance’ but the deeper meaning is to follow the process that takes us to the upper H of Binah. When we connect to Binah we achieve the level of ‘Teshuva’ and are able to fulfill the precepts of ‘Awe’ to YHVH that connects us to the Y of the name and complete unity with the Light of the Endless that flows through the unification of the Y and the H.

Lesson: Most people do Teshuva by returning from being ‘bad’ to connect to the H of Malchut by following some precepts while the true process of Teshuva is to climb higher to the H of Binah. It’s not easy but highly rewarding because following the Torah and its study through the Zohar can take us to levels that few can get there. The feeling and view are amazing because it’s all Light. It’s like flying above the clouds where it’s all clear and bright. Even the greatest storm can’t harm you.

This process is the True Kabbalah, “to receive”. There are no shortcuts. Hugging circles is amazing but only good on the level of Malchut and having a better vessel to draw Light. To draw the Light you need spiritual actions of the precepts of the Torah, study the Zohar with dedication until you feel the YHVH name and its Light radiates in every part of your body and soul.

My goal is to make the Daily Zohar a tool that teaches you how to go above the cloud.

39. וְבָהּ יִתְכַלֵּל יִדְיוֹ, וּבְגִין דָּא וְיִכְלוּ: שְׁלִימוֹ דְּכָלָא. בָּהּ, אֶתְבָּרִי כָּל עֲלָמָא, וְעָלָה קַיִימוֹן עֲבִינָא וְאַרְעָא וְיִמָּא וְכָל בְּרִיין דְּאֶתְבָּרִין, דְּכִתְיִב, (בְּרֵאשִׁית ב) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאֵם, בָּהּ בְּרָאֵם. וְאִם הִיא אֶתְרוּזְקֵת מִעֲלָמָא אֶפִּילוּ רִגְעָא, כָּלָא אֶתְזַזְרֵב וְאֶתְבָּטֵל, וְלֹא הוּא קַיִימוֹא בְּעֲלָמָא.

39. וְבָהּ יִכְלֹל יִהְיוֹ, וּמִשּׁוּם זֶה וְיִכְלוּ – שְׁלֵמוֹת הַכֹּל. בָּהּ נִבְרָא כָּל הָעוֹלָם, וְעָלֶיהָ עוֹמְדִים שָׁמַיִם וָאָרֶץ וְהַיָּם וְכָל הַבְּרִיּוֹת שֶׁנִּבְרְאוּ, שְׂכָתוֹב (בְּרֵאשִׁית ב) אֵלֶּה תּוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאֵם, בָּהּ בְּרָאֵם. וְאִם הִיא תִתְרַחֵק מִהָעוֹלָם אֲפִילוּ רִגְעָה, הַכֹּל יִחְרַב וְיִתְבַטֵּל, וְלֹא תִהְיֶה עֲמִידָה לָעוֹלָם.

40. הָאִי ה' לֹא תִיזִיל מִגּוּפָא, וְבָהּ קַיִימוֹא וְכֹדֵר הִיא תִיזִיל מִיִּנְיָה, הוּא סֵם הַמּוֹת תִּינְיָ וְתִשְׁרִי עָלֶיהָ, דְּתִתְקַרִי טוֹבִמָּאָה, גְּבֻלָּה, פְּסוּלָה, מִלְּאָף הַמּוֹת, זִשְׁרָה, אֶפְלָה, וְשִׁרְיָא עַל גּוּפָא דְּבֵר נֶשֶׁ. וְבָהּ הוּא זְמַנָּא אֶתְקַרִי בֵּר נֶשֶׁ מֵת. וְרֹא דְּמִלְּהָ, (יחזקאל

40. ה' זאת לא תלך מהגוף, ובו הוא עומד. וכשהיא תלך ממנו, הוא סם המות יבא וישרה עליו, שתקרא טמאה, נבלה, פסולה, מלאך המות, חשך, אפלה, ושריה על גוף האיש. ובאותו זמן נקרא האדם מת, וסוד

יח) כִּי לֹא אֶחָפֶץ בְּמוֹת הַמֵּת נָאִם יי אֱלֹהִים הַדָּבָר – (יחזקאל יח) כִּי לֹא אֶחָפֶץ בְּמוֹת
וְהִשִּׁיבוּ וְחָיו. הַמֵּת נָאִם ה' אֱלֹהִים וְהִשִּׁיבוּ וְחָיו.

The word Shabbat in Hebrew means 'rest'. On Shabbat, the seventh day, God 'rested'. That is the state when Malchut is connected to Zeir Anpin and is elevated to Binah. They complete the name YHVH and achieve a state of unification and completion.

This state was declared when the process of Creation ended.

Genesis 2:1

”וַיִּכְלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ, וְכָל-צָבָאֵם”

“Thus the heavens and the earth were completed, and all their hosts”

After the first unification of upper and lower in the process of Creation, Malchut went down with the 'taste' of the ultimate Shabbat. Our goal is to work and earn the day when every day is Shabbat, complete and with the Endless Light that would make us immortal.

Spiritual connections, specifically daily prayers, studies, and Torah on Shabbat connect us to the Binah and the Life force that sustains Malchut, this world.

When we sleep, we go into a 'rest' state and the soul is elevated to be 'recharged' with the energy of life. Without that energy, a person would go mad within a few days and die soon after that.

Shabbat is our 'rest' and the time for the soul to be 'recharged' with the life force that comes when we are elevated to Binah. Without this Light, the soul is in the aspect of death and if it doesn't do 'Teshuvah', meaning returning/elevating to 'Binah' then the process of death of the soul will continue.

Ezekiel 18:32

”כִּי לֹא אֶחָפֶץ בְּמוֹת הַמֵּת, נָאִם אֲדֹנָי יְהוִה: וְהִשִּׁיבוּ, וְחָיו”

"For I have no pleasure in the death of the dead," declares YHVH GOD. "Therefore, repent and live."

When we do Teshuvah we elevate Malchut to Binah and connect to life. From Rosh Hashanah to Yom Kippur we have ten days that are called 10 days of Teshuvah. They give us the opportunity to have complete elevation through the process of cleansing, which is a great preparation to the most elevated day of the Year, Yom Kippur, a day that is all Binah. On that day the judge wrote those who are connected to life in the book of life.

Teshuvah in Hebrew is also 'answer' and we can say here that the answer to life, is Teshuvah.

Rabbi Shimon and great Tzadikim are called Shabbat because they were in a constant state of elevation. Because of the greatness of Rabbi Shimon, the Zohar provides us with the aspect Shabbat each time we connect to it properly.

41. כל מצוות עשה שהיו עתידות לשרות ברמ"ח איבריו, כלן מתאבלות עליו, וסוד הדבר – (ישעיה נ) דרכיו ראיתי וארפאהו וגו', ולאבליו. מה זה ולאבליו? אלו רמ"ח איברים שמתאבלים עליו, שהם דמות עליונה ששורה על ראשו, שבה שורה הו"ה. שפמו שיש דמות טובה על צדיק ומנהיגה אותו לכל מעשים טובים לזכותו לעולם הבא, כך יש דמות רעה על ראש הרשעים להנהיגם במעשים רעים, שירשו גיהנם. ומשום זה יש הכל ויש הכל. יש הכל טוב, שנאמר בו כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם. ויש הכל רע, שנאמר בו גם זה הכל ורעות רוח.

42. ובא וראה, במעשי האדם נודע הפרצוף שעליו ופרצוף פניו. זהו שכתוב (שם ג) הכרת פניהם ענתה בם. בדמות נודע פרצוף החיה ששורה עליו, אם הוא אריה, או שור, או נשר, או אדם. ממרעבת הקדוש ברוך הוא ושכינתו, או ממרעבת מלאך שר הפנים, או ממרעבה רעה של סמא"ל, או ממרעבת ארבעה יסודות של העולם. ואין בהם לא היצר הטוב, ולא היצר הרע, אלא כבהמות העולם. ומשום זה כמה הכלים יש בבני אדם, כל אחד למינו. וסוד הדבר – (בראשית

41. כל פקודין דעשה, דהוו עתידין לשריא ברמ"ח אברין דיליה, כלהו מתאבלין עליה. ורוא דמלה, (ישעיה נ) דרכיו ראיתי וארפאהו וגו'. ולאבליו. מאי ולאבליו. איכלין רמ"ח אברין, דקא מתאבלין עליה, דאיעון דיוקנא עלאה דשריא על רישיה, דבה שריא הו"ה. דכמה דאית (וישלח קס"ה, שמות ק"ו ע"ב) דיוקנא טבא על צדיק, ומנהיג ליה לכל עובדין טבין, לופאה ליה לעלמא דאתי. כך אית דיוקנא בישא, על רישא דזוויבנא, לאנהגא לון בעובדין בישין, דירתון גיהנם. ובגין דא אית הכל ואית הכל, אית הכל טב, דאתמר ביה, (דברים ח) כי על כל מוצא פי י' יחיה האדם. ואית הכל ביש, דאתמר ביה (קהלת ב) גם זה הכל ורעות רוח.

42. ותא זוזי בעובדין דבר נש אשתמודע פרצופא, דאיהי עליה, ופרצופא דאנפוי. דא הוא דכתיב, (ישעיה ג) הכרת פניהם ענתה בם. בדיוקנא, אשתמודע פרצופא דזויה דשריא עליה, אם הוא אריה, או שור או נשר, או אדם. מהמרעבה דקודשא בריך הוא ושכינתיה. או מהמרעבה דמלאך שר הפנים. או מהמרעבה בישא דסמאל. או מהמרעבה דארבע יסודין דעלמא. ולית בהון לא היצר טוב, ולא היצר הרע, אלא כבעירין דעלמא.

א) תוצא הארץ נפש חיה למינה. ומשום
זה, במדה שאדם מודד – בה מודדים
לו. ולכל פרצוף יש ממנה עליו.

The Torah provides us with 613 precepts, out of which 248 precepts of “to do” for the purpose of drawing Light. It is done by connecting the action (Mitzvah) done in Malchut, the aspect of the lower H, with meditation, prayer, which is the aspect of V to upper YH of the name. The 248 precepts are a small spiritual system that creates a bridge to the upper Light. The resting 365 precepts of “not to do” protect us from the negativity and possible drainage of Light that we may have. Following these 365 precepts protect us from being swallowed by the darkness of Malchut and or from draining the Light that we have earned.

Those who are disconnected from the life force cause great suffering to their 248 parts of body and soul.

If we do Teshuvah we are promised to be healed from the pain that our souls suffered without the Light.

Isaiah 57:18

“דרכיו ראיתי, וארפאהו; ואנחהו, ואשלים נחמיו לו ולאבליו”

"I have seen his ways, and I will heal him; I will lead him and restore comfort to him and to his mourners"

The Zohar explains that “his mourners” are the 248 parts of the soul. They form a spiritual shape on the head of the person and connect him to יהו YHV of the holy name.

Isaiah 3:9

“הפכת פניהם עונתה בם, וחטאתם כסדם הגידו לא כחדו; אוי לנפשם, כי-גמלו להם רעה”

“The expression of their faces bears witness against them, And they display their sin like Sodom; They do not even conceal it. Woe to them! For they have brought evil on themselves.”

The face reflects the inner Light of a person. Most people can easily interpret common mimics and a Tzadik can see the type of Light or negative force on the person’s face and head.

43. ובגין דא כמה הכלים אית בבני נשא, כל
זוד למיניה. ורוא המלה, (בראשית א) תוצא
הארץ נפש חיה למינה. ובגין דא, במדה שאדם
43. בא ראה, לששת ימי בראשית,
לכל אחד יש את פרצופו של אותה
דרגה שמנהיגה אותו, ולא תמצא יום
שאין בו טוב. ואף על גב שביום השני

מוֹדֵד בָּהּ מוֹדֵדִין לוֹ. וּבְכָל פְּרָצוּפָא אֵית מְבֻנָּא עֲלֶיהָ.
 אין בו טוב, תמצאנו ביום השלישי. ומשום זה נאמר בו פעמים כי טוב.

44. תָּא זִזְזִי, לְשִׁית יוֹמֵי בְּרֵאשִׁית, לְכָל זֶד אֵית לִיה פְּרָצוּפִיה, דְּהֵהוּא דְרָגָא דְאַנְהִיג לִיה, וְלֹא תִשְׁכּוּז יוֹם דְּלִית בֵּיה טוֹב. וְאַף עַל גַּב דְּבִיּוּמָא תִנְיִנָא לֹא אֵית בֵּיה טוֹב, בִּיּוּמָא תְּלִיתָא תִשְׁכּוּז לִיה. וּבְגִין דָּא אֲתַמַּר בֵּיה תִּרִי זְמַנִּי טוֹב.

44. ולכל יום יש גדר מבחין שלא יבנס כל אדם לאותו טוב, כמו חשך שמכסה את האור. שתמצא ביום ראשון אור, ותמצא בו חשך. בכל יום תמצא שמירה, ואותם שומרים הם כמו קוצים לכרם. ויש שומרים אחרים, כמו נחשים ועקרבים ושרפים, ושומרים אותו טוב שלא יבנס לשם מי שאינו ראוי להבנס. ואם לא – כל הרשעים היו נכנסים בסודות התורה.

45. וְכָל יוּמָא אֵית לִיה גָּדֵר מְלָכָר, דְּלֹא יִיעוּל כָּל בַּר נֶשׁ לְהֵהוּא טוֹב. כְּגוֹן זִשְׁרָה דְּכִסִּי לְהֵזֶרָא. דְּתִשְׁכּוּז בִּיּוּמָא קְדָמָא אֹר, וְתִשְׁכּוּז בֵּיה זִוּשְׁרָה. בְּכָל יוּמָא תִשְׁכּוּז זְטִירָא. וְאַיְנוֹן זְטִירִין אֵינִין, כְּגוֹן קוֹצִים לְכָרֶם. וְאֵית זְטִירִין אֲזִזְרִין, כְּגוֹן זִוּשִׁים וְעַקְרָבִים וְשָׂרָפִים, וְזְטִירִין הֵהוּא טוֹב, דְּלֹא יִיעוּל תַּמָּן דְּלֹא אִיהוּ רָאוּי לְבִיעוּל. וְאִי לֹא, כָּל זִוּשִׁיבָא הֵו עֲאֻלִּין בְּרִזִּין דְּאֹרִייתָא. וּבְגִין דָּא מֵאן דְּאִיהוּ זִוּשִׁבָא, וְיִיעוּל לְמַגְדַּע רִזִּין דְּאֹרִייתָא, כְּמֹה מְלָכִי זִבְלָה דְּאֲתַקְרִיא זִשְׁרָה וְאַפְלָה, זִוּשִׁים וְעַקְרָבִים זִוּשִׁים בְּרָא אֲתַקְרִיא, וּמְלָכִין בְּרָא אֲתַקְרִיא, דְּלֹא יִיעוּל לְאֲתַר דְּלֹא דִילִיה.

Every form in existence has a 'face'. It means 10 Sefirot and 5 inner Lights. Each form has an appointee on the spiritual level.

The Zohar reveals that each of the six days of Creation has a 'face' that matches the level that governs it. Every day has its own good aspect and even if we don't see it like on the second day of Creation, it appeared on the third day, when we read that on the third day it says 'twice good'.

Each day has its own border on the outside to protect the good that's inside. This border doesn't allow those without affinity with it to come in. The inner good is protected with a 'shell' that can not be penetrated by those who don't appreciate or know what the shell protects.

The secrets of the Torah are concealed under many layers. To get to the deep inner Light of the Torah we need to get to our inner Light and it is done by following the precepts of the Torah, with every precept we connect and reveal different Light. When we do more, we reveal more and reach a level that makes us want more because we feel the pleasure that comes from the Light of the Torah. Recent generations, and especially our generation, have the merit to connect to the Zohar that reveals the highest levels of Light from the Torah.

Unfortunately, there are people that wish to use the Light of the Zohar for selfish purposes. It is wrong to use the Zohar as a tool to create magic in a person's life. The outcome can be the complete opposite of what they wish to achieve. To get into the inner Light of the Torah and Zohar we need to have an affinity with that Light. That means that we must have an unconditional love that could come only by following the laws of the Torah. The study of Zohar is the precept of study the Torah and it is the one that gives us the greatest Light and brings a shine onto our 'face'.

46. אָבֵל מֵאֵן דָּאִיהוּ טוֹב, כָּל אֱלִין זְטִירִין אֵינִין לְמִמְרִיהּ, וְקָטִיגֹר זַעֲשֵׂה סִיגֹר, וַיִּעֲלֹן (לִיה) לְטוֹב הַגָּנוֹז, וַיִּמְרוֹן לִיה מֶרְצָא, הָאֵל בֶּר זֵשׁ טוֹב וְצָדִיק יֵרָא שְׂמִימ, בְּעֵי לְאֵעֲלָא קְדָמָה, אָמַר לָנוּ, (תהלים קיח) פִּתְחוּ לִי שְׁעֵרֵי צֶדֶק אֲבֹא בָם אוֹדָה יְהוָה. הָהוּא טוֹב הַגָּנוֹז יִבְמָא לֵוִן, פִּתְחוּ לִיה בְּהַאי תִּרְעָא דְאַתְקָרִי אֶהְבֵּה, אוֹ בְּהַאי תִּרְעָא דְאִיהִי תִּשְׁוֹבָה. כָּל צָדִיק יִיעוֹל בְּפוֹם דְּרָגָא דִּילִיָּה, וְרָזָא דְמַלְכָּה (ישעיה כו) פִּתְחוּ שְׁעָרִים וַיָּבֹא גֹי צָדִיק וְגו'.

46. אָבֵל מִי שֶׁהוּא טוֹב, כָּל הַשּׁוֹמְרִים הֵם לְמִרְוֹתוֹ, וְקָטִיגֹר נַעֲשֶׂה סִיגֹר, וַיִּבְנִי־סוֹ (אִוֹת) לְטוֹב הַגָּנוֹז, וַיֹּאמְרוּ לוֹ: מוֹרְנוּ, אִישׁ זֶה הוּא טוֹב וְצָדִיק, יֵרָא שְׂמִימ, רוֹצֵה לְהַכְנִס לְפָנֶיךָ, אָמַר לָנוּ (תהלים קיח) פִּתְחוּ לִי שְׁעֵרֵי צֶדֶק אֲבֹא בָם אוֹדָה יְהוָה. אוֹתוֹ טוֹב הַגָּנוֹז יֹאמַר לָהֶם: פִּתְחוּ לִי בִשְׁעַר זֶה שֶׁנִּקְרָא אֶהְבֵּה, אוֹ בִשְׁעַר זֶה שֶׁנִּקְרָא תִּשְׁוֹבָה. כָּל צָדִיק יִכְנֹס בְּפִי דְרָגָתוֹ, וְסוֹד הַדָּבָר – (ישעיה כו) פִּתְחוּ שְׁעָרִים וַיָּבֹא גֹי צָדִיק וְגו'.

47. בְּעֵן צָרִיךְ לְאַהֲדָרָא עַל פִּתְחוֹ תִּשְׁוֹבָה. וְכִי מִכְּמָה מוֹיִנִין אִיהוּ תִּשְׁוֹבָה דְּעִבְדִּין בְּגִי זָשָׂא, כָּלְהוּ טָבִין, אָבֵל לָאוּ כָּל אִפְיָא שְׁוִין. אֵית בֶּר זֵשׁ דְּאִיהוּ רָשָׁע זָמּוֹר כָּל יָמָיו, וְאִיהוּ עוֹבֵר עַל כְּמָה פְּקוּדִין דְּלֹא תַעֲשֶׂה, וּבִמְתוֹרֵט וּבִמְוִדָּה

47. בְּעֵת צָרִיךְ לְחֻזֵּר עַל פִּתְחוֹ תִּשְׁוֹבָה. וְכִי מִכְּמָה מֵינִים הֵיא תִּשְׁוֹבָה שְׁעוֹשִׂים בְּנֵי אָדָם? בְּלֹם טוֹבִים, אָבֵל לֹא כָּל הַפָּנִים שְׁוִים. יֵשׁ אָדָם שֶׁהוּא רָשָׁע זָמּוֹר כָּל יָמָיו, וְהוּא

עלִייהו, ולבֹתֵר כֵּן לֹא עֲבֹד לֹא טֹב וְלֹא בִישׁ. עוֹבֵר עַל כְּמָה מְצוּת לֹא תַעֲשֶׂה, לְדָא וְדָא יִמְוֹזֵל לִיה קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, אֲבָל לֹא דִינִיכָה לְתַשׁוּבָה עֲלָאָה. אִית בֵּר נֶשׁ לְבֹתֵר דִּיִּיתוֹב מוֹזְטָאִיו, וּמִתְכַּפֵּר לִיה, אִיהו אֲזִיל בְּדֶרֶךְ מִצְוָה, וּמִתְעַסֵּק בְּכָל כּוּזוּ בְּרוֹזִיכוּ וְרוֹזִיבוּ דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא. דָּא זְכִי לְתַשׁוּבָה תַתָּאָה, דְּאִתְקָרִי ה'. וְדָא אִיהו תַשׁוּבָה תַתָּאָה.

עוֹבֵר עַל כְּמָה מְצוּת לֹא תַעֲשֶׂה, וּמִתְחַרֵּט וּמוֹדֶה עֲלֵיהֶם, וְאַחֵר כֵּן לֹא עוֹשֶׂה לֹא טוֹב וְלֹא רַע – לָזֶה בּוֹדָאִי יִמְחַל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲבָל לֹא יִזְכֶּה לְתַשׁוּבָה עֲלִינָה. יֵשׁ אָדָם שְׁלֹאֲחֵר שֵׁישוב מִחֻטָּאִיו וּמִתְכַּפֵּר לוֹ, הוּא הוֹלֵךְ בְּדֶרֶךְ מִצְוָה וּמִתְעַסֵּק בְּכָל כּוּזוּ בְּרִיךְ הוּא וְזֶה זִכָּה לְתַשׁוּבָה תַחֲתוֹנָה שֶׁנִּקְרָאת ה', וְזוֹ הִיא תַשׁוּבָה תַחֲתוֹנָה.

The Hebrew word for 'wicked', 'Evil' is רשע. Rabbi Ashlag says that the word is initials for עצמו של רצון, which means 'desire for the self/ego'. Those who conduct their lives based on their selfish desires are considered wicked according to the Zohar.

The Zohar tells us that those who come to learn the secrets of the Torah with selfish desires and or to inflate their ego meet all kinds of negativity and obstacles that block them from understanding the secrets.

We learned in the previous study that the 'good' is protected with a 'fence' and to pass through it one should have an affinity with the Light that is inside the fence. The righteous who wish to connect with pure consciousness and for the unification of upper and lower can ask for the gates to be opened for him. The angels that protect the gates open it for him.

Psalms 118:19

”פִּתְחוּ-לִי שַׁעֲרֵי-צֶדֶק; אֲבֹא-בָם, אוֹדֶה יְהוָה”

“Open to me the gates of righteousness; I shall enter through them, I shall give thanks to YH.”

The Tzadikim can go in through the gate of love to see the concealed Light for them, which is the aspect of a deeper understanding of the Torah/Zohar.

And there are gates for those who made Teshuva. Each person according to his pure desire and trusting the Light.

Isaiah 26:2

”פִּתְחוּ, שַׁעֲרִים; וַיָּבֹא גוֹי-צִדִּיק, שֶׁמֶר אֱמִנִים”

"Open the gates, that the righteous nation may enter, The one that remains faithful."

48. וְאִית בֵּר נֶשׁ לְבֹתֵר דְּמִתְחַרֵּט מוֹזְטָאִיו, וְיַעֲבִיד 48. וַיֵּשׁ אָדָם שְׁלֹאֲחֵר שֶׁהִתְחַרֵּט עַל חֻטָּאִיו וְעָשָׂה תַשׁוּבָה, וְיִתְעַסֵּק בְּתוֹרָה בְּרִיךְ הוּא וְזֶה זִכָּה לְתַשׁוּבָה, וְיִתְעַסֵּק בְּאוֹרֵיִתָּא בְּרוֹזִיכוּ וְרוֹזִיבוּ

על מנת לקבל פרס – זה זוכה לאות ו', והוא בן י"ה, ועל שמו נקראת בינה, וזה גורם שתשוב ו' לה'. ומלת תשובה כך היא, תשוב ו' לה'.

דקודשא בריך הוא, ולא על מנת לקבל פרס. דא זכי לאת ו', ואיהו בן י"ה, ועל שמייה אתקרי בינה, ודא זרים דתשוב ו' לגבי ה'. ומלת תשובה כך היא, תשוב ו' לה'.

49. ולעולם לא שורה ה' באיש, ולא ו', ללא יראה וללא אהבה, שהם י"ה, יראה ואהבה נקראים בודאי. ומשם נתנו התורה והמצוה, שהם בן ובת. ומשום שישאל מקימים התורה והמצוה, נקראו בנים לקדוש-ברוך-הוא. זהו שכתוב (דברים יב) בנים אתם לה' אלהיכם.

49. ולעולם לא שריא ה' בבר נש, ולא ו', (דף קכ"ג ע"ב) בלא דזוילו ובלא רזויבו, דאינון י"ה, יראה ואהבה קרינון ליה ודאי. ומתמן אתייהבו התורה והמצוה דאינון בן ובת. ובגין דישראל מקיימין התורה והמצוה, אתקריאו בנים לקודשא בריך הוא, דא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי אלהיכם.

50. הנסתר (דברים ט) – יראה ואהבה, שהם במח ובלב, בחלל הגוף ובראש. והנגלת – התורה והמצוה, שהם בגוף ובראש מבחוץ. וסוד הדבר כך הוא ודאי, שאם האדם פוחד מהקדוש ברוך הוא או אוהב אותו – את זה לא יודע אדם אחר, משום שהוא דבר שלא התגלה אלא בינו לבין קונו.

50. הנסתרות: יראה ואהבה, דאינון במוזא ולבא. בזולא דגופא. וברישא. והנגלות: התורה והמצוה, דאינון בגופא וברישא לבר. ודא דמלה הכי הוא ודאי, דאי בר נש דזויל לקודשא בריך הוא, או רזויב ליה, דא לא ידע בר נש אורא, בגין דאיהו מלה דלא אתגליא אלא בינו לבין קונו.

Repentance, 'תשובה', pronounced 'Teshuvah', letters of ה – תשוב, meaning 'return of the H'.

The repentance, Teshuva is when a person regrets his past inequities and all impure past and wish to connect to the Holy One Blessed Be He by studying the Torah with Awe and Love, expecting no rewards. That person merits a connection to Zeir Anpin, the 'son', and the letter Vav ו of the YHVH name. He becomes a 'son' to YH יה. Y is Chokmah and the aspect of Father, H is Binah and the aspect of Mother to Zeir Anpin, the 'son'.

This process causes the Vav to return to Malchut the lower H of the YHVH name and cause a flow of light to the world.

Deuteronomy 14:1

“בנים אתם”

The Zohar explains that the H and the Vav won't be in a person without Awe and Love, which are the 'concealed' levels of Y and H.

Before each prayer and even before different parts in the same prayer, we read L'shem Yichud.

(See <https://dailyzohar.com/daily-zohar-980/> for more complete Hebrew text with additional explanations.)

“For the unification of the Holy One Blessed Be He and the Shechina (יאהדונהי), with Awe and Love (יאההויהה), Love and Awe (אההויהה), in complete unification (יהוה) on behalf of all Israel. Here we come to establish a connection with this action to its supernal and spiritual root, to give gratification to our maker and do the will of our Creator. And the beneficent of our God be upon us. And the work of our hands establishes our connection below and our action connects to him (YHVH).”

We read twice, 'Awe and Love' then 'Love and Awe'. In the parenthesis we see the unification of the higher names; YHVH יהוה and AHYH אהיה in two forms that bind them in both directions, up and down. The complete unification is the simple and purest form of the name YHVH (less is more!).

Teshuvah is a continuous process and we should have this consciousness before we do anything that is related to desires to draw light through prayers, meditations, and studies.

Even before the study of the Daily Zohar, we can meditate on connecting Vav ו Zeir Anpin and ה Malchut.

The Daily Zohar intentionally designed to deliver the sacred Zohar. The DZ has the original text in Aramaic (I transform the text into an image so all readers see the same thing for the aspect of unity). Then we have the translation into Hebrew for additional revelation. Reading the text allowed and or listening to the recording adds the connection to Binah. The study in English contains the complete Bible verses that the Zohar use to reveal the secrets. It connects us to the seeds of the Light in the Torah and Prophets.

51. אָבֵל בַּר זֵשׁ דְּמִתְעַסֵּק בְּאוֹרֵייתָא, וְאֵיל
בְּפִקּוּדִין דְּעֵשָׂה, דָּא אֶתְנַלְתָּא לְכָל בַּר זֵשׁ, בְּגִין
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא עֲבֵד לֵיהּ פּוּמָא בְּאֶתְנַלְתָּא,
לְאֶתְעַסְקָא בְּאוֹרֵייתָא, וְעֵינֵין לְאֶסְתַּכְלָא בָּהּ,
וְאוֹדֵין לְמִשְׁמַע בָּהּ. וְעֲבִיד קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא
בְּבַר זֵשׁ, יְדִין וְרָגְלִין וְזוּפָא, לְמַעַבְד בְּהוֹן פִּקּוּדִין
דְּעֵשָׂה.

51. אָבֵל אָדָם שְׁמֵתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה
וּמִתְעַסֵּק בְּמִצּוֹת עֲשֵׂה – זֶה גִּלּוּי לְכָל
אָדָם, כִּי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲשֵׂה לוֹ פֶּה
בְּגִלּוּי לְהִתְעַסֵּק בַּתּוֹרָה, וְעֵינַיִם
לְהִסְתַּכֵּל בָּהּ, וְאָזְנִים לְשִׁמְעַ אֹתָהּ,
וְעֲשֵׂה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יְדִים וְרַגְלִים
וְגוֹף לַעֲשׂוֹת בָּהּ מִצְוֹת עֲשֵׂה.

52. אם כן זוטמא לבואי נפקא מניה. (בראשית ב) ויפוז באפיו נשמות זוים, דא איהי דיוקנא דעל בר נש, דאתמר ביה (בראשית כח) ויוזלום והנה סלם. סלם ודאי איהי נשמות זוים, כרסייא לעם ידוד דאיהו היראה והאהבה התורה והמצוה ובה שריא, והאי כרסייא, מנה גזירות כל נשמות דישראל, ואיהי דיוקנא על רישא דבר נש.

52. אם כן, חטם למח צריך? (בראשית ב) ויפוז באפיו נשמות חיים, זוהי דמות שעל האדם, שנאמר בזה (שם כח) ויחלם והנה סלם. סלם ודאי היא נשמות חיים, כסא לשם יהו"ה, שהוא היראה והאהבה, התורה והמצוה, ובו שורה. וכסא זה, ממנו גזירות כל נשמות ישראל, והיא דמות על ראש האדם.

Deuteronomy 29:28

”הנסתרות--ליהוה, אלהינו; והנגלות לנו ולבנינו, עד-עולם--לעשות, את-כל-דברי התורה הזאת.”
 “The concealed things belong to YHVH our God, but the things revealed belong to us and to our sons forever, that we may observe all the words of this law.”
 The ‘concealed’ are ‘Awe’ and ‘Love’ that are in the mind and heart. The physical brain that ‘hosts’ the mind is inside the head and the heart is inside the body. They are the aspects of the Y י (Chokmah) and the H ה (Binah) of the name.
 The ‘revealed’ is the Torah, which is the aspect of the Vav ו (Zeir Anpin) of the name and the precepts is the aspect of the H (Malchut) of the name.
 The study of the Torah and following the precepts are seen on the outside.
 God gave us eyes, ears, and mouth to read and listen to the Torah. Our hands and legs created for us to follow the precepts.
 People can’t tell if one follows the Torah with Awe and Love or not. It is known only to the individual and his Creator.
 The Zohar asks why God created the nose and answers that it is the connection to life that was given to us to ‘fill’ us with the YHVH name that is the Tree of Life.
 Genesis 2:7

”וַיִּצֶר יְהוָה אֱלֹהִים אֶת-הָאָדָם, עָפָר מִן-הָאֲדָמָה, וַיִּפֹּחַ בְּאַפָּיו, נִשְׁמַת חַיִּים; וַיְהִי הָאָדָם, לְנֶפֶשׁ חַיָּה.”
 “Then YHVH God formed a man from the dust of the ground and breathed into his nostrils the breath of life, and the man became a living being.”

53. והנה מלאכי אלהים עולים ויורדים בו. אליו הבאים דסקלקין ונפקין בגופא, בהאי סלם. איהו זוד, שביעאה דכלא. ואיהו מצב ארצה, תרין. וראשו מגיע השמימה, תלת. והנה מלאכי אלהים אלהים עולים, תרי. ויורדים תרי. אינון לקבל ד' רוזנות והשמים והארץ. ורוא, דמלה (קהלת א) הבל הבאים אמר קהלת הבל הבאים הכל

53. והנה מלאכי אלהים עלים ויורדים בו – אלו הבאים שעולים ויוצאים בגוף בסלם זה. הוא אחד, שביעי של הכל. והוא מצב ארצה – שנים. וראשו מגיע השמימה – שלשה. והנה מלאכי אלהים עלים – שנים. ויורדים – שנים. אלה בנגד ארבע רוחות והשמים והארץ. וסוד הדבר – (קהלת א) הבל הבאים

אמר קהלת הבל הבלים הבל הבל. הם שבעה בנגד הכסא, שהוא הסלם, והשמים והארץ, וארבעה יסודות העולם, והם שבעה בנגד שבעת ימי בראשית. יש כל פירות השמים והים והארץ, כמו חיות, עופות, בהמות ודגים, וכמה תולדות שתלויות ממנו.

54. ומשום שהכל נברא בצלם הזה שעל כל ישראל, שהוא צדיק, נאמר בהם (בראשית ט) ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגו'. וזה מדבר על בני אדם שמשולים לחיות השדה, לבהמות ולעופות ולדגי הים. שיש אדם שמאלו שור, ומאלו אריה, ומאלו נשר, ומאלו אדם.

הכל. אינן שבעה, לך כל כורסיא, דאיהו הסלם, והשמים והארץ, וד' יסודין דעלמא, ואינן שבעה. לך כל שבעה יומי בראשית. אית כל ברין דשמיא, וימא, וארעא. כגון זויות עופות בהמות דגים, וכמה תולדות דתכלין מיניה.

54. ובגין דכלא אתברי בהאי צולמא, דעל כל ישראל דאיהי צדיק, אתמר בהון (בראשית ט) ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ ועל כל עוף השמים וגו'. ודא מכלל על בני נשא, דאינן מתילין לזיון ברא, ולבעירן, ולעופין, ולנוני ימא. דאית בר נש דמוכליה שור, ומוכליה אריה, ומוכליה נשר, ומוכליה אדם.

Genesis 28:12

“ויחלם, והנה סלם מצב ארצה, וראשו, מגיע השמימה; והנה מלאכי אלהים, עלים ויודים בו”

“And he dreamed, and behold, there was a ladder set up on the earth, and the top of it reached to heaven. And behold, the angels of God were ascending and descending on it!”

The Zohar explains that Jacob's dream revealed to him the seven aspects of the revelation of light in the world.

The 'Ladder' is one level, 'earth' is another one, ascending angels are two and descending angels are additional two. Together they are seven, 4 for the directions of North, South, East, West, Up and down. The ladder connects and includes all of them.

The seven are against the seven days of Creation and the seven Sefirot. Life on earth also on seven levels, animals, birds, beasts, fish and all that comes from them.

Genesis 9:2

“ומוראכם וחתכם יהיה, על כל-חית הארץ, ועל כל-עוף השמים; בכל אשר תרמש האדמה ובכל-דגי הים, בידכם נתנו”

“The fear of you and the terror of you will be on every beast of the earth and on every bird of the sky; with everything that creeps on the ground, and all the fish of the sea, into your hand they are given.”

The Israelites that are the aspect of Yessod, were given full control over nature. Most of the Zodiac symbols are related to animals, birds, fish, and humans to connect us to all aspects of nature and have control over it.

55. וְכָל אֱלֹהִין, לְמַה מִתְפַּזְזִין בְּהָאֵי דְיוֹקְנָא דְאֵינוֹן מִתְמַן אֲתַבְרִיאוּ. אֲכָל מַשּׁוּם דְּשֵׁם יְדִידִי עֲרִיא עָלֶיהָ. רָזָא דְמַלְכָּה, (דְּבָרִים כח) וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ וְגו'. וְכָל מֵאן דְּפָגִים עוֹבְדֵי, אֲתַפְּגִים דְּיוֹקְנֵיהָ. וְשֵׁם יי לֹא עֲרִיא בְּאַתֵּר פָּגִים, וּבְהֵהוּא פָּגִימוּ עֲרִיא זִזְשָׁה, בְּגִין פָּגִימוּ דְּסִיְהָרָא דְעֲרִיא בֵּית זִזְשׁוּכָא. וְהָאֵי בֵּר זֶשׁ כְּמַה דְּאִיהוּ פָּגִים דְּיוֹקְנֵיהָ, כִּךְ אֲתַפְּגִים אִיהוּ לְתַתָּא, אוֹ אֲתַעְבִּיד אֲלֵם, אוֹ זִרְשִׁי, אוֹ סוּמָא, אוֹ זִזְרִי. בְּגִין דְּיֵהָא רְשִׁים לְעִילָא וְתַתָּא.

56. וְהֵהוּא זִזְשָׁה עֲרִיא בְּפָגִימוּ דְּיֵלִיהָ, וּבְמִיד אֲשַׁתְּמוּדְעָאן בֵּית דְּרָגִין קְדִישִׁין, דְּאֵינוֹן זִזְלֵי דְקוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וּמִתְרַזְזִין מִצִּיהָ, דְּכִבֵּר יִדְעִין דְּבֵהֵהוּא פָּגִימוּ לֹא עֲרִיא מִלְכָּא. וּבְגִין דָּא זִזְלֵי דְּמִלְכָּא מִתְרַזְזִין מִצִּיהָ, דְּזִזְיִלִין דְּמִלְכָּא לֹא עֲרִיא, וְלֹא מִתְקַרְבֵּן, אֲכָל בְּאַתֵּר דְּמִלְכָּא עֲרִיא, דְּכִךְ אֵינוֹן מִתְנַהֲגִין אֲבִתְרִיהָ, כְּאַבְרִין בְּתֵר גּוֹפָא.

Deuteronomy 28:10

”וְרָאוּ כָּל עַמֵּי הָאָרֶץ כִּי שֵׁם יְהוָה נִקְרָא עָלֶיהָ וְיָרְאוּ מִמֶּךָּ.”

The Zohar explains that people with the name of YHVH on them, meaning that they are constantly connected to the Light with prayers and precepts, have the protection of the name. When the nations of the world see the name on the Israelites, they fear them.

The Light pushes away and remove darkness. The other nations have an aspect of darkness in them and they fear the Light.

Zechariah 8:23

כֹּה אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת בְּיָמִים הָהֵמָּה אֲשֶׁר יִחְזִיקוּ עֲשָׂרָה אָנָּשִׁים מִכָּל לְשׁוֹנוֹת הַגּוֹיִם וַיִּחְזִיקוּ בְּכַנְף אִישׁ “יְהוּדִי לֵאמֹר גִּלְכָּה עִמָּכֶם כִּי שָׁמַעְנוּ אֱלֹהִים עִמָּכֶם

“Thus says the LORD of hosts: In those days ten men from the nations of every tongue shall take hold of the robe of a Jew, saying, ‘Let us go with you, for we have heard that God is with you.’”

Those who act with impurity put flaws on themselves and bring darkness that pushes away holy levels and angels that could support them. The 'black holes' in their spiritual garments attract the negative side and their 'agents' to come and inflict sufferings on them until they are back into the protection of the name (YHVH, Hashem).

If they have wealth and merits from previous good deeds, they gradually lose from their possessions to the negative side as payments in order to avoid greater sufferings.

57. ובההוא אתר דשרי ההוא זושף, כבזה מלאכי זובלה, דאתקריאו נזושים ועקרבים, מתקרבין ליה, ויהבין ליה כבזה נשיכין, ואלין אינן יסורין. ואי אית ליה במונא דעובדין טבין דעביר, אתבמעטון מניה. ואיך אתבמעטון מניה, אלא כל זכות דנזוית ליה מלעילא, יהיב ליה לאלין מלאכי זובלה, ובטלין מניה יסורין. ואי ליה ליה זכו, ולא זובא לעילא, אלא כלא לתתא, בכל זכו דעביר נזוית ליה במונא, ואומין דעלמא מתקרבין ליה, לקבל מלאכי זובלה, ויהיב לון במונא, ואשתויב מניהו.

57. ובאותו מקום ששורה אותו חשף, כמה מלאכי חבלה, שנקראים נחשים ועקרבים, מתקרבים אליו, ונותנים לו כמה נשיכות, ואלה אותם יסורים. ואם יש לו ממון של מעשים טובים שעשה – יתמעטו ממנו. ואיך יתמעטו ממנו? אלא כל זכות שיוצאת לו מלמעלה, נותנים אותה לאותם מלאכי חבלה, ומבטלים ממנו יסורים. ואם אין לו זכות ולא חובה למעלה, אלא הכל למטה – בכל זכות שעושה, יורד לו ממונות, ואמות העולם מתקרבים אליו כנגד מלאכי החבלה, ונותן להם ממון ונצל מהם.

58. ובגין דא הוו ישראל מקרבים לעזאזל, לזבי ההוא זושף. ושבעים פרים, לקבל שבעים אומין, לקיימא קרא, (משלי כה) אם רעב שונאך האכילהו לזם ואם צמא השקהו מים. ומיד דהדרין בתיובתא, אתעבר ההוא זושף מההוא פגמיו, וישתלים. ורזא דמלה, (שמואל ב יב) גם יי העביר זוטאתך לא תמות. ומיד אתהדר ביה שומא דיי, ואתרעי (נ"א ויתרפי) ביה, מאנן נשיכין דיסורין, הדא הוא דכתיב, (ישעיה ו) ושב ורפא לו. ובגין דאתהדר קודשא בריך הוא מיד דהדר

58. ומשום זה היו ישראל מקרבים לעזאזל אצל אותו החשף. ושבעים פרים כנגד שבעים אמות, לקיים הפסוק (משלי כה) אם רעב שונאך האכילהו לחם ואם צמא השקהו מים. ומיד שחוזרים בתשובה, עובר אותו חשף מאותו פגם ונשלם. וסוד הדבר – (שמואל ב יב) גם ה' העביר חטאתך לא תמות. ומיד חוזר בו שם ה' ומתרצה (ומתרפא) בו מאותן נשיכות של היסורים, זהו שכתוב (ישעיה ו) ושב ורפא לו. ומגין שחוזר הקדוש ברוך הוא מיד כשחוזר בתשובה ונשלם אותו

בְּתִיבְתָּא וְאַשְׁתָּלִים הֵהוּא פְּגִימוֹ. הִדָּא הוּא הַפָּגָם? זֶהוּ שְׁכִתּוּב (מֵלָאכִי ג) שׁוּבוּ אֵלַי דְּכִתִּיב, (מֵלָאכִי ג) שׁוּבוּ אֵלַי וְאַשׁוּבָה אֲלֵיכֶם. וְאַשׁוּבָה אֲלֵיכֶם.

The Zohar reveals that if a person doesn't have 'stored' merits above, then for his good deeds he is rewarded in this world with money and valuables from the material world. These 'benefits' can be transformed into 'payments' when the person acts against the laws of the spiritual system.

The sufferings we go through in this world are forms of 'payments' for negative actions from this or previous lives. As spiritual people, we should be happy and accept the payments in order to credit our spiritual accounts and purify our souls. We should keep on the positive and righteous path and seek opportunities to do good. The less we enjoy from this world the greater merits we earn for the world to come. We can enjoy what comes our way but not actively seek pleasures of this world. It's okay and good to bring pleasures to the soul in ways that are not part of the desire for the self alone. Any selfish act creates a dark hole in our spiritual surrounding light and allows the negative side to enter.

Psalms 34:15

”סור מֵרַע וַעֲשֵׂה טוֹב בִּקְשׁ שָׁלוֹם וְרַדְּפֵהוּ”

“Turn away from evil and do good; seek peace and pursue it.”

Print and keep this name in front of you as much as possible.

It will protect you from falling into negative or impure actions.

יִחְיֶה

59. וְדָא אִיהוּ בְּתִשְׁבּוּבָה גְּבוּרָה, דְּזָרִים לְאַהֲדָרָא בִּינָה דְּאִיהוּ יִדְיוֹ, לְגַבִּי ה' דְּאִיהוּ מַלְכוּת. דְּאִזְלָא מֵעֲדָרָא בִּין (דף קכ"ד ע"א) קִנְיָה, דְּאִיהוּ הֵהוּא דִּיּוֹקָנָא, דְּמִתְקַטְרִין בָּהּ כָּל פְּקוּדִין. וְבָהּ מִתְקַטְרִין עֲשֵׂר סְפִירָן. כִּד בַּר זְשֻׁ עֲבֵד פְּקוּדָא זֻזְדָּא וְלֹא יִתִּיר, וְעֲבִיד לָהּ בְּדוּזִילוֹ וְרוּזִימוֹ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. בְּגִינָה שְׂרִיין עֲלֵיהּ י' סְפִירָן.

59. וְזֹהִי תִשְׁבּוּבָה גְּבוּרָה שְׁגוּרָמַת לְהַחְזִיר בִּינָה, שְׁהִיא יִהְיֹ, לְגַבִּי ה' שְׁהִיא מַלְכוּת. שְׁהוֹלֶכֶת וְנוֹדֶדֶת מִקְנָה, שְׁהִיא אוֹתָהּ דְּמוּת שְׁנִקְשָׁרוֹת בָּהּ כָּל הַמְצוּוֹת, וְבָהּ נִקְשָׁרוֹת עֲשֵׂר סְפִירוֹת. כְּשֶׁאֲדָם עוֹשֶׂה מְצוּה אַחַת וְלֹא יוֹתֵר, וְעוֹשֶׂה אוֹתָהּ בִּירְאָה וְאַהֲבַת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, בְּגִלְגָּלָה שׁוֹרֹת עָלָיו עֲשֵׂר

וְכָל מֵאֵן דְּקַיִּים פְּקוּדָא זוּד כְּדָקָא יְאוּת, כְּאֵלֹ
 בְּמִקְיִים רַמ"ז פְּקוּדֵין דְּעֵשִׂיה, דְּלִית פְּקוּדָא דְלֵאו
 אִיהוּ כְּלִילָא בְּכֻלָּהוּ רַמ"ז. (ע"כ רעיא מהימנא).
 ספירות. וְכָל מִי שְׁקִים מְצוּה אַחַת
 כְּרָאוּי, כְּאֵלֹ מְקִים רַמ"ז מְצוּת עֲשֵׂה,
 שְׁאִין מְצוּה שְׁאִינָה כְּלֻלָּה מְכָל
 הַרַמ"ח. (עד כאן רעיא מהימנא).

60. (במדבר ה) אִישׁ אִישׁ כִּי תִשְׁטָה אֶשְׁתּוֹ וְגו'.
 מֵאִי הָאִי לְגַבִּי הָאִי. אֶלָּא כְּמָה דְּכִתְיִב, (במדבר
 ה) לְמַעַל מֵעַל בְּיָי. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, אִישׁ אִישׁ,
 מֵאִי אִישׁ אִישׁ, דְּהָא בְּזוּד סִגִּי, אֶלָּא הָא אוֹקְמוּהָ,
 אֲבָל אִישׁ אִישׁ, מִשְׁבַּע אִישׁ דְּאִיהוּ אִישׁ, וְקַיִּים
 קָרָא דְּכִתְיִב, (משלי ה) שְׁתֵּה מִיַּם מְבוֹרָךְ וְגו'.
 כְּדִין הוּא אִישׁ בְּעֻלְמָא, אִישׁ לְגַבִּי אֶתְתִּיה.
 וּמַעְלָה בּוֹ מֵעַל, הָא בְּזוּד סִגִּי, אֲמַאי תְּרִי. אֶלָּא
 זוּד לְעִילָא וְזוּד לְתַתָּא. זוּד לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל, וְזוּד
 לְבַעְלָה. בְּגִין כִּךְ וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת אֶשְׁתּוֹ.
 60. אִישׁ אִישׁ כִּי תִשְׁטָה אֶשְׁתּוֹ וְגו'. מֵה
 זֶה לְגַבִּי זֶה. אֶלָּא כְּמֹ שְׁכָתוּב, לְמַעַל
 מֵעַל בְּה'. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, אִישׁ אִישׁ,
 מֵה זֶה אִישׁ אִישׁ, שְׁהָרִי בְּאַחַד מִסְפִּיק?
 אֶלָּא הָרִי פְּרִשׁוּהָ, אֲבָל אִישׁ אִישׁ,
 מִשְׁמַע אִישׁ שְׁהוּא אִישׁ, וְקַיִּים פְּסוּק
 שְׁכָתוּב (משלי ה) שְׁתֵּה מִיַּם מְבוֹרָךְ וְגו',
 אִזְּ הוּא אִישׁ בְּעוֹלָם, אִישׁ לְגַבִּי אֶשְׁתּוֹ.
 וּמַעְלָה בּוֹ מֵעַל, הָרִי בְּאַחַד מִסְפִּיק,
 לְמָה שְׁנַיִם? אֶלָּא אַחַד לְמַעְלָה וְאַחַד
 לְמַטָּה, אַחַד לְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל לְאַחַד
 לְבַעְלָה. בְּגִלָּל זֶה, וְהִבִּיא הָאִישׁ אֶת
 אֶשְׁתּוֹ.

During Sukkot, we sacrifice 70 bulls to 'nourish' the 70 nations of the world for the entire year and take them off the back of the Israelites.

Unfortunately, after the destruction of the Holy Temple, the process of sacrificing 70 bulls stopped. The Israelites scattered around the world in order to reveal light and 'feed' the nations they live in. Different countries with a large Jewish population that have regular Shabbat and holiday services, benefit from balance and prosperity that is lacking when no Torah present in that country/community.

The 70 nations depend on the Israelites for their spiritual sustenance. When they lack it, they hate us. When the priests in the Holy Temple didn't do their services properly, the other nations felt the lack and the great empires at that time came, destroyed the Holy Temple and took the Israelites with them to their countries.

This is the deeper meaning of the verse:

Proverbs 25:21

“אם רָעִב שֶׁנֶּאֱדָה הָאֹכְלֵהוּ לֶחֶם וְאִם צָמָא הִשְׁקֵהוּ מַיִם”

“If your enemy is hungry, give him food to eat; And if he is thirsty, give him water to drink;”

If we don't do Teshuva and reveal light to provide for the other nations, we go through hardship and sufferings from them. We always have the opportunity to repent and be forgiven.

2 Samuel 12:13

“וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל נָתָן הַטָּאֵתִי לִיהְיֶה נִיֵּאמָר נָתָן אֶל דָּוִד גַּם יְהוָה הֶעֱבִיר חֲטָאתִי לֹא תָמוּת׃”

"Then David said to Nathan (the prophet), "I have sinned against YHVH" And Nathan said to David, "YHVH also has taken away your sin; you shall not die."

Malachi 3:7

“לְמִיָּמֵי אֲבֹתֵיכֶם סָרְתֶּם מִחֻקֵּי וְלֹא שְׁמַרְתֶּם שׁוּבוּ אֵלַי וְאֶשׁוּבָה אֲלֵיכֶם אָמַר יְהוָה צְבָאוֹת וְאֶמְרָתֶם בְּמָה׃”

"From the days of your fathers, you have turned aside from My statutes and have not kept them. Return to Me, and I will return to you," says YHVH of hosts. "But you say, 'How shall we return?'"

The Zohar tells us that when we ‘return’ and follow the Torah with Awe and Love, every precept we do has the aspect of the ten Sefirot and includes all the 248 precepts of action.

On the 9th of Av, we read the book of Lamentation and we conclude the reading with the verse that expresses our desire to return and restore the days of the Holy Temple as before. We sing this verse also when we return the Torah back to the Ark after reading.

Lamentation 5:21

“הַשִּׁיבֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְנָשׁוּב (וְנִשְׁוֶבָה), חֲדָשׁ יָמֵינוּ כְּקֶדֶם׃”

"Bring us back to you, O YHVH, so that we may return to you; renew our life as in days before, "

Without the Torah, we suffer.

Here are few videos of the song of ‘return us to you’, “Hashivenu”.

<http://www.youtube.com/watch?v=Kt4VhhGTOX0>

<http://www.youtube.com/watch?v=tk6SmfkKENw>

<http://www.youtube.com/watch?v=QZ4QCaAMieQ>

<http://www.youtube.com/watch?v=nmAnCnIM-O8>

Numbers 5:12

”דַּבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם אִישׁ אִישׁ כִּי תִשָּׁטֵה אִשְׁתּוֹ וּמָעַלָה בּוֹ מַעַל׃”

"Speak to the sons of Israel and say to them, 'If any man's wife goes astray and is unfaithful to him,"

5:15 “וְהָבִיָּא הָאִישׁ אֶת-אִשְׁתּוֹ, אֶל-הַכֹּהֵן׃” “then the man shall bring his wife to the priest”

This verse begins to describe the Torah law about an unfaithful wife. In verse 6 the Torah uses the same action word “מעל”, “unfaithful” about a relationship with YHVH. (5:6) “למעול מעל ביהוה”, “acting unfaithfully against YHVH”

61. אִמָּאִי אֶל הַכֹּהֵן. רָאָה דְּמִלְכָּהּ, בְּגִין דְּכִהְנָא שׁוֹשְׁבֵינָא אִיהוּ דְּמִטְרוֹנִיתָא. הָכָא אִית לְאִסְתַּכְלָא, הָא כְּתִיב (וִיקְרָא א) וְשִׁוֹטָא אֶת בֶּן 61. לָמָּה אֶל הַכֹּהֵן? סוּד הַדָּבָר – מִשּׁוּם שֶׁהַכֹּהֵן הוּא שׁוֹשְׁבֵין הַמְלָכָה. כָּאן יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, הָרִי כְּתוּב (וִיקְרָא א) וְשִׁחַט אֶת בֶּן הַבְּקָר, וְשִׁחַט אַחֵר וְלֹא הַכֹּהֵן,

שֶׁהַכֹּהֵן אָסוּר לוֹ בְּדִין בְּשִׁבִּיל שְׁלֹא יִפְגֹּם
אוֹתוֹ מְקוֹם שֶׁהוּא אָחוּז בּוֹ, וְאַתָּה
אָמַרְתָּ וְהֵבִיא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֶל
הַכֹּהֵן, לְדוֹן דִּינָה? אֲלֵא וְדַאי כֹהֵן לִזֶּה
רְאוּי, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא שׁוֹשֵׁב בֵּין הַמַּלְכָּה, וְכָל
נָשׁוֹת
מִתְבָּרְכוֹת (נֶאֱמָר) בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל,
וְעַל זֶה הָאִשָּׁה שְׁלֹמֶטָה מִתְבָּרְכֶת
בְּשִׁבְעַת בְּרָכוֹת, שְׁאֲחוּזָה בָּהּ בְּכִנְסַת
יִשְׂרָאֵל, וְהַכֹּהֵן עוֹמֵד לְתַקֵּן דְּבָרֵי
הַמַּלְכָּה וְלַעֲנֵן בְּכָל מַה שֶּׁצָּרִיךְ, וּמִשּׁוֹם
זֶה הַכֹּהֵן לִזֶּה, וְלֹא אֲחֵר.

הַבֹּקֶר, וְשִׁזְזוּ אֲזוּרָא, וְכֵלָּא כֹהֵנָא, דְּכֹהֵנָא אָסִיר
לִיָּה בְּדִינָא, בְּגִין דְּלֵא יִפְגִּים הֵהוּא אֶתְרֵי דְּאֲזוּרֵי
בֵּיתָה, וְאַתָּה אָמַרְתָּ, וְהֵבִיא הָאִישׁ אֶת אִשְׁתּוֹ אֶל
הַכֹּהֵן, לְמִידָן דִּינָהָא. אֲלֵא וְדַאי כֹהֵנָא לְדָא זְוּזִי,
בְּגִין דְּאִיהוּ שׁוֹשְׁבִינָא לְמִטְרוֹנִיתָא, וְכָל נְשִׁי
עֲלָמָא מִתְבָּרְכִין (נ"א אֶתְאֲחֲדִת) בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל,
וְעַל דָּא אֶתְתָּא דְלִתְתָּא מִתְבָּרְכָא בְּשִׁבְעַת
בְּרָכוֹת, דְּאֲזוּרֵי בָּהּ בְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, וְכֹהֵנָא
קָאִים לְאֶתְקֵנָא מִלִּי דְּמִטְרוֹנִיתָא, וְלַעֲיִינָא בְּכָל
בֵּיתָה דְּאֶצְטְרִיךְ, בְּגִין כִּי כֹהֵנָא לְדָא, וְכֵלָּא אֲזוּרָא.

The Zohar asks why the Torah asks the man to bring his wife to the priest and not to a judge. The answer is that the priest is the support of the Shechina. He makes the connection between the Shechina in Malchut to Zeir Anpin and for that, the connection between man and woman is under his responsibility.

The seven blessings a woman receives during the wedding ceremony connect her to the Shechina and that is why the woman is brought to the priest.

62. וְאִי תִיבֵּינָא דְּאִיהוּ עֹבֵיד דִּינָא, לָאוּ הָכִי, אֲלֵא
לְאֶסְגָּאָה שְׁלָמָא בְּעֲלָמָא קָא אֶשְׁתַּדֵּל בְּהָאִי,
וְלְאֶסְגָּאָה זֶסֶד. דְּאִי הָהִיא אֶתְתָּא אֶשְׁתַּכּוּזַת
וְכָפָה, כֹהֵנָא אֶסְגִּי שְׁלָמָא בָּהּ, וְכֵלָּא עוֹד אֲלֵא
דְּמִתְעַבְרָא בְּבָרָא דְכֹר, וְאַתְעַבֵּיד שְׁלָמָא עַל
יְדִיהָ. וְאִי לֹא אֶשְׁתַּכּוּזַת וְכָפָה, אִיהוּ לֹא עֹבֵיד
דִּינָא, אֲלֵא הֵהוּא שְׁמָא קְדִישָׁא דְּאִיהוּ קָא
מִשְׁקַרְתָּ בֵּיתָה, הוּא עֹבֵיד דִּינָא, וְהוּא בְּדִיק לָהּ.

62. וְאִם תֹּאמַר שֶׁהוּא עוֹשֶׂה דִין – לֹא
כֵּן, אֲלֵא כִּדִּי לְהַרְבוֹת שְׁלוֹם בְּעוֹלָם
הוּא מִשְׁתַּדֵּל בָּזֶה, וְלִהְגִּדִּיל חֶסֶד. שְׂאִם
אוֹתָהּ אִשָּׁה תִּמְצָא צְדָקָת וְנִכְאִית,
הַכֹּהֵן מִגְדִּיל שְׁלוֹמָם, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא
שְׁמִתְעַבְרַת בְּבִין זָכָר, וְנִעֲשֶׂה שְׁלוֹם עַל
יָדוֹ. וְאִם לֹא תִּמְצָא צְדָקָת, הוּא לֹא
עוֹשֶׂה דִין, אֲלֵא אוֹתוֹ שֵׁם קְדוֹשׁ שֶׁהוּא
מִשְׁקַרְתָּ בּוֹ, הוּא עוֹשֶׂה אֶת הַדִּין וְהוּא
בוֹדֵק אוֹתָהּ.

The priest doesn't make a judgment. He is the aspect of Chessed and can bring mercy to a woman that was blamed for being unfaithful to her husband for no reason.

If the woman is clean from blame then the priest brings peace among them and the woman becomes pregnant with a boy. If she lied then the judgment she will suffer is not from the priest but from the name of YHVH that she lied to.

63. תָּא זֹזִי, כִּהְנָא לָא עָיִל עֲרֻמִּיהָ לְהָאִי, אֶלָּא כִּד הִיא יְהִבַּת עֲרֻמָּה קַמִּיהָ, מִפְּאָה (נ"א לזכאה) (דף קכ"ד ע"ב) וְזִמְנָא, וְתִרִין שְׂאִיל לָהּ, כִּיּוֹן דְּאִיהִי בַעֲיָא לְאַשְׁתְּכֻזָּא וְכָאָה, כִּדִּין כִּהְנָא עֲבִיד עוֹבְדָא, בְּגִין לְאַסְגָּאָה שְׁלָמָא.

63. בא ראה, הכהן לא מכניס את עצמו לזה, רק בשהיא נותנת את עצמה לפניו לבסות (להזדכות), פעם ופעמים שואל אותה. כיון שהיא רוצה להמצא זכאית, אז הכהן עושה מעשה כדי להרבות שלום.

When the woman comes before the priest, he explains the curse that she may bring on herself if she's not clean. After she answers Amen twice to accept the outcome that could be harsh for her, the priest continues with the process.

If the woman is innocent of the charges brought on her, the positive outcome as we see below is great for her.

64. כִּהְנָא כְּתִיב שְׁמָא קְדִישָׁא זֹזַד וְזִמְנָא בְּאַרְזֵי מִישָׁר, לְבַתֵּר כְּתִב לִיה לְמִפְרַע אַתְּוֹן (נ"א סריטין) טְרִיסִין בְּטְהִירִין, דִּינָא בְּדִינָא, רִזְזֻמִּי בְּרִזְזֻמִּי, רִזְזֻמִּי בְּדִינָא, וְדִינָא בְּרִזְזֻמִּי. אֲשִׁתְּכֻזָּת וְכָאָה, אַתְּוֹן רִזְזֻמִּי אֲשִׁתְּכֻזָּו, וְדִינִין סְלִקִין. לָא אֲשִׁתְּכֻזָּת כְּדָקָא יֵאוּת, רִזְזֻמִּי סְלִקִין, וְדִינִין אֲשִׁתְּאָרו, וְכִדִּין דִּינָא אַתְּעִבִיד.

64. הכהן כותב את השם הקדוש פעם בדרך ישר, אחר כך כותבו למפרע אותיות (רשומות) מהפכות באורותיהן, דין בדין, רחמים ברחמים, רחמים בדין, ודין ברחמים. נמצאה זכאית – אותיות הרחמים נמצאים, והדינים מסתלקים. לא נמצאת כראוי – הרחמים מסתלקים, ונשארים הדינים, ואז נעשה הדין.

The priest writes the curse in a book with holy names in two forms. One is in the correct sequence of letters, YHVH, for the aspect of mercy and in reverse, HVHY, for the aspect of judgment. He then pours water on the book washing the names into a vessel for the woman to drink.

The Holy name YHVH represents the levels of Keter and Chokmah in the 'Y', Binah in the 'H' and Zeir Anpin in the 'V'. They are all sefirot of Light over the 'H' of Malchut that represents the female and empty vessel with desire for the light. The reverse order of the letters, HVHY represents judgment because the Malchut is on top, without the light of its own.

If the woman is innocent, the letters of judgment leave the water and she becomes pregnant with a pure and beautiful child. If she's not then the water turns into a snake in her body (Naso #73).

65. רַבִּי אֶלְעָזָר פִּתְחוּ וְאָמְרוּ, (שמות טו) וַיָּבֹאוּ מִרְתָּהּ וְלֹא יָכְלוּ לְשִׁתּוֹת מִיָּם מִמֶּרָה כִּי מָרִים הֵם, הָאֵא אִיקְמוּהָ. אָמְרוּ, תְּוֹהֲנָא אִיךְ בְּנִי עַלְלָמָא

65. רבי אלעזר פתחו ואמרו, (שמות טו) ויבאו מרתה ולא יכלו לשותות מים ממרה כי מרים הם, הרי פרשוה. אמרו,

לֹא מִסְתַּכְלִין וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִין בְּמַלְיָן דְּאוֹרֵייתָא, תוֹהָה אֲנִי אִיךְ בְּנֵי אָדָם לֹא מִסְתַּכְלִים
הָכָא אֵית לֹא־מִסְתַּכְלָא, אֲמַאי כְּתִיב הָכָא שָׁם שָׁם
לֹא זֶזְק וּבִשְׁפֹט וְשָׁם נִסְהוּ.
וְלֹא מִשְׁתַּדְּלִים בְּדַבְרֵי תוֹרָה. כָּאן יֵשׁ
לְהִסְתַּכֵּל, לָמָּה כְּתוּב כָּאן, שָׁם שָׁם לֹא
חֵק וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסְהוּ?

Exodus

15:23

”יָבֹאוּ מֶרְתָּה וְלֹא יָכְלוּ לִשְׁתֹּת מִיָּם מֶמְרָה כִּי מָרִים הֵם עַל כֵּן קָרָא שְׁמָהּ מֶרְתָּה.”
“When they came to Marah, they could not drink the waters of Marah, for they were
bitter; therefore, it was named Marah.”

Rabbi Elazar opened and said; I wonder how can people of the world are not busy
with the Torah to reveal its secrets.

66. אֲבָל וְדַאי רָזָא דְּמַכָּה, דְּהָכָא עַל מִיָּא הָהָא, 66. אֲבָל וְדַאי סוּד הַדְּבָר, שְׂכָאן עַל
בְּגִין דְּמִצְרָאִי הָווּ אֲמַרִי, דְּבִנְיָהּ דְּיִשְׂרָאֵל הָווּ מִיָּם זֶה הָיָה, מִשּׁוֹם שְׁהַמְצִירִים הָיוּ
מִנְיָהּ, וְהָווּ כְּמֹה בְּיִשְׂרָאֵל דְּוִזְשִׁדִין לֹא־נִתְתִּייהוּ אֲוֹמְרִים, שְׂבָנִים שֶׁל יִשְׂרָאֵל הָיוּ מֵהֶם,
בְּדָא. עַד דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא מִטָּא לֹאן לְהָאִי וְהָיוּ בְּיִשְׂרָאֵל שְׁחָשְׁדוּ בְּזֶה
אַתָּר, וּבְעֵי לְמַבְדֵּק לֹאן, מֹה כְּתִיב וַיָּבֹאוּ מֶרְתָּה בְּנִשּׁוּתֵיהֶם, עַד שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְגו'. וַיַּעַק אֶל יִי וְגו'. כְּתוּב? וַיָּבֹאוּ מֶרְתָּה וְגו'. וַיַּעַק אֶל ה' הִבִּיאֵם לְמָקוֹם זֶה וְרָצָה לְבַדֵּקָם. מֶה
וְגו'.

Rabbi Elazar explains that the place of Marah was a test for the children of Israel.
Because there were people suspecting that their wives were with Egyptians and the
Egyptians claimed to have many of them among the Israelites, God brought them
to the bitter waters in Marah to test them as the priest tests the unfaithful woman.

67. אֲמַר קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְבִשְׁתָּהּ, מִשְׁתָּה מֹה אֵת, 67. אֲמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמִשְׁתָּה,
בְּעֵי, הָא כְּמֹה זִזְכִּילִין קִיָּמִין גְּבִיכֹו הָכָא, וְאֲנָא מִשְׁתָּה, מֶה אֵתָה רֹצֶה? הָרִי כְּמֹה חֲבִילוֹת
בְּעֵינָא לְמַבְדֵּק הָכָא נְשִׁיָּהוּ דְּיִשְׂרָאֵל, כְּתוּב עֹמְדוֹת עֲלֵיכֶם כָּאן, וְאֲנִי רֹצֶה לְבַדֵּק
שְׂמָא קְדִישָׁא, וְרַמִּי לְמִיָּא, וַיַּבְדִּקוֹן כְּלָהוֹן, נְשִׁי כָּאן אֵת נִשּׁוֹת יִשְׂרָאֵל. כְּתִיב שָׁם קְדוּשׁ
וְגוּבְרִין, וְלֹא יִשְׁתָּאֵר לַעֲזָא עַל בְּנֵי. וְעַד דְּיַבְדִּקוֹן כְּלָהוּ וְגוּבְרִין, וְלֹא יִשְׁתָּאֵר לַעֲזָא עַל בְּנֵי. וְעַד
עַן וַיַּשְׁלַח אֶל הַמַּיִם, דָּא שְׂמָא קְדִישָׁא, הָהָא עֲלִיָּהוּ, מִיָּד וַיִּזְרְהוּ יִי
דְּהָוָה כּוֹתֵב כְּהֵנָּה לְמַבְדֵּק נְשִׁיָּהוּ דְּיִשְׂרָאֵל, שְׂמִיָּהוּ. מִיָּד – וַיִּזְרְהוּ ה' עֵץ וַיַּשְׁלַח אֵת
כְּדִין, שָׁם שָׁם לֹא זֶזְק וּבִשְׁפֹט וְשָׁם נִסְהוּ.
– שָׁם שָׁם לֹא חֵק וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסְהוּ.

Exodus 15:25

”וַיִּצְעַק אֶל יְהוָה וַיֹּרְהוּ יְהוָה עֵץ וַיִּשְׁלַף אֶל הַמַּיִם וַיִּמָּתְקוּ הַמַּיִם שֶׁשָּׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסָּהוּ”

Moses cried to God that answered him that because of the judgment of the Egyptians, he is testing the women of the Israelites. God asked him to write the holy name and throw it into the water so everyone will be tested and remove the judgment before he restores his blessings upon them.

The verse that follows reveals the blessing that God can bestow on us when we follow him.

Exodus (15:26)

”וַיֹּאמֶר אִם-שְׁמוּעַ תִּשְׁמָע לְקוֹל יְהוָה אֱלֹהֶיךָ, וְהִיָּשָׁר בְּעֵינֶיךָ תַּעֲשֶׂה, וְהִאֲזַנְתָּ לְמִצְוֹתָיו, וְשָׁמַרְתָּ כָּל-חֻקָּיו-”

”And He said, "If you will give earnest heed to the voice of YHVH your God, and do what is right in His sight, and give ear to His commandments, and keep all His statutes, I will put none of the diseases on you which I have put on the Egyptians; for I, YHVH, am your healer.”

68. וְאִי תִיבֹא נְשִׁיהֶן דִּישְׂרָאֵל יְאוּת, אֵינֶן אֲמַאי. אֲכָל אוֹף אֵינֶן בְּעֵינִן, דְּלֹא אִסְתָּאבוּ בְּנִשְׁיָהֶן דְּבַמְצָרָאִי. וְנִשְׁיָהֶן דִּישְׂרָאֵל לֹא אִסְתָּאבוּ בְּבַמְצָרָאִי, כָּל אֵינֶן שִׁנִּין דִּהוּ בִּינִיָּהוּ, וְכִלְהוּ נִפְקוּ גּוֹבְרִין וְנִקְבִין וְכַאֲיִן, וְאַשְׁתְּכוּזוּ וְרַעַא דִּישְׂרָאֵל קְדִישִׁין, וְכַאֲיִן, כְּדִין (דָּף קכ"ה ע"א) קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשֵׁרִי שְׁמִיָּה בִּינִיָּהוּ, וְעַל דָּא עַל מִיָּא וְדָאִי, שָׁם שָׁם לֹא זֶזְק וּבִשְׁפָט וְשָׁם נִסָּהוּ אוֹף הָכָא, בְּמִיָּא בְּדִיק כְּהֵנָּה לְאַתְתָּא, וּבִשְׁמָא קְדִישָׁא.

68. וְאִם תֹּאמַר, נִשְׁוֹת יִשְׂרָאֵל רָאוּי, הֵם לְמַה? אֵלֹא גַם הֵם צְרִיכִים, שְׁלֹא נִטְמָאוּ בְּנִשְׁוֹת מִצְרַיִם. וְנִשְׁוֹת יִשְׂרָאֵל לֹא נִטְמָאוּ בְּמִצְרַיִם כָּל אוֹתָן שָׁנִים שְׁהִיוּ בִּינִיָּהֶם, וְכֵלָם יֵצְאוּ, גְּבָרִים וְנָשִׁים, וְכַאֲיִם, וְנִמְצָאוּ זֶרַע יִשְׂרָאֵל קְדוּשִׁים וְנִכְאִים. אִזּוּ הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַשְׁרָה שְׁמוֹ בִּינִיָּהֶם, וְעַל זֶה עַל מִים וְדָאִי, שָׁם שָׁם לֹא חֶק וּמִשְׁפָּט וְשָׁם נִסָּהוּ. גַּם כָּאֵן בְּמִים בּוֹדֵק הַכֵּהן אֶת הָאִשָּׁה, וּבִשְׁם הַקְדוּשׁ.

Even though the Israelites were many years in Egypt and had many opportunities to sin with the Egyptians, men and women were tested in Marah and they came clean. The process was made to remove doubts that Egyptian seeds grew among them. The test was with water because the holy name can be easily transferred through water.

Additional notes;

The soul is a spark of the YHVH name. It is holy and connects to the fetus's body through water 40 days after inception. A Mikveh has a measure of 40 seahs. Moses stayed 40 days and night on mount Sinai to receive the Holy Torah, which is the aspect of living water.

A purified/distilled water with nothing but simple H2O (not even minerals) is a better conduit for the light and life force.

69. (במדבר ה) ובין העפר אשר יהיה בקרקע המושכן. מאן העפר. הא תנינן, כתיב (קהלת ג) הכל היה מן העפר והכל שב אל העפר. הכל היה מן העפר – אפלו גלגל חמה, כל שכן בן אדם שנמצא ממנו.

Numbers 5:17

“ולקח הפה מים קדשים בכלי חרש ומן העפר אשר יהיה בקרקע המושכן יקח הפה ונתן אל המים”
 “and the priest shall take holy water in an earthenware vessel; and he shall take some of the dust that is on the floor of the tabernacle and put it into the water.”
 Everything came from dust and goes back to dust, man and even the sun in the sky.

70. אמר רבי יוסי, אלו כתיב ובין העפר ולא יתיר, הוינא אמר הכי. אבל כיון דכתיב ובין העפר אשר יהיה בקרקע המושכן, משמע דאזורא הוא. אלא כתיב (ישעיה מא) יתן כעפר זרבו, אלן מאריהון דקיסטין ובליסטראין, מארי דדינא קשיא. משמע דכתיב בקרקע המושכן, דאזורין לתתא. ועל דא יקח הפה ונתן אל המים.

‘from the dust’ is simply Malchut but the verse uses dust that is on the floor of the Tabernacle’. It means that there’s a different type of dust. To bring Light to the entire world, the Tabernacle is at the end of Malchut. For that reason, at the bottom we find aspects of judgments holding in the Malchut of Malchut. The priest takes from this dust and add to the water to mix mercy and judgment that will reveal the truth if the woman is unfaithful and connected to ‘foreign’ energy that contaminated her vessel.

71. מִי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים, אֵלֶּיךָ מִי יָבֹא, דְּאֵינֶנּוּ מְרִירִין. מֵאֵי הוּא. דָּא שְׂמָא קְדִישָׁא, בְּשִׁעְתָּא דְּאַשְׁתְּכוּז בְּדִינָא, כְּדִין אֶקְרוֹן מִי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים. וּבְגִין כֶּךָ מֵאֵי דְיָבֹא דְלִתְתָּא כְּלָהוֹן מְרִירִין.

71. מִי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים – אֵלֶּה מִי יָם שֶׁהֵם מְרִירִים. מֵהֵן זֶה שֵׁם הַקְדוּשׁ בְּשִׁעָה שְׁנִמְצָא בְּדִין, אִזּוּ נִקְרָאִים מִי הַמָּרִים הַמְּאָרְרִים. וּמִשּׁוּם זֶה מִי הֵיטָל שְׁלִמְטָה בְּלֵם מְרִירִים.

וְהַעֲמִיד הַכֹּהֵן אֶת הָאִשָּׁה לִפְנֵי יְהוָה וּפָרַע אֶת רֹאשׁ הָאִשָּׁה וְנָתַן עַל כַּפֶּיהָ אֶת מִנְחַת “The priest shall then have the woman stand before YHVH and let the hair of the woman's head go loose, and place the grain offering of memorial in her hands, which is the grain offering of jealousy, and in the hand of the priest is to be the water of bitterness that brings a curse.” Malchut is also called ‘sea’ and ‘the water of bitterness’ is the aspect of water of the sea. They are bitter because they are in a state of Malchut in judgment and ‘that brings a curse’.

72. תָּא זִוּי, הָאֵי יָבֹא קְדִישָׁא כְּמוֹהֵן נְהָרִין מְתִיקִין עָאֲלִין בְּגִוּוּהָ, וּבְגִין דְּאֵיהִי דִינָא דְעֶלְמָא, מִיּוּוִי מְרִירִין, בְּגִין דְּאִזְוִיד בָּהּ מוֹתָא לְכָל בְּנֵי עֶלְמָא. וְאִם עַל זֶב דְּאֵינֶנּוּ מְרִירִין, כִּד מִתְפַּשְׁטִין מְתִיקִין אֵינֶנּוּ. לְאִמְנִין מִיִּין דְּיָבֹא מְרִירִין. לְאִמְנִין יָבֹא דְכֹלֶּ לְכָל שְׂאֵר בִּיבִין, וְאֶקְרִי יָבֹא דְקָפָא, וּבְלֵעַ כָּל אֵינֶנּוּ אִזְוִירִין, וְשָׂאִיב לֹן בְּגִוּוּהָ, וְלֹא זִיגְרִין לְבָר. לְאִמְנִין שְׂאֵרִין מִיִּיא, וְנִגְדִין מִהֵהוּא יָבֹא, כָּל מִה דְּנִגְדִין לְתִתָּאִי. וּבְכֹמָה גְּוִוִּין קִיִּימָא הָאֵי יָבֹא. הַמִּים הַמְּאָרְרִים, בְּשִׁעְתָּא דְּאֵתִי זִוּיָא וְאֶטִּיל זִוּיָא, כְּדִין הַמִּים הַמְּאָרְרִים וְעַל דָּא כְּהֵנָּא עֲבִיד עוֹבְדָא לְתִתָּא, וְאִמִּי אִוְבָאָה, וְאֶתְעֲבִיד דִּינָא.

72. בָּא רָאָה, יָם קְדוּשׁ זֶה, כְּמוֹהֵן נְהָרוֹת מְתוּקִים נִכְנָסִים בְּתוֹכוֹ, וּמִשּׁוּם שֶׁהוּא דִין הָעוֹלָם, מִימֵי מְרִירִים, מִשּׁוּם שֶׁאֲחִיז בָּהֶם הַמּוֹת לְכָל בְּנֵי הָעוֹלָם. וְאִם עַל גִּב שֶׁהֵם מְרִירִים, בְּשִׁמְתַּפְּשָׁטִים הֵם מְתוּקִים. לְפַעְמִים מִי הֵיטָל שְׁלִמְטָה בְּלֵם מְרִירִים. לְפַעְמִים הֵיטָל שְׁבֹלֶעַ לְכָל שְׂאֵר הַמִּים, וְנִקְרָא יָם קָפּוּא, וּבִלְעַ כָּל אוֹתָם אַחֲרָיִם וְשׂוֹאֵב אוֹתָם לְתוֹכוֹ, וְלֹא נִגְרִים חִחוּצָה. לְפַעְמִים שׂוֹרִים הַמִּים וּמִשְׁפִּיעִים מֵאוֹתוֹ הֵיטָל כָּל מִה שֶׁשׁוֹפֵעַ לְתַחְתּוֹנִים. וּבְכֹמָה גְּוִוִּים עֲמִד יָם זֶה. הַמִּים הַמְּאָרְרִים, בְּשִׁעָה שֶׁבָּא הַנְּחָשׁ וְהִטִּיל זֶהֱמָה, אִזּוּ הַמִּים הַמְּאָרְרִים, וְעַל כֶּךָ הַכֹּהֵן עוֹשֶׂה מַעֲשֶׂה לְמִטָּה, וְנִשְׁבַּע שְׁבוּעָה, וְנִעֲשֶׂה דִין.

Malchut is a holy sea and rivers of sweet water that is the aspect of the sefirot of Zeir Anpin enter it. The ‘water’ that spread from Binah down through Zeir Anpin into the ‘sea’ in Malchut. The Snake and the first sin brought death into Malchut and cause the waters in the sea of Malchut to become cursed and bitter.

73. תָּא זִזְי, אִי אַתָּתָא אֲשֶׁתְּכֻזָּה וְכִיִּיתָא, אֲלִין
 מִיִּין עֲאֲלִין בְּגֻוָּה, (דף קכ"ה ע"ב) וְאַתְהֶפְכֵּן
 בְּתִיקָן, וְנָקֵאן גְּרָמָה, וְקִיִּימִין בְּגֻוָּה, עַד
 דְּמִתְעַבְרָא. כִּיִּין דְּמִתְעַבְרָא, הֵוּ מִשְׁפָּרִי בְּשִׁפְרִי
 לְעוֹבְרָא דְּמִעָהָ, וְנָפִיק בְּרָא שְׁפִירָא, נָקִי בְּכָל
 בּוֹמָא דְּעָלְמָא. וְאִי לֹא, אֵינֹן מִיִּין עֵיילִין בְּגֻוָּה,
 וְאַרְזָא רִיזָא דְּזוּהָמָא, וְאֵינֹן מִיִּין מִתְהַפְכֵּין
 לְזוּזָא בְּמִעָהָ, בְּמָה דְּקִלְקְלָה אַתְפָּסַת, וְאַתְזוּזִי
 קָלָנָא לְכָלָא, וְהָא אוֹקְמוּהּ זִזְרִיָּא.

73. בא ראה, אם האשה נמצאת
 זכאית, מים אלה נכנסים בתוכה
 ונהפכים למתוקים, ומנקים עצמה,
 ועומדים בתוכה עד שמתעברת. כיון
 שמתעברת, היא מופים ביפי לעבר
 שבמעייה, ויוצא בן יפה, נקי בלי מום
 של העולם. ואם לא – המים האלה
 נכנסים בתוכה, ומריחה ריח זיהמה,
 ואותם מים מתהפכים לנחש במעייה.
 במה שקלקלה נתפסת, ונראה קלון
 לכל, וכך פרשוה החברים.

If the woman is clean from the accusation of being unfaithful, the water that the priest gives her to drink becomes sweet. She will have easy delivery, the child will come out beautiful, flawless and perfect in all aspects. If she was not faithful the water that she drinks becomes bitter and turns into Snake inside of her. Her sin becomes visible and everyone can recognize her shame.

Lesson;

The first sin was that Eve had a ‘unification’ with the Snake. She then unified with Adam but before the Light of Binah revealed for the first Shabbat. Eve delivered Cain that was from the impurity of the Snake and Abel from the pure side of Adam. The unfaithful woman has the aspect of connecting to the Snake bringing death and bitterness to the water. Like Eve on the first day, she brings judgment and death aspect from the Snake. If an unfaithful woman admits her wrong connection to the ‘other-side’, she is divorced from her husband to avoid the corruption of future unification. If she lies to her husband and to the priest then the water would she drinks from the hands of the priest would deform her body and in time she may even die.

The unification of man and woman should be pure with the support of positive energy to draw light from Binah. When the unification is for having children then the type and purity of their connection affect the amniotic fluid. For that reason, doctors check the amniotic fluid to find out if there are any abnormalities in the pregnancy. This water is called ‘מי שפיר’ in Hebrew. It means ‘water of wellness/health/good’. This is a proper name that describes the energy that supports the development of the baby.

We understand that water is a conduit of Light. The growth of a fetus must be in the water and in a concealed place so the soul can enter the physical body.

74. תא זוזי, כל אינן נשי עלבא, באתרייהו קיימי ואתדנו, ועל דא ההוא אתר ממש דאינהו קיימי, ביה אתדנו. ופאה זולקיהון דישראל, דקודשא בריך הוא אתרעי בהו, ובעי לדכאה להו.

74. בא ראה, כל נשות העולם עומדות במקומן ונדונות, ועל כך, אותו מקום ממש שהן עומדות, שם נדונות. אשרי חלקם של ישראל שהקדוש ברוך הוא מתרצה בהם ורוצה לזכותם.

All the women of the world stand and judged in their place by the water that the unfaithful woman drank. Women are branches of Malchut that carry the judgment for all. The children of Israel are blessed for the purification that the Holy One Blessed be He provides for them.

75. רבי זוזקיה פתוז, (תהלים קכח) אשתך כגפן פוריה וגו', מה גפן לא כף אתתא דישראל, קיימא בהאי זוונא, דלא מקבלא עליה אלא ההוא בר זוגה. כשפנינא (נ"א כתורא) דא, דלא מקבלא אלא ההוא בר זוגה. ועל דא כגפן פוריה בירכתי ביתך. מהו פוריה. כמה דאת אמר (דברים כט) פורה ראש. פוריה: פוריות, דאפיקת ענפים לכל סטרא. ואן. בירכתי ביתך, ולאו לבר בשוקא, בגין דלא תיתי לשקרא בבירית עלאה.

75. רבי זוזקיה פתח, (תהלים קכח) אשתך כגפן פוריה וגו'. מה גפן לא מקבלת עליה אלא משלה – כך אשת ישראל עומדת בכגון זה, שלא מקבלת עליה אלא אותו בן זוגה, כמו היונה (פיונה) היא שלא מקבלת עליה אלא אותו בן זוגה. ועל כן, כגפן פוריה בירכתי ביתך. מה זה פוריה? כמו שנאמר (דברים כט) פרה ראש. פוריה – פורחת, שמוציאה ענפים לכל צד. ואיפה? בירכתי ביתך, ולא לחוץ בשוק, משום שלא תבא לשקר בבירית עליונה.

“Your wife shall be like a fruitful vine Within your house, Your children like olive plants Around your table.” Psalms 128:3

Like a vine that can be connected only to another vine, so is the Israelite woman that accepts only her spouse. She is like a fruitful vine that spreads her branches surrounds the house but not outside of it so she won't set flaw to the covenant.

76. ושלמה אמר, (משלי ב) העוזבת אלוף נעוריה ואת ברית אלהיה שכחה. מה זה ברית אלהיה? אותו מקום שנקרא ברית והיא התקשרה בו, בגלל כך בירכתי ביתך.

76. ושלמה אמר, (משלי ב) העוזבת אלוף נעוריה ואת ברית אלהיה שכחה. מה זה ברית אלהיה? אותו מקום שנקרא ברית והיא התקשרה בו, בגלל כך בירכתי ביתך.

Proverbs 2:17; “הַעֲזַבְתָּ אֶלּוֹף נַעֲוִירָהּ וְאֶת בְּרִית אֱלֹהֶיהָ שְׂכָחָה.” “That leaves the companion of her youth And forgets the covenant of her God;”

This verse is what King Solomon said about a woman that leaves her spouse and breaks the covenant. The covenant is the pure connection to Yessod that Malchut needs to maintain and not to forget the one that supports her growth.

Lesson;

The covenant is the aspect of the unification of the Israelites in Malchut (Female) with the Light, Zeir Anpin (Male).

We are like a female/vessel that needs the Light for sustenance and fulfillment. If we are unfaithful to YHVH, we are judged, and the outcome is a corrupted state of our ‘waters’, which is the aspect of the Lifeforce and sustenance that we receive from God.

We become ‘fruitful’ when we are faithful to the ways of the Torah that God gave us to keep us pure.

We are all blessed for having the Zohar that teaches us these very important spiritual principals.

77. אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, תּוֹנֵבָא לִיתִי עַל הָהוּא בַר נֶשׁ, דְּשִׁבְקָא לְאַנְתְּתִיָּה דְּתַתְּוֹזִי מִשְׁעָרָא דְּרִישָׁה לְבַר. וְדָא הוּא זֹדַר מֵאִינוֹן צְנִיעוּתָא דְּבֵיתָהּ. וְאַתְתָּא דְּאַפִּיקַת מִשְׁעָרָא דְּרִישָׁה לְבַר, לְאַתְתְּקָנָא בֵּיתָהּ, גָּרִים מִסְכְּנוּתָא לְבֵיתָהּ. וְגָרִים לְבִנְהָא דְּלֹא יִתְּוֹשְׁבוֹן בְּדָרָא. וְגָרִים מְלֵא אֲזוּרָא דְּשִׁרְיָא בְּבֵיתָהּ. מֵאֵן גָּרִים דָּא. הָהוּא שְׁעָרָא דְּאַתְתְּוֹזִי מִרִישָׁה לְבַר. וּמָה בְּבֵיתָא הָא, כָּל שְׁכָן בְּשׁוּקָא, וְכָל שְׁכָן וְצִיפּוּתָא אֲזוּרָא. וּבְגִין כִּךְ אֲשִׁתֵּךְ כְּגֹפֶן פּוּרִיָּה בִּירְכֵתִי בֵּיתָךְ.

77. אָמַר רַבִּי חֲזַקְיָה, קָלָלָה תְּבֵא עַל אוֹתוֹ אִישׁ שְׂמִשְׂאִיר אֶת אֲשֶׁתוֹ לְהִרְאוֹת עִם שְׁעֵרוֹת רֹאשָׁה בְּחוּץ, וְזֶה אֶחָד מֵאוֹתָם צְנִיעוּתָא שֶׁל הַבַּיִת. וְאִשָּׁה שְׂמוּצִיָּאָה מִשְׁעֵרוֹת רֹאשָׁה הַחוּצָה לְהַתְתִּיקוֹן בּוֹ, גּוֹרְמַת עֲנִי לְבַיִת, וְגוֹרְמַת לְבִנְיָה שֶׁלֹּא יִחְשְׁבוּ בְּדוֹר, וְגוֹרְמַת דְּבַר אַחֵר שְׂשׂוּרָה בְּבֵיתָהּ. מִי גֵרָם זֶה? אוֹתוֹ שְׁעַר שְׁנִרְאָה מִרֹאשָׁה הַחוּצָה. וּמָה בְּבֵיתָהּ כִּךְ – כָּל שְׁכָן בְּשׁוּק, וְכָל שְׁכָן חֲצִיפּוּת אַחֲרֵת. וּמִשּׁוּם זֶה, אֲשִׁתְּךָ בְּגֹפֶן פּוּרִיָּה בִּירְכֵתִי בֵּיתְךָ.

Rabbi Chyzkia says that a man should be worried about letting his wife show her hair outside. This is one of the things a woman should keep at home. The man is the aspect of Zeir Anpin that channels the Light to Malchut that is the wife. She is the vessel that receives the Light for the household. The hair represents channels of light and when they are exposed, the energy is drained and the first to lose energy are the children.

78. אמר רבי יהודה, שער ראש האשה שמתגלה, גורם לשער אחר להתגלות ולפגם אותה. משום כך צריכה אשה שאפלו קורות ביתה לא יראו שער אחר מראשה, וכל שכן בחוץ.

78. אמר רבי יהודה, שער ראש האשה (דף קכ"ו ע"א) דאתתא דאתגלייא, גרים שער אזורא לאתגלייא, ולאפגמא לה. בגין כך, בעיא אתתא דאפילו טסירי דביתא, לא יוזמון שער אזור מרישא, כל שכן לבר.

When the hair of a woman is exposed outside, the 'hair' of the other-side comes out and hangs onto the woman's hair and drain it. The Zohar says that for that reason, a woman shouldn't expose her hair even at home because the walls may have negative energy that may get attached to her.

79. תא זוזי, כמות בדכורא שער הוא זומרא דכלא, הכי זמי לזקבא. פוק זומי, כמות פזימו גרים והוא שער דאתתא. גרים לעילא, גרים לתתא, גרים לבעלה דאתלפזיא, גרים מסכנותא, גרים מלה אזורא בביתא, גרים דיסתלק זשיבותא מבנהא. רזומנא לישיובון, מוזצפו דלהון.

79. בא ראה, כמו שבזכר השער הוא חמרת הכל – כך גם לזקבה. צא וראה כמה פגם גורם אותו שער האשה: גורם למעלה וגורם למטה, גורם לבעלה להתקלל, גורם עני, וגורם דבר אחר בבית, גורם שתסתלק חשיבות מבניה. הרחמן יצילנו מחציפותו.

The hair of men represents judgments and so is with women. Since women as Malchut hold and manifest the Light they receive, they affect the entire family. She may affect the channel of sustenance that comes from her husband. Her children may be disrespectful because they don't get enough or pure light.

Lesson;

Women don't lose hair except for genetic issues or during chemo treatment to fight the spread of cancer. This fact tells us that women are closer to spiritual energy. Women also give importance to their hair because it represents their energy. They may not aware of the spiritual significance but nevertheless, they spend a lot of time and money to keep it in the best shape.

In older times women of many cultures covered their hair in one form or another. Disregarding these spiritual laws break the protection and the bond of the family unit. The sages predicted that the children of our times would disrespect their parents and elders.

To protect the family unit from losing energy, the men should not look at exposed parts of other women. Women should be modest in their look, not to attract prying eyes that would drain their energy. A woman can dress nice but modest, competing

with other women on social attention is spiritually bad and the outcome is negative. A woman can dress beautifully without exposing her beautiful legs or eye-catching cleavage. An excessive amount of perfume that attracts men to come closer for a deep sniff is not good. Dress in clothes and makeup to feel comfortable, not to have the other husbands in the party looking desirably at you.

A single woman may take extra steps to be attractive but not to a point that would rise sexual desires in men because it won't be a true and lasting bond with the man. Wigs are not Kosher, except for purely synthetic ones. The natural hair wigs come from different parts of the world, mostly from poor women that sell their hair. Some hair used for wigs is removed from dead women. Totally negative energy. It would be better not to wear wigs. It is recommended to remove the wigs from home and burn it.

80. ועל דא, בעינא אתתא לאתפסייא, בזיוותי דביתא. ואי עבדת כן מה כתיב, (תהלים קכח) בְּנִיָּה כְּשִׁתִּילֵי זֵיתִים. מה זית דא, בין בסתווא, בין בקייטא, לא אתאבירי טרפוי, ותדיר אשתכחז ביה וזשיבות יתיר על שאר אילנין. כך בנהא יסתלקון בזשיבו על שאר בני עלבא. ולא עוד אלא דבעלה מתברך בכלא, בברכאן דלעילא, בברכאן דלתתא, בעותרא, בבנין, בבני בנין. הדיא הוא דכתיב, (תהלים קכח) הִנֵּה כִּי כֵן יְבוֹרֵךְ גֹּבֵר יֵרָא יי. וכתיב (תהלים קכח) יְבָרְכָה ה' מִצִּיּוֹן וִרְאֵה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם כֹּל יְמֵי זְיוֹיָהּ וִרְאֵה בְּנִים לְבָנֶיהָ שְׁלֹם עַל יִשְׂרָאֵל. (ישראל סבא קדישא)

80. ועל כך צריכה אשה להתכסות בזיוות ביתה. ואם עושה כך, מה כתוב? (תהלים קכח) בְּנִיָּה כְּשִׁתִּילֵי זֵיתִים. מה זה כשיתלי זיתים? מה זית זה, בין בסתו בין בקיץ לא אוכדים עליו, ותמיד נמצאת בו חשיבות יתרה על שאר האילנות – כך בניה יעלו בחשיבות על שאר בני העולם. ולא עוד, אלא שבעלה מתברך בכל: בברכות שלמעלה, בברכות שלמטה, בעשר, בבנים ובבני בנים. זהו שכתוב (שם) הִנֵּה כִּי כֵן יְבוֹרֵךְ גֹּבֵר יֵרָא ה'. וכתוב, יְבָרְכָה ה' מִצִּיּוֹן וִרְאֵה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם כֹּל יְמֵי חַיֶּיהָ וִרְאֵה בְּנִים לְבָנֶיהָ שְׁלֹם עַל יִשְׂרָאֵל. (ישראל הדקדוש)

Psalms 128:3

“אשתך כגפן פריה ברכתי ביתך בניה כשיתלי זיתים סביב לשלחנה.”

“Your wife shall be like a fruitful vine Within your house, Your children like olive plants Around your table.”

A woman that protects herself has children like ‘olive plants’. The Zohar explains that olive is a perennial tree with great value and is green year-round. Similarly, her husband and children are blessed from above and below, richness and long life.

Psalms 128:4,5

“הִנֵּה כִּי כֹן יְבָרֵךְ גִּבּוֹר יְהוָה.”

“יְבָרֵךְךָ יְהוָה מִצִּיּוֹן וְיֵרָאֶה בְּטוֹב יְרוּשָׁלַם כָּל יְמֵי חַיֶּיךָ.”

“Behold, for thus shall the man be blessed Who fears YHVH.”

“YHVH blesses you from Zion, And may you see the prosperity of Jerusalem all the days of your life.”

81. אֱלֹהֵינוּ, קוֹם אֶפְתּוֹז עַמִּי בְּפִקּוּדֶיךָ, דְּאֵנֶת הוּא עוֹזֵר לִי, בְּכָל סִטְרָא. דְּהָא עֲלֵךְ אֲתַמּוֹר בְּקִדְמִיתָא, פְּנִיּוֹס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן. וּבֶן אֶהֱרֹן וְדָאִי אִיהוּ אָזוּ דִּילִי, (מְשִׁלִּי יֵר) אָזוּ לְעֶרְהָ יוֹלֵד.

81. אֱלֹהֵינוּ, קוֹם פָּתַח אֶתִּי בְּמַצּוֹת, שְׂאֲתָה הוּא עוֹזֵר לִי בְּכָל צַד, שְׁהָרִי עֲלִיךְ נֶאֱמַר בְּתַחֲלָה, (בְּמַדְבָּר כֹּה) פִּינְחָס בֶּן אֶלְעָזָר בֶּן אֶהֱרֹן הַכֹּהֵן. וּבֶן אֶהֱרֹן הוּא וְדָאִי אָח שְׁלִי, אָח לְעֶרְהָ יוֹלֵד.

Lesson;

Comparing the children and blessings to the olive tree is significant because the tree is very strong and carries fruits year-round. The oil that is produced from its fruits has the aspect of Chokmah. It was used in the Holy Temple for the daily lighting of the Menorah as well as for anointing kings. Candles with pure olive oil are better for spiritual connection than wax candles or even other types of oil. The flame of olive oil is most beautiful.

Zion is the aspect of Yessod of Zeir Anpin and Jerusalem is the aspect of Malchut. The blessings from Zion means that the Light flows to Malchut and bring prosperity in our lives when the vessel is pure and ready for it.

The role of a woman is very significant in a Jewish/Israelite home. As the vessel of the house, she receives the Light and reveals it. Men can be great channels of light but need vessels for manifestation. Women have a greater ability to manifest the light and for that reason, a child would receive a Jewish soul if his mother is, even if the father is a priest of other faiths.

On Friday night after the woman lights the Shabbat Candles, she can share the light she just connected to by giving blessings to her husband and family. Friday night is the best time for the couple to make proper unification and draw blessings to their home.

The faithful Shepherd asked Elijah to rise and open a study with him. He mentioned that he, Elijah, was called Pinchas, the son of Elazar, son of Aaron the Kohen. He helps him from all sides. Pinchas is Elijah, son of Aaron that was Moses's brother

Proverbs 17:17

“בְּכָל עֵת אָהֵב הָרֵעַ וְאָח לְעֶרְהָ יוֹלֵד.”

“A friend loves at all times, And a brother is born for adversity.”

82. פתחו ואמרו, פקודא לדון בדיני סוטה, ה'א הוא דכתיב ועבר עליו ריוח קנאה וקנא וגו'. ודאי ריוח טומאה מתרין סטריין אשתכח, וזר בשקרא, וזר בקשוט. בגין דא, בריוח שקרא וקנא את אשתו, והיא לא נטמאה. ותנינא, ועבר עליו וגו', וקנא את אשתו והיא נטמאה.

The Faithful Shepherd opened and said that it's a Mitzvah to study the laws related to the unfaithful wife.

Numbers 5:14

”ועבר עליו רוח קנאה וקנא את אשתו והיא לא נטמאה.”

“if a spirit of jealousy comes over him and he is jealous of his wife when she has defiled herself, or if a spirit of jealousy comes over him and he is jealous of his wife when she has not defiled herself,”

The ‘spirit of jealousy’ comes over the man twice. Once when she tells a lie and defiles herself, and the second when she tells the truth and not defiles herself.

83. וכי אית קושטא בריוח מסאבא. אלא בבר נש מסטרא דאילנא דטוב ורע, תמן יצר הרע, נזושי. בזמנא דאית לבר נש אתתא שפירא, בכל עובדין טבין, דאתמר בה (משלי יב) אשת זכר עטרת בעלה. יצר הרע אית ליה קנאה, בגוונא דאשכחנא דקני אדם על אנתתיה, עד דפתי לה, וגרם לה מיתה. וקלומין שכיט עלה בזובין, ומסאב לה, והא אתעבדת גבלה.

83. וכי יש אמת בריוח טמאה? אלא באדם מצד עץ טוב ורע, שם יצר הרע, נחש. בזמן שיש לאדם אשה יפה בכל מעשים טובים, שנאמר בה (משלי יב) אשת חיל עטרת בעלה, ליצר הרע יש קנאה, כמו שלמדנו שקנא אדם על אשתו, עד שפתה אותה וגרם לה מיתה. ולפעמים שולט עליה בעברות ומטמא אותה ונעשית גבלה.

The Zohar asks about the connection between the impure spirit of jealousy that comes even when the wife tells the truth and explains that man is from the Tree of Knowledge Good and Bad. It includes the evil inclination from the side of the Snake,

A beautiful woman is one that acts with purity, and she is like a crown for her husband.

Proverbs 12:4

”אשת חיל עטרת בעלה וקרקב בעצמותיו מבישה.”

“An excellent wife is the crown of her husband, But she who shames him is like rotteness in his bones.”

The evil inclination has jealousy like the Snake was jealous of Adam for having Eve as a wife. He seduced Eve and cause mortality on her. Sometimes the Snake takes over a woman and causes her to be unfaithful to her husband as Eve was unfaithful to Adam.

84. וַיֵּצֵר הָרָע, מִסִּטְרָא דִּימִינָא, דִּילִיָּהּ, דִּרְגָא דִּישְׁמַעֲלָל, אֶתְקָרִי נָזִישׁ. וּמִסִּטְרָא דִּישְׁמַעֲלָל, דִּרְגִיָּה דִּעֲשׂוֹ סָמָא"ל, אֶתְקָרִי כָלָב, מִמִּנָּא דִּגִּיהָנָם דִּיצוּזָא הָב הָב, הָרָא הוּא דְכִתִּיב, (משלי ל) כְּעֹלֹקָה שִׁתִּי בָנוֹת הָב הָב, וּבְרַעוּתָא דִּילִיָּהּ לְמִיכָל נְשִׁמְתָא מִסָּאבָא, בְּנוֹרָא דִּילִיָּהּ, גִּיהָנָם. וְעַבְרָא עָלֵי רִיזָא קִנְיָא וְקִנְיָא אֶת אִשְׁתּוֹ בְּקִשּׁוּטָא, וְהִיא נְטִמָּאָה.

84. וַיֵּצֵר הָרָע מִצֵּד יָמִין שָׁלוֹ, דִּרְגָא דִּישְׁמַעֲלָל, נִקְרָא נָזִישׁ. וּמִצֵּד שְׁמַעֲלָל דִּרְגָא דִּעֲשׂוֹ, סָמָא"ל, נִקְרָא כָלָב, מִמִּנָּה שֶׁל גִּיהָנָם שְׁצוּזָא הָב הָב. זֶהוּ שְׁכֵתוֹב (משלי ל) לְעֹלֹקָה שִׁתִּי בָנוֹת הָב הָב. וּבְרַצוֹנוֹ לְאֵכֶל נְשָׁמָה טְמֵאָה בָּאֵשׁ שָׁלוֹ, גִּיהָנָם. וְעַבְרָא עָלֵי רִיזָא טְמֵאָה וְקִנְיָא אֶת אִשְׁתּוֹ בְּאֵמָת, וְהִיא נְטִמָּאָה.

The right side of the evil inclination is called Snake, Ishmael. The left side of the evil inclination is the level of Esau and is called Sam-l, that is also an evil dog that scream and bark and appointed on Gehennam (Hell). He wants to burn the soul that defiled itself in his fire in Gehennam. Sometimes he raises the spirit of jealousy on a defiled woman and sometimes on a pure woman

Lesson;

The Faithful Shepherd, who is Moses and Elijah are frequent 'visitors/contributors' to the study of the Zohar with Rabbi Shimon. Most of the studies that Moses brings to the Zohar relate to the precepts of the Torah.

In this study, Moses asks for the support of Elijah because Elijah is Pinchas, a priest that is part of the precept of an unfaithful wife — bringing Elijah to elevate the study of this Mitzvah. Even though we don't have the Holy Temple and priest to follow this ritual, the study provides for us immunization against the power of the Snake to seduce us in all aspects of the unfaithful relationship, with our spouse and with our relationship with God.

Proverbs 12:4 above tells us that a wife can be one 'who shames him is like rottenness in his bones' or 'An excellent wife is the crown of her husband.'

The man is responsible for drawing the light into the relationship and provides for his wife. If he is unfaithful with his spiritual connections, it invites the evil inclination and corrupts the bond of the marriage. A woman is responsible for supporting her husband and becoming a pure vessel, so their unifications are perfectly clean to manifest the blessings in their lives. One of the great things to help avoid corruption of marriage is to avoid gossip with other women. If one jumps into a pool of negativity, he gets this negativity attached to him or her, and it may loosen or break the holy connection between the two.

The word for precept is מצוה. The last two letters are the VH of the YHVH name. The first two are מצ, and when we follow the Mitzvah, we transform the letters to their Atbash, and we get יה YH, and together we get יהוה YHVH. With every Mitzvah we make a 'name' for ourselves.

The precepts, 'Mitzvah' of the Torah are opportunities for us to make a connection to the central column and the YHVH name and draw down blessings. Mitzvah and Atbash

The letter מ and צ have the numerical value of 130, which is ten times 'love' אהבה. Each precept connects us to the Tree of Life.

The most important precept of the Torah is "ואהבת לרעך כמוך" "Love your fellow man as yourself."

מ - י
צ - ה
ו
ה

א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
ת	ש	ר	ק	צ	פ	ע	ס	ז	מ	ל

The letter מ and צ have the numerical value of 130, which is ten times 'love' אהבה. Each precept connects us to the Tree of Life.

The most important precept of the Torah is "ואהבת לרעך כמוך" "Love your fellow man as yourself."

85. וּבְגֵיזָה אֶתְמַר, (ויקרא כא) וּבֵת אִישׁ כֹּהֵן, דָּא מִיכָאֵל, כִּי תִזְוֹל לְזִנּוּת אֶת אָבִיהָ הִיא מִזְוָלָת בָּאֵשׁ תִּשְׂרֹף. וְתִמְנֶן אֶתְקַדַּת הָהִיא זִוְהָמָא, וְאֶתְלַבֵּנָת אִיהִי מִנִּיהָ, כִּכְסָף דְּאֶתְלַבֵּן בְּנוֹרָא, וְהָהִיא עֹפֶרֶת דְּזִוְהָמָא אֶתְקַדַּת, וְאֶתְעַבֵּיד עֶפְרָא וְאֶתְאֲבִיד.

85. וּבְגִלְלָה נֶאֱמַר, (ויקרא כא) וּבֵת אִישׁ כֹּהֵן – זֶה מִיכָאֵל – כִּי תִחַל לְזִנּוּת אֶת אָבִיהָ הִיא מִחֻלָּלָת בָּאֵשׁ תִּשְׂרֹף. וְשֵׁם נִשְׂרָפָת אוֹתָהּ זִוְהָמָא, וּמִתְלַבֵּנָת הִיא מִמֶּנּוּ כִּכְסָף שְׁמִתְלַבֵּן בָּאֵשׁ, וְאוֹתָהּ עֶפְרָת שֶׁל זִוְהָמָא נִשְׂרָפָת, וְנִעֲשִׂית עֶפְרָא וְנִאֲבָדָת.

Leviticus 21:9

“וּבֵת אִישׁ כֹּהֵן כִּי תִחַל לְזִנּוּת אֶת אָבִיהָ הִיא מִחֻלָּלָת בָּאֵשׁ תִּשְׂרֹף.”

“Also the daughter of any priest, if she profanes herself by harlotry, she profanes her father; she shall be burned with fire.”

The priest has the aspects of the angel Michael and Chessed. His soul is like his daughter. If she steers away from the duties of her father, she needs to be cleansed by burning to remove the impurity from it. The process is like the way a silversmith refines the silver by putting it on fire to remove the impure elements from it.

86. כְּזִוְנָא דָּא בִּישְׂרָאֵל, כִּד אֵינֻן מִזְוָלָלִין אוֹרִייתָא, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא יִיעוֹל לֹון בְּגִלְוָתָא דְּבָנֵי עֵשׂוֹ וּבָנֵי יִשְׁמַעֲאֵל, תִּזְוֹת שְׁעִבּוּדָא דְּלֵהוֹן, דְּדִרְגִייתוּ כִּלְבִּי וְזִוְזִי, וְאֶתְדָּנוּ תִּמְנֶן, וּבִהוֹן יִתְבָּרְרוּ וְיִתְלַבֵּנוּ וְיִצְרֹפוּ כְּצִרְוֹף הַכֶּסֶף וּכְבִּזּוּן הַזָּהָב, הֵדָּא הוּא דְּכִתִּיב, (זכריה יג) וְיִצְרְפוּתִים כְּצִרְוֹף אֶת הַכֶּסֶף וּכְבִּזּוּן אֶת הַזָּהָב, עַד

86. כְּמוֹ זֶה יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁהֵם מִחֻלָּלִים אֶת הַתּוֹרָה, הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא מְכַנֵּס אוֹתָם לְגִלוּת בְּנֵי עֵשׂוֹ וּבְנֵי יִשְׁמַעֲאֵל שְׁתַּחַת שְׁעִבּוּדָם, שְׁדִרְגָתָם כִּלְיָב וְנִחְזִי, וְנִדְוָנִים שֵׁם, וּבִהֵם יִתְבָּרְרוּ וְיִתְלַבֵּנוּ וְיִצְרְפוּ כְּצִרְוֹף הַכֶּסֶף וּכְבִּחּוּן הַזָּהָב. זֶהוּ שְׁפָתוֹב (זכריה יג) וְיִצְרְפוּתִים כְּצִרְוֹף אֶת הַכֶּסֶף וּכְבִּחְנָתִים כְּבִחּוּן אֶת

דִּיתְקִיִּים בָּהֶם, (ישעיה א) אִם יִהְיוּ זִטְאִיכֶם הַזֶּהב, עַד שִׁיתְקִים בָּהֶם, (ישעיה א) אִם כְּשֵׁנִים כְּשִׁלְגַּי יִלְבִּינוּ. יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשֵׁנִים כְּשִׁלְגַּי יִלְבִּינוּ.

Similarly, the Israelites that desecrate the Torah, the Holy One Blessed be He send them to exile among the descendants of Esau, level of evil dog and Ishmael, level of the Snake. Their time in hardship allows them to separate the bad from the good.

Zechariah 13:9

וְהִבֵּאתִי אֶת הַשְּׁלִשִׁית בָּאֵשׁ וְצִרְפֹּתִים כְּצֹרֶף אֶת הַכֶּסֶף וּבְחִנָּתִים כְּבַחֵן אֶת הַזָּהָב הוּא יִקְרָא בְּשִׁמִּי וְאָנֹכִי “אֶעֱנֶה אֹתוֹ אֲמַרְתִּי עֲמִי הוּא וְהוּא יֹאמֶר יְהוָה אֱלֹהֵי

“And I will bring the third part through the fire, Refine them as silver is refined, And test them as gold is tested. They will call on My name, And I will answer them; I will say, 'They are My people,' And they will say, 'YHVH is my God.'”

The process will take until they are thoroughly purified from their sins.

Isaiah 1:18

”לָכוּ נָא וְנִנְקְחָה יֹאמֶר יְהוָה אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשֵׁנִים כְּשִׁלְגַּי יִלְבִּינוּ אִם יֵאָדִימוּ כְּתוֹלַעַ כְּצֶמֶר יִהְיוּ.”

“Come now, and let us reason together,” Says YHVH, “Though your sins are as scarlet, They will be as white as snow; Though they are red like crimson, They will be like wool.”

87. וְאִילָנָא דְטוֹב וְרַע, בְּגִינִיָּה אֲתַמְר, (שמות 10) וַיֹּרְהוּ יִי עֵץ וַיִּשְׁלַף אֶל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם וְגו'. בְּגִין דְּהוּ יִשְׂרָאֵל עִם עֶרְב רַב, כִּלְהוּ הָיוּ אִילָנָא דְטוֹב וְרַע, וְעַל דָּא, וְזִצְיוּ מִתּוֹק מִסְטָרָא דִּיבִינָא. וְזִצְיוּ בֹר, מִסְטָרָא דְשִׁמְאָלָא. וּבִזְמָנָא דְעֶרְב רַב הָיוּ מִזְזִימָאין לֹון לְיִשְׂרָאֵל, הָיוּ כְּאִילוּ הָיוּ כִּלְהוּ מִסְטָרָא דְרַע. וּבִינָא אֲתַהֲדָרָא כִּלְהוּ מְרִירִין, כִּהְהוּא עֵץ בֹּר בְּמִיָּא, הָדָא הוּא דְכְּתִיב, (שמות 10) וַיִּבְאוּ מִרְתָּה וְלֹא יָכֻלוּ לִשְׁתּוֹת מַיִם מִמֶּרְה כִּי מְרִים הֵם.

The Israelites are the aspect of the Good side of the Tree of Life of Good and Bad, and the Erev Rav has the bad side. When the Erev Rav has a negative influence on the Israelites, they experience ‘bitter water.’ When they connect to the Tree of Life, they activate the good side, and the water becomes sweet.

Exodus 15:25

”וַיִּצְעַק אֶל יְהוָה וַיֹּרְהוּ יְהוָה עֵץ וַיִּשְׁלַךְ אֶל הַמַּיִם וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם שֵׁם שֵׁם לוֹ חֶק וּמִשְׁפָּט וְשֵׁם נִסְהוּ.”
 “Then he cried out to YHVH, and YHVH showed him a tree, and he threw it into the waters, and the waters became sweet. There He made for them a statute and regulation, and there He tested them.”

Lesson;

Our soul is tested all the time. When we finish one challenge/tikun, a new one appears on our path. If we give up, we experience the bitterness that comes when the Light is away from us. The choice is always to connect to the Tree of Life because it's the only thing that can bring 'sweetness' into our lives.

The prophecy in Zechariah 13 tells about the last war when two-thirds of the world population would die. The last third of the world would go through the final cleansing process that would remove the flaws that the soul inherited from the current and previous lifetimes.

88. וְהָאֵי עֵץ מֵר, אִיהוּ כְּגֹוֹנָא דְנִסְיוֹנָא דְסוּטָה, אִי סִטָּת תְּזוּזוֹת בַּעֲלָה, אֵינֹן מִיִּין דְּאִשְׁקִיָּין לָהּ אֲתֵהֲדֵרוּ מְרִירִין, וּבִהוֹן וְעִבְתָּהּ בְּטָנָה וְנִפְלָה יְרִיכָה, וְאִי לָא סִטָּת מִה כְּתִיב, וְנִקְתָּה וְנִזְרַעָה זְרַע, וְאוֹלִידָת בְּר. אוֹף הֶכָּא וַיִּמְתְּקוּ הַמַּיִם.

88. ועץ מר זה הוא כמו נסיון הסוטה. אם סטתה תחת בעלה, אינן מיין דאשקין לה אתהדרו מרירין, ובהון ועבתה בטנה ונפלה יריכה, ואי לא סטת מזה כתיב, ונקתה ונזרעה זרע, ומולידה בן. אף כאן וימתקו המים.

89. כְּגֹוֹנָא דָּא, יִתְעַבֵּיד לְנִסְאָה לֹון כְּלִישְׁרָאֵל בְּפוּרְקָנָא בְּתִרְיִיתָא, הִדָּא הוּא דְכְּתִיב, (דְּנִיאל יב) יִתְבָּרְרוּ וַיִּתְּלַבְּנוּ וַיִּצְרְפוּ רַבִּים, דְּאֵינֹן מוֹסְטָרָא דְטוֹב, וְקִיִּימִין בְּנִסְיוֹנָא. וְהִרְשִׁיעוּ רְשָׁעִים אֵינֹן מוֹסְטָרָא דְרַע, וַיִּתְקַיֵּים בִּהוֹן (יחזקאל יג) וְאֵל אֲדָמַת יִשְׂרָאֵל לֹא יָבֹאוּ וְקָטִיל לֹון.

89. כמו זה יעשה לנסות את ישראל בגאלה האחרונה, זהו שכתוב (דניאל יב) יתבררו ויתלבנו ויצרפו רבים – שהם מצד הטוב, ועומדים בנסיון. והרשיעו רשעים – הם מצד הרע, ויתקיים בהם (יחזקאל יג) ואל אדמת ישראל לא יבאו, והורג אותם.

90. (דְּנִיאל יב) וְהַמְשִׁכִּילִים יָבִינוּ, מוֹסְטָרָא דְבִינָה, דְּאִיהוּ אִילָנָא דְּזוּיִי, בְּגִינִיָּהּ אֲתֵמַר, (דְּנִיאל יב) וְהַמְשִׁכִּילִים יִזְהִירוּ כְּזוֹהַר הָרָקִיעַ בְּהָאֵי זַמְבֹּרָא דִּילָךְ דְּאִיהוּ סִפֵּר הַזֶּה, מִן זַמְבֹּרָא דְאִימָא עֲלָאָה תְּשׁוּבָה. בְּאֵלִין לָא צְרִיךְ נִסְיוֹן, וּבְגִין דְּעִתִּידִין יִשְׂרָאֵל לְמוֹטָעַם מֵאִילָנָא דְּזוּיִי, דְּאִיהוּ הָאֵי סִפֵּר הַזֶּה, יִפְקֹון בֵּיה מִן גְּלוּתָא

90. והמשכילים יבינו – מצד הבינה, שהוא עץ החיים, בגללם נאמר (דניאל יב) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע, בזהר זה שלך, שהוא ספר הזהר, מזהר האם העליונה תשובה. באלה לא צריך נסיון, ומשום שעתידים ישראל לטעם מעץ החיים, שהוא ספר הזהר הזה, יצאו

בְּרוֹזְמִי. וַיִּתְקַיֵּם בְּהוֹן, (דברים לב) יִי בְּדָד יִנְזָזוּ וַאֲיֵן עִמּוֹ אֶל גָּכָר.

בו מהגלות, ויתקיים בהם (דברים לב) ה' בְּדָד יִנְחֵנוּ וַאֲיֵן עִמּוֹ אֶל גָּכָר.

91. וַאֲיִלְנָא דְטוֹב וְרַע, דְּאִיהוּ אִיסוּר וְהִיתֵר טוֹבמָאָה וְטָהָרָה, לֹא שְׁלֵטָא עַל יִשְׂרָאֵל יִתִּיר, דְּהָא פִּרְנָסָה דִּיכֹן לֹא לִיהוּ, אֶלָּא מִסְטָרָא דְאִילְנָא דְזוּי, דְּלִית תִּמְן לֹא קִשְׂיָא מִסְטָרָא דְרַע, וְלֹא מוֹזְלוּקָת מִרוּזוּ הַטוֹבמָאָה, דְּכִתִּיב, (זכריה יג) וְאֵת רוּזוּ הַטוֹבמָאָה אֶעֱבִיר בֵּין הָאָרֶץ.

91. ועץ טוב ורע, שהוא אסור והיתר, טמאה וטהרה, לא שולט על ישראל יתיר, שהרי פרנסתנו לא תהיה אלא מצד עץ החיים, שאין שם לא קשי מצד הרע, ולא מחלקת מרוח הטמאה שכתוב (זכריה יג) ואת רוז הטמאה אעביר מן הארץ.

92. דְּלֹא יִתְפָּרְנְסוֹן תַּלְמִידֵי זֻכָּמִים מִעַמִּי הָאָרֶץ, אֶלָּא מִסְטָרָא דְטוֹב, דְּאֶכְלִין טָהָרָה כְּשֶׁר הִיתֵר, וְלֹא מִעֵרֵב רַב, דְּאֶכְלִין טוֹבמָאָה פָּסוּל אִיסוּר, דְּאֵינֶן מִסְאָבִין, דְּמִסְאָבִין גְּרַמְיָהוּ בְּנִדָּה שְׁפָחָה גּוֹיָה זוּנָה. בְּגִין דְּאֵינֶן בְּגוֹי דְּלִילִית, דְּאִיהוּ, גְּדָה שְׁפָחָה גּוֹיָה זוּנָה וְזוּרִין לְשִׁרְשִׁיהוּ. וְעַלִּיהוּ אִתְבַּר, (ישעיה יד) כִּי מִשְׁרַשׁ נָזַשׁ יֵצֵא צָפַע.

92. שלא יתפרנסו תלמידי זכמים מעמי הארץ, אלא מסטרא דטוב, דאכלין טהרה כשר היתר, ולא מערב רב, דאכלין טובמאה פסול איסור, דאינן מסאבין, דמסאבין גרמיהו בנדה שפחה גויה זונה. בגין דאינן בגוי דלילית, דאיהו, גדה שפחה גויה זונה וזורין לשרשיהו. ועליהו איתבר, (ישעיה יד) כי משרש נזש יצא צפע.

93. וּבְזִמְנָא דְאִילְנָא דְטוֹב וְרַע שְׁלֵטָא, דְּאִיהוּ זוּלִין דְּטָהָרָה, וְזוּלִין דְּטוֹבמָאָה. אֵינֶן זֻכָּמִים דְּדִמְיִין לְשִׁבְתוֹת וְיוֹם טוֹב, לִית לֹון אֶלָּא מִה דְּיָהֲבִין לֹון אֵינֶן זוּלִין. כְּזוּנָא דְיוֹם הַשְּׁבִת, דְּלִית לִיה, אֶלָּא מִה דְּמִתְקַנֵּן לִיה בְּיוֹמֵי דְזוּל.

93. ובזמן שעץ טוב ורע שולט, שהוא חלין של טהרה וחלין של טמאה, הם חכמים שדומים לשבתות ויום טוב, לית לון אלא מה דיהבין לון אינן זולין. כזונא דיום השבת, דלית ליה, אלא מה דמתקנן ליה ביומי דזול.

94. וּבְזִמְנָא דְשְׁלֵטָא אִילְנָא דְזוּי, אִתְכַּפִּיָּא אִילְנָא דְטוֹב וְרַע, וְלֹא יָהֵא לְעַמִּי הָאָרֶצוֹת, אֶלָּא מִה דְּיָהֲבִין לֹון תַּלְמִידֵי זֻכָּמִים, וְאִתְכַּפִּיִין תַּזוּזְתִּיהוּ, וּכְאֹלוּ לֹא הָווּ בְּעֻלְמָא.

94. ובזמן ששולט עץ החיים, נכפה עץ טוב ורע, ולא יהיה לעמי הארצות, רק מה שנותרנים להם תלמידי חכמים, ונכפים תחתיהם, וכאלו לא היו בעולם.

95. וְהָכִי אִיסוּר וְהִיתֵר, טוֹבמָאָה וְטָהָרָה, לֹא אִתְעַבֵּר מִעַמִּי הָאָרֶץ. דְּמִסְטָרִיהוּ לִית בֵּין גְּלוּת לִימּוֹת הַמְּשִׁיחַ (אֱלִיהֶם) אֶלָּא

95. והכי איסור והיתר, טמאה וטהרה, לא איתעבר מעמי הארץ. דמסטרִיהו לית בין גלות לימות המשיח (אליהם) אלא

שְׁעָבוֹד מַלְכוּת בְּלִבָּד, שֶׁהֵם לֹא טוֹעֲמִים מֵעַץ הַחַיִּים, וְצָרִיף לָהֶם מִשְׁנָה בְּאִסּוּר וְהִתֵּר, טִמְאָה וְטָהֳרָה. אֲלֵא יֵהִיו מְבוּזִים לִפְנֵי תַלְמִידֵי חֲכָמִים כְּמוֹ חֹשֶׁף לִפְנֵי הָאוֹר, שֶׁעָרַב רַב הֵם עַמִּי הָאָרֶץ, הֵם חֲשׂוֹכִים. וְלֹא נִקְרָאוּ יִשְׂרָאֵל, אֲלֵא עֲבָדִים מְכֻרִים לְיִשְׂרָאֵל, מִשּׁוּם שֶׁהֵם כְּבִהְמוֹת, וְכֵךְ פָּרְשׁוּהָ.

עֲלוּתָא לְיָמוֹת הַמִּשְׁיָוָה (לַגְבִּיּוֹהוּ) אֲכָלָה שְׁעָבוֹד מַלְכוּת בְּלִבָּד דְּאֵינוֹן לֹא טוֹעֲמִין מֵאִילָנָא דְּחַיִּים, וְצָרִיף לֹון מִתְנִיתִין בְּאִסּוּר וְהִתֵּר טוֹמְאָה וְטָהֳרָה. אֲכָלָה יְהוֹן מְבוּזִים קָדָם תַּלְמִידֵי זֻזְכָּמִים, כְּגֻוֹנָא דְּזוֹשׁוּכָא קָמִי נְהוּרָא, דְּעָרַב רַב אֵינוֹן עַמִּי הָאָרֶץ אֵינוֹן זֻזְשׁוּכִין. וְלֹא אֶתְקָרְיָאוּ יִשְׂרָאֵל, אֲכָלָה עֲבָדִין וְבִינִין לְיִשְׂרָאֵל, בְּגִין דְּאֵינוֹן כְּבָעִירִין. וְהָאֵא אִוְקְמוּהָ.

96. וְיִשְׂרָאֵל נִקְרָאוּ אָדָם. וּמִנִּין שְׁיִשׁ בְּהֵם בְּהֵמָה וְאָדָם? זֶהוּ שְׁפָתוֹב (יחזקאל לד) וְאֶתֶן צֶאֱנִי צֶאֱן מְרַעִיתִי אָדָם אֶתֶם. וְאֶתֶן צֶאֱנִי צֶאֱן מְרַעִיתִי – הֵם עַמִּי אֲרָצוֹת טוֹבִים מִצַּד הַטּוֹב. אָדָם אֶתֶם – תַּלְמִידֵי חֲכָמִים.

96. וְיִשְׂרָאֵל אֶתְקָרְיָאוּ אָדָם, וּמִנִּין דְּאֵית בְּהוֹן בְּעִירָא וְאָדָם. הָדָא הוּא דְּכֶתִיב, (יחזקאל לד) וְאֶתֶן צֶאֱנִי צֶאֱן מְרַעִיתִי אָדָם אֶתֶם. וְאֶתֶן צֶאֱנִי צֶאֱן מְרַעִיתִי, אֵינוֹן עַמִּי הָאָרֶץ, טְבִין, מִסְטָרָא דְּטוֹב. אָדָם אֶתֶם, תַּלְמִידֵי זֻזְכָּמִים.

97. וּבְפָסוֹק זֶה גַם רָמְזוּ לוֹ, (תהלים פא) לוֹ עַמִּי שׁוֹמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'. אַחֲרֵי שֶׁאָמַר עַמִּי, לָמָּה אָמַר יִשְׂרָאֵל? אֲלֵא עַמִּי – עַמִּי הָאֲרָצוֹת. יִשְׂרָאֵל – תַּלְמִידֵי חֲכָמִים וּבְגִלּוֹ נֶאֱמַר (שמות יד) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יֹצְאִים בְּיַד רָמָה.

97. וּבְקָרָא דָּא נְבִי רָמְזוּ לֵיהּ, (תהלים פא) לוֹ עַמִּי שׁוֹמֵעַ לִי יִשְׂרָאֵל וְגו'. בְּתֵר דְּאָמַר עַמִּי, אֲמַאי קָאָמַר יִשְׂרָאֵל. אֲכָלָה עַמִּי: עַמִּי הָאָרֶץ. יִשְׂרָאֵל: תַּלְמִידֵי זֻזְכָּמִים. וּבְגִינֵיהוּ אֶתְבַּר (שמות יד) וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יֹצְאִים בְּיַד רָמָה.

98. כְּמוֹ שֶׁחֲלָקָם הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּהַר סִינִי, כֵּךְ חֲלָקָם בְּגִאֲלָה הָאֲחֵרוֹנָה, שֶׁיִּשְׂרָאֵל שֶׁנֶּאֱמַר בְּהֵם (שם יג) וְחַמְשִׁים עָלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, מִצַּד עֵץ הַחַיִּים, שֶׁהֵם חַמְשִׁים שְׁנוֹת יוֹבֵל, נֶאֱמַר בְּהֵם (שם יט) הֵמָּה יַעֲלוּ בְּהַר. וּבְהֵם (שם יד) וַיִּסַּע מִלֵּאד הָאֱלֹהִים הַהִלֵּךְ לִפְנֵי מַחֲנֶה יִשְׂרָאֵל. וְלָהֶם נֶאֱמַר (שם יט) וְאִשָּׁא אֶתְכֶם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים, שֶׁהֵם עֲנִי כְבוֹד, וְאָבָא אֶתְכֶם אֵלַי. וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל יֹצְאִים בְּיַד רָמָה, כֵּךְ יֹצְאִי אֶת הַתַּלְמִידֵי חֲכָמִים בְּכָל הַכְּבוֹד הַזֶּה.

98. כְּגֻוֹנָא דְּפָלִיג לֹון קוֹדֶשָׁא בְּרִיף הוּא בְּטוֹרָא דְּסִינִי, הֵכִי פָלִיג לֹון בְּפּוֹרְקָנָא בְּתֵרִיתָא, דְּיִשְׂרָאֵל דְּאֶתְבַּר בְּהוֹן, (שמות יג) וְזֻמוּשִׁים עָלוּ בְנֵי יִשְׂרָאֵל מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם. מִסְטָרָא דְּאִילָנָא דְּחַיִּים, דְּאֵינוֹן ז' שְׁנִין דְּיוֹבֵלָא. אֶתְבַּר בְּהוֹן, (שמות יט) הֵמָּה יַעֲלוּ בְּהַר. וּבְהוֹן (שמות יד) וַיִּסַּע מִלֵּאד הָאֱלֹהִים הַהוֹלֵךְ לִפְנֵי מוֹנֶה יִשְׂרָאֵל. וְלֹון אֶתְבַּר (שמות יט) וְאִשָּׁא אֶתְכֶם עַל כַּנְפֵי נְשָׁרִים, דְּאֵינוֹן עֲנִי כְבוֹד. וְאָבָא אֶתְכֶם אֵלַי. וּבְנֵי

ישראל יוצאים ביד רמה, הכי יפיק לתלמידיו
זכמים, בכול האי יקר.

99. וכמו שנאמר בעמי הארץ מצד
הטוב, (שם) ויתיצבו בתחתית ההר –
כך יהיה ביציאה האחרונה תחת
תלמידי חכמים, בעבד שהולך לרגלי
סוס בעליו, וכמו שאמר להם בתחתית
ההר: אם תקבלו תורתי – מוטב, ואם
לאו – שם תהא קבורתכם. כך יהיה
ביציאת גאלה אחרונה: אם תקבלו
עליכם תלמידי חכמים ביציאת הגלות,
כאדם שרוכב על סוס ועבד שמשמשו
– מוטב. ואם לא – שם תהא קבורתכם
בגלות.

100. וערב רב, כמו שנאמר
בהם, (שמות כ) וירא העם ויגעו ויעמדו
מרחק. כך יהיו רחוקים מן הגאלה,
ויראו תלמידי חכמים והעם הקדוש
בכל הכבוד הזה, והם רחוקים מהם. ואם
יורו להתחבר אתם, מה כתוב
בהם? (שם יט) לא תגע בו יד פי סקול
יסקל או ירה יירה. באותו זמן יתקיים
בישראל, (דברים לב) ה' בדרך גנחנו ואין
עמו אל נכר, והרי פרשוה, אין מקבלים
גרים לימות המשיח. (שמואל א-
ב) ורשעים בחשך ידמו – הם ערב רב.
ומשום זה אמר עליהם הנביא, (יחזקאל
יג) ואל אדמת ישראל לא יבאו.

101. אמר אליהו, רוצה הנאמן, הרי
שעה היא לעלות למעלה, בשבועה
אמר אתה, שהרי בגלגל אני רוצה
לעלות. שנתן לי הקדוש ברוך הוא
רשות להתגלות לך בבית האסורים

99. וכמונא דאתמר בעמי הארץ מסטרא
דטוב, (שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר. הכי
יהון במפקנא בתרייתא, תזוזת תלמידי זכמים,
בעבדא דאזיל לרגליא דסוסיא דמאריה.
וכמונא דאמר לון בתחתית ההר, אם תקבלו
תורתי מוטב, ואם לאו שם תהא קבורתכם. הכי
יימא במפקנא פורקנא בתרייתא, אם תקבלון
עליכון תלמידי זכמים במפקנא דגלותא, כאדם
דרכיב על סוסיא, ועבדא דמשימש ליה מוטב.
ואם לאו תמון תהא קבורתכם, בגלותא.

100. וערב רב כמונא דאתמר בהון, (שמות
כ) וירא העם ויגעו ויעמדו מרחוק. הכי יהון
רוזיקין מן פורקנא, ויזמוון לתלמידי זכמים,
ולעמא קדישא בכול האי יקר, ואינין רוזיקין
מינייהו. ואי בעו לאתזוזבא בהדייהו מה כתיב
בהו, (שמות יט) לא תגע בו יד פי סקול או
ירה יירה. בההוא זמנא יתקיים בהו
בישראל, (דברים לב) יי בדרך גנחנו ואין עמו אל
נכר, והא אוקמוה אין מקבלין גרים לימות
המשיחו. (שמואל א ב) ורשעים בוזשך ידמו, אינין
ערב רב. ובגין דא אמר גביאה עלייהו, (יחזקאל
יג) ואל אדמת ישראל לא יבאו.

101. אמר אליהו, רעיא מהימנא, הא שעתא
איהי לסלקא לעילא, באומאה אימא אנת, דהא
בגניך אנא בעי לסלקא. דיהיב לי קודשא בריך
הוא רשוי, לאתגלייא לך בבית אסורים דילך,

שָׁלַף, בַּקְבוּרָתָהּ, וְלַעֲשׂוֹת עִמָּךְ טוֹב, שְׂאֵתָהּ מְחוּלָל בַּחֲטָאֵי הָעָם. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (ישעיה נג) וְהוּא מְחוּלָל מִפְּשָׁעֵינוּ.

102. אָמַר לוֹ רוּעָה הִנָּאמֶן, בְּשָׁבוּעָה עָלֶיךָ בְּשֵׁם ה', אֵל תֵּאָחֵר בְּכָל יְכָלְתָּהּ, שְׁהִירִי אֲנִי בַּצֶּעַר רַב. (שמות ב) וַיִּפֶּן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אִין אִישׁ, עוֹזֵר לִי, לְהוֹצִיאֲנִי מִצֶּעַר זֶה, בַּקְבוּרָה זֶה שֶׁנֶּאֱמַר עָלַי, (ישעיה נג) וַיִּתֵּן אֶת הָרָשָׁעִים קְבָרוֹ, וְלֹא נֹדַע בִּי, וְאֵנִי חָשׁוֹב בְּעֵינֵיהֶם, בֵּין עֶרֶב רַב הָרָשָׁעִים, בְּכָלֵב מֵת שֶׁסָּרַח בִּינֵיהֶם, שֶׁחֲכַמֵּת סוֹפְרִים תִּסְרַח בִּינֵיהֶם בְּכָל עִיר וְעִיר וּבְכָל מְקוֹם שִׁישְׂרָאֵל מִפְּזָרִים בִּינֵיהֶם בֵּין הַמְּלָכִים. וְחִזְרוּ אוֹתָם עֶרֶב רַב רוּעִים עַל יִשְׂרָאֵל, צֶאֱן הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהֶם (יחזקאל לד) וְאֵתָן צֶאֱנִי צֶאֱן מִרְעִיתִי אָדָם אֶתָם, וְאִין לָהֶם יְכָלֵת לַעֲשׂוֹת טוֹב עִם תַּלְמִידֵי חֲכָמִים.

103. וְאֲנָשִׁי חֵיל וַיֵּרָאִי חֲטָא מְסוּבָּבִים מֵעִיר לְעִיר וְלֹא יְחוּנְנוּ, וּמַחְרִימִים עֶרֶב רַב בִּינֵיהֶם. וְלֹא נֹתָנִים לָהֶם בְּמִקְוֹמוֹת רַבִּים, אֶלָּא דְּבַר קָצוֹב, שְׁלֹא תִהְיֶה תְּקוּמָה לְנִפְּלֻתָם, וְאֶפְּלוּ חַיִּי שְׁעָה. וְכָל הַחֲכָמִים וְאֲנָשִׁי חֵיל וַיֵּרָאִי חֲטָא בְּדַחַק וַיִּגּוֹן, חֲשׁוּבִים בְּכָלֵבִים, בְּנִים הַמְּסֻלָּאִים בְּפֹז אֵיכָה נִחְשְׁבוּ לְנִבְלֵי חֲרָשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת. שְׁלֹא מִצָּאוּ אֲכַסְנִיָּה בִּינֵיהֶם.

104. וְאוֹתָם עֶרֶב רַב הֵם עֲשִׂירִים בְּשִׁלּוֹה, בְּשִׁמְחָה, בְּלִי צֶעַר, בְּלֹא יִגּוֹן בְּלָל, גְּזֻלָּנִים, בְּעָלֵי שָׁחַד, שֶׁהֵם דִּינִים רֵאשֵׁי הָעָם. (בראשית ז) כִּי מִלֵּאָה הָאָרֶץ

בַּקְבוּרָה דִּילָהּ, וְלִמְעַבְדַּ עִמָּךְ טִיבוֹ, דְּאֵתָהּ מְחוּלָל בְּחוּבוֹיִן דְּעָמָא. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב, (ישעיה נג) וְהוּא מְחוּלָל מִפְּשָׁעֵינוּ.

102. אָמַר לִיה רַעִיָא מְהִימָנָא, בְּאוּמָאָה עָלְךָ בְּשִׁמָּא דִּידִּי וְדִי, לֹא תֵאָחֵר בְּכָל יְכָלְתָּהּ, דְּהָא אֲנָא בַּצֶּעַרָא סָגִי. (שמות ב) וַיִּפֶּן כֹּה וְכֹה וַיֵּרָא כִּי אִין אִישׁ, עוֹזֵר לִי, לְאֶפְקָא לִי מִהָאִי צֶעַרָא, בְּהָאִי קְבוּרָה דְּאֶתְמַר עָלַי, (ישעיה נג) וַיִּתֵּן אֶת הָרָשָׁעִים קְבָרוֹ, וְלֹא אֶשְׁתַּמּוּדְעָן בִּי, וְאֲנִי חָשׁוֹב בְּעֵינֵיהֶם בֵּין עֶרֶב רַב רִשְׁעִיעִיָא, כְּכָלֵב מֵת דְּסָרוּז בִּינֵיהֶם, דְּחֻזְכַּמֵּת סוֹפְרִים תִּסְרַח בִּינֵיהֶם, בְּכָל קָרְתָא וְקָרְתָא, וּבְכָל אֶתְר דִּישְׂרָאֵל מִפְּזָרִין בִּינֵיהֶם בֵּין מְלָכוֹן. וְאֶתְהִדְרוּ אֵינֶן עֶרֶב רַב רַעִיָן עַל יִשְׂרָאֵל, עֲאֲנָא דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּאֶתְמַר בָּהוּ (יחזקאל לד) וְאֵתָן צֶאֱנִי צֶאֱן מִרְעִיתִי אָדָם אֶתָם, וְלִית לֹן יְכָלֵת לְמַעַבְדַּ טִיבוֹ עִם תַּלְמִידֵי זֻזְכָּמִים.

103. וְאֲנָשִׁי זִיזֵל וַיֵּרָאִי זֻטָּא מְסוּבָּבִים מֵעִיר לְעִיר וְלֹא יְחוּנְנוּ, וּבְחוּזִרִימִין עֶרֶב רַב בִּינֵיהֶם. וְלֹא יְהִבִּין לֹן בְּאֶתְרִין סָגִיָאִין אֶלָּא דְּבַר קָצוֹב, דְּלֹא יְהָא תְּקוּמָה לְנִפְּיִלּוֹ דְּלֵהוּן, וְאֶפְּיִלּוֹ זִיזֵי שְׁעָה. וְכָל זֻזְכָּמִים וְאֲנָשִׁי זִיזֵל וַיֵּרָאִי זֻטָּא בַּצֶּעַרָא בְּחוּזִזְקָא בִּינֵיהֶם, וְחֻשְׁבִּין כְּכָלֵבִים. (מִיכָה ד) בְּנִים הַמְּסוּלָּאִים בְּפֹז אֵיכָה נִחְשְׁבוּ לְנִבְלֵי חֲרָשׁ בְּרֹאשׁ כָּל חוּצוֹת. דְּלֹא אֶשְׁכּוּזוּ אֲכַסְנִיָּה בִּינֵיהֶם.

104. וְאֵינֶן עֶרֶב רַב, אֵינֶן עֲתִירִין, בְּשִׁלּוֹה, בְּחוּדוּוֹא, בְּלֹא צֶעַרָא, בְּלֹא יְגוּזָא כְּכָל, גְּזֻלָּנִין מֵאִרֵי שְׁחוּד, דְּאֵינֶן דִּינִין רִשְׁעִי עָמָא. (בראשית ז)

חֲמֵס מִפְּנֵיהֶם. עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר (איכה א) הִיוּ צָרִיחַ לְרֹאשׁ. בְּשָׁבוּעָה עָלֶיךָ פַּעַם שְׁנִיָּה, בְּחֵי ה' צָבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יוֹשֵׁב הַכְּרוֹבִים, שָׁכַל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לֹא יָפְלוּ מִפִּיד, בְּכָל יְכַלְתֶּךָ לְדַבֵּר אוֹתָם לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלַהֲרֹאוֹת אֶת הַדְּחָק שֶׁלָּהֶם. (עד כאן רעיא מהימנא).

105. אִישׁ כִּי יִפְלֹא לְנֶדֶד וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתוּז, (ישעיה נ) מִדּוּעַ בָּאתִי וְאֵין אִישׁ וְגו'. מִדּוּעַ בָּאתִי. כַּמָּה חֲבִיבִים יִשְׂרָאֵל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁבְּכָל מָקוֹם בּוֹ הֵם שׁוֹרִים, הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא נִמְצָא בִּינֵיהֶם, מִשּׁוֹם שֶׁלֹּא מַעֲבִיר אֲהַבְתּוּ מֵהֶם. מֶה כְּתוּב? (שמות כה) וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם. וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ סֵתֶם. שָׁכַל בֵּית כְּנֶסֶת בְּעוֹלָם נִקְרָא מִקְדָּשׁ, וְהָרִי פְּרִשׁוּהָ. וְהַשְׁכִּינָה מִקְדִּישָׁהּ לְבֵית הַכְּנֶסֶת.

106. אֲשֶׁרִי הָאִישׁ שֶׁנִּמְצָא מַעֲשָׂה הָרָאוּשׁוֹנִים בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, מִשּׁוֹם שֶׁבּוֹ נִשְׁלַם מֶה שֶׁנִּשְׁלַם, וְהֵם מִתְקַדְּשִׁים בְּהַתְחַלָּה בְּשִׁכְנִיָּה, וְהָרִי נִתְבָּאֵר. וְהָרִי צָרִיךְ שִׁימְצָאוּ עֲשָׂה בְּזִמְנָא אֶחָד בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, וְלֹא יִבְאוּ קְבוּצוֹת קְבוּצוֹת, שֶׁלֹּא תִתְעַכֵּב שְׁלֵמוֹת הָאִיבָרִים, שֶׁהָרִי הָאָדָם בְּזִמְנָא אֶחָד עֲשָׂאוּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהִתְקִינוּ כְּאֶחָד כָּל הָאִיבָרִים. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (דברים לב) הוּא עֹשֶׂה וְיִכְנֹנֶה.

107. בֹּא רֹאֵה, בֵּינוֹן שֶׁנִּשְׁלַמוּ אִיבָרֵי הָאָדָם, בְּאוֹתוֹ זֶמֶן הִתְתַּקֵּן לְכָל אִיבָר וְאִיבָר כְּרָאוּי. כִּמוֹ זֶה, בֵּינוֹן שֶׁשִּׁכְנִיָּה

(ו) כִּי מִלְּאָה הָאָרֶץ זֶמֶס מִפְּנֵיהֶם, עֲלֵיהֶם אֶתְבַּר (איכה א) הִיוּ צָרִיחַ לְרֹאשׁ. בְּאוֹמָאָה עָלֶיךָ וְזִמְנָא תִנְיִינָא, בְּזוּי יי צָבָאוֹת אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל יוֹשֵׁב הַכְּרוֹבִים, דְּכָל אֶלֶין מִלֵּין לֹא יִפְלוֹן מִפּוּמָּה, בְּכָל יְכַלְתֶּךָ לְמַלְכָּא בְּהוֹן קַמִּי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹאֲזוּזָא דְּוִזְזָקָא דְּלֵהוֹן. (ע"כ רעיא מהימנא) (אמור פ"ט ע"א כי אם בתולה וכו')

105. (במדבר ו) אִישׁ כִּי יִפְלֹא לְנֶדֶד וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר פְּתוּז, (ישעיה נ) מִדּוּעַ בָּאתִי וְאֵין אִישׁ וְגו'. מִדּוּעַ בָּאתִי. כַּמָּה זִכְרֵיבִין אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל קַמִּי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, דְּבְכָל אֶתֶר דְּאֵינוֹן שִׁרְיָין, קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא אֲשִׁתְּכוּז בִּינֵיהֶם, בְּגִין דְּלֹא אַעֲדִי רוֹזְימוּתָא דִּילֵיהּ מִנְהוֹן, מֶה כְּתִיב, (שמות כה) וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכָם. וַעֲשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ סֵתֶם, דְּכָל כִּי כְּנִישְׁתָּא דְּעֻלְמָא מִקְדָּשׁ אֶקְרִי. וְהָא אוֹקְמוּהָ. וְשִׁכְנִיתָא אֶקְדִּימוּת לְכִי כְּנִישְׁתָּא.

106. וְכָאֵה הָהוּא בְּרִי שֶׁ דְּאֲשִׁתְּכוּז מֵאֵינוֹן עֲשָׂה קְדָמָאָה בְּכִי כְּנִישְׁתָּא, בְּגִין דְּבָהוּ אֲשִׁתְּלִים מֶה דְּאֲשִׁתְּלִים, וְאֵינוֹן מִתְקַדְּשִׁי בְּקְדָמִיתָא בְּשִׁכְנִיתָא. וְהָא אֶתְבַּר. וְהָא בְּעִיָּא דִּישְׁתְּכוּזוּ עֲשָׂה בְּזִמְנָא זֹדָא בְּכִי כְּנִישְׁתָּא. וְלֹא יִיתוּ פְּסָקִי פְּסָקִי, דְּלֹא יִתְעַכֵּב שְׁלִימוֹ דְּשִׁיפִין, דְּהָא בְּרִי שֶׁ בְּזִמְנָא זֹדָא עֲבִיד לֵיהּ קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, וְאֶתְקִין לֵיהּ כְּזֹדָא כָּל שִׁיפִי, הָדָא הוּא דְּכְתִיב, (דברים לב) הוּא עֹשֶׂה וְיִכְנֹנֶה. (חסר וזהו הוא)

107. תָּא זִוְי, בֵּינוֹן דְּבִר שֶׁ אֲשִׁתְּלִימוֹ שִׁיפִיו, בְּהָהוּא זִמְנָא אֶתְתַּקֵּן לְכָל שִׁיפָא וְשִׁיפָא כְּדָקָא

מקדימה לבית הכנסת, צריך עשרה שימצאו שם באחד, וישתלם מה שישתלם. ואחר שמתתקן הכל. ובמה הוא תקון הכל? כמו שנאמר (משלי יד) ברב עם הדרת מלך. ועל זה העם שבא אחר כך, כלם תקון הגוף.

יאות. כגוונא דא, כיון דשכינתא אקדימת לבי כנישתא, בעיין עשרה דישתכזון תמן כוונא, וישתלים מה דישתלים. ולבתר דאתתקן כלא ובמה היא תיקונא דכלא. כמה דאת אמר (משלי יד) ברב עם הדרת מלך, ועל דא עמא דאתיאן לבתר כן, כלהו תיקונא דגופא.

108. וכשבאה ומקדימה שכינה, ובני אדם לא באים פראוי – הקדוש ברוך הוא קורא, מדוע באתי ואין איש. מה זה ואין איש? שלא מתקנים האיברים ולא השלם הגוף. ששבגוף לא משלם, אין איש. ומשום זה, ואין איש דוקא. ובא וראה, בשעה שהגוף השלם למטה, קדשה עליונה באה ונכנסת בגוף זה, ונעשה למטה כמו למעלה ממש, ואז הכל צריכים שלא יפתחו פה בדברי העולם. משום שהרי עומדים ישראל בשלמות עליונה ומתקדשים בקדשה עליונה, אשרי חלקם.

108. וכד אתת אקדימת שכינתא, ובני נשא לא אתיאן כוונא כדקא יאות. קודשא בריך הוא קארי, מדוע באתי ואין איש. מאי ואין איש. דכלא מתתקני שייפי, ולא אשתלים גופא. דכד גופא לא אשתלים, אין איש. ובגין כך, ואין איש דייקא. ותא וזוי, בשעתא דגופא אשתלים לתתא, קדושה עלאה אתיא ועאל בהאי גופא, ואתעביר תתאה, כגוונא דלעילא בומש. וכדין, כלא בעיין דלא יפתוזון פומא בבמילי דעלמא. בגין דהא קיימי ישראל בשלימו עלאה, ומתקדשי בקדושה עלאה, זכאה וזולקיהון.

109. איש כי יפלא וגו'. מה זה כי יפלא? שנפרד משאר בני העולם להתקדש כמו שלמעלה ולהמצא שלם. בשעה שבא אדם לטהר – מטהרים אותו. אדם שרוצה להתקדש – מקדשים אותו, ופורסים עליו קדשה עליונה, קדשה שהתקדש בה הקדוש ברוך הוא.

109. (במדבר ו') איש כי יפליא וגו'. מאי כי יפליא. דאתפרש משרא בני עלמא, לאתקדשא כגוונא דלעילא, ולאשתכזא שלים. בשעתא דבר נש אתי לאתרפאה, מדכין ליה. בר נש דבעי לאתקדשא, מקדשין ליה. ופרסי עליה קדושה דלעילא, קדושה דאתקדש בה קודשא בריך הוא. (חסר)

110. רבי אבא פתח, (תהלים קג) לדוד ברכי נפשי את ה' וכל קרבי את שם קדשו. כמה יש לו לאדם להסתכל ולדעת בעבודת רבונו, שהרי בכל יום ויום הכרוז קורא ואומר: (משלי א) עד

110. רבי אבא פתח, (תהלים קג) לדוד ברכי נפשי את ה' וכל קרבי את שם קדשו. כמה אית ליה לבר נש לאסתכלא ולמנדע בפולחנא דמאריה, דהא בכל יומא ויומא כרוזא קארי

מתי פתים תאָהבו פתי וגו'. (ירמיה
ג) שובו בנים שובבים ארפה
משובתיכם. ואין מי שירכין אָזניו.
התורה מכריזה לפניכם, ואין מי
שישגיח.

ואמר, (משלי א) עד מתי פתאים תאָהבו פתי
וגו'. (ירמיה ג) שובו בנים שובבים ארפה
משובתיכם. ולית מאן דירכין אודניה, אורייתא
קא מכרזא קמיהו, ולית מאן דישגוז.

111. בא ראה, בן אדם הולך בעולם
הזה וחושב ששלו הוא תמיד וישאר
בתוכו לדורי דורות. עד שהוא הולך
בעולם, נותנים אותו בקולר. עד שהוא
יושב, דנים אותו במושב הדינים עם
שאר בני הדין. אם נמצא לו סגור –
הרי נצול מהדין. זהו שכתוב (איוב
לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני
אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר
וגו'. מי הוא הסגור? אלה מעשים
בשרים שעומדים על האדם בשעה
שמצטרף להם.

111. תא וזוי, בר נש אזיל בהאי עלמא, והוא
זושיב דדיליה הוא תדיר וישתאר בצויה לדרי
דרין, עד דאיהו אזיל בעלמא, יהבין ליה
בקולרא, עד דאיהו יתיב, דיינן ליה בקינפון עם
שאר בני דינא. אי אשתכחז ליה סגורא, הא
אשתזיב מן דינא. הךא הוא דכתיב, (איוב
לג) אם יש עליו מלאך מליץ אחד מני
אלף להגיד לאדם ישרו ויחננו ויאמר וגו'. מאן (דף
קכ"ו ע"ב) הוא סגורא. אלן עובדין דכשרן,
דקיימי עליה דבר נש בשעתא דאצטרף ליה.

112. ואם לא ימצא עליו סגור – הרי
התחייב מהדין להסתלק מהעולם.
באותה שעה פשוט בקולר המלך,
עד שמרים עיניו, רואה שבאים אליו
שנים שפותבים לפניו כל מה שעשה
בעולם הזה, וכל מה שהוציא מפיו,
ונותן דין (חשבון) על הכל וכותבים
לפניו. זהו שכתוב (עמוס ד) כי הנה יוצר
הרים וברא רוח ומגיד לאדם מה שחו
וגו'. והוא מודה עליהם.

112. ואי לא ישתכחז עליה סגורא, הא אתוזיב
מן דינא לאסתלקא מן עלמא. בההיא שעתא
כד איהו שכיב בקולרא דמלכא, עד דזקיף
עיניו, זומא דאתיין לגביה תרין, דכתבין קמיה
כל מה דעביד בהאי עלמא. וכל מה דאפיק מן
פומא, ויהיב דינא (נ"א חושבנא) על כלא וכתבין
קמיה. הךא הוא דכתיב, (עמוס ד) כי הנה יוצר
הרים ובורא רוח ומגיד לאדם מה שיזוז וגו'. והוא
אודי עליהו.

113. מה הטעם? משום שאותו מעשה
שעשה, עולה ועומד עליו להעיד בו,
ועומדים להעיד עליו, וכלם יורדים
וגרשמים לפניו ועומדים לפניו, ולא
עוברים ממנו עד שעה שגדון בהם
באותו עולם. בא ראה, כל אותם

113. מאי טעמא, בגין דההוא עובדא דאיהו
עביר, סלקא וקיימא עליה לאסהדא ביה,
וקיימין לאסהדא עליה, וכלהו נזותין ואתרשימו
קמיה, וקיימי קמיה, ולא מתערבין ביניה, עד
שעתא דאתרין בהו בההוא עלמא. תא וזוי, כל

דברים שעשה בן אדם בעולם הזה, כלם זמינים ועומדים להעיד בו, ולא נאבדו ממנו. ובשעה שמוציאים אותו לקבר, כלם מזדמנים והולכים לפניו. ושלשה כרוזים מכריזים; אחד לפניו, ואחד מימינו, ואחד משמאלו, ואומרים: זה פלוני שמרד ברבוננו; מרד למעלה, מרד למטה, מרד בתורה, מרד במצוותיו. ראו מעשיו! ראו דבריו! טוב לו שלא נברא!

114. עד שמגיע לקבר, כל המתים רוגזים עליו ממקומם ואומרים: איז איז שזה נקבר בתוכנו! מעשיו ודבריו מקדימים ונכנסים לקבר, ועומדים על אותו גוף, ורוחו הולכת ושטה ומתאבלת על הגוף. כיון שהאדם נטמן בבית הקברות, דומ"ה מקדים ויוצא תחת ידיו שלשה בתי דינים שממנים על דין הקבר, ושלשה שרביטי אש בידיהם, ודינים רוח ונפש באחד. איז על אותו הדין! איז על מעשיו!

115. בשעה שהוא תפוס בקולר המלך ונדון דינו ונשלם, שלא נמצא עליו סגור, ושטר המלך נוחת, ועומד לפניו לרגליו, וחרב שנונה אחת בידו.

116. מרים האיש את עיניו, ורואה בתלי הבית לוחטים באש (דזיו) ממנו. ובין כך רואה אותו לפניו בלז מלא עינים, לבושו אש לוחט לפני האדם. כך הוא ודאי, שהרי כמה בני אדם ראו מלאך בשוק ועמדו לפניו, ושאר בני אדם לא ראו אותו.

אינן מלין דעביר בר נש בהאי עולם, כללו זמינן וקיימי לאסדהא ביה, ולא אתאבדו מיניה. ובשעתא דמפקי ליה לקברא, כללו מתעתדן ואולי קמיה. ותלת כרוזי מכרוזי. וזד קמיה, וזד מימיניה, וזד משמאליה. ואמרי דא פלגיא דמריד במאריה. מריד לעילא, מריד לתתא, מריד באורייתא, מריד בפיקודוי. וזבו עובדוי, וזבו מלוי, טב ליה דלא אברי.

114. עד דמטי לגבי קברא, כללו מתין אתרגזון מדוכתייהו עליה, ואמרי ווי ווי דדא אתקבר בגזון. עובדוי ומלוי אקדמן ועאלין לקברא, וקיימי עליה דההוא גופא, ורוזיה אזלא ושטא, ומתאבלא על גופא. כיון דבר נש אתטבור בבי קברי, דומ"ה קדים (ס"א קאים) ונפיק תזוזת ידיה, תלתא בי דינא, די מבנין על דינא דקברא, ותלת שרביטי דאשא בידייהו, ודיינין רוזא וגופא כזדא. ווי על ההוא דינא, ווי על עובדוי.

115. בשעתא דאיהו תפוס בקולרא דמלכא, ואתדן דיניה, ואשתלים, דלא אשתכחז עליה סגוריא. וסגוריא דמלכא נזזית, וקאים קמיה, לרגלוי, וזד סייפא שגנא בידיה.

116. זקיף בר נש עיניו, וזמי כתלי ביתא דמתלהטן באשא (דזיוא) מיניה אדהכי זמי ליה קמיה כוליה מלי עינין, לבושיה אשא דלהיט קמיה דבר נש. הכי הוא ודאי, דהא כמה בני נשא זבו מלאכא בשוקא, וקיימי קמיה, ושאר בני נשא לא זבאן ליה.

117. ואי תיבמא, הא כתיב (תהלים קד) עושה מלאכי רוזות וגו'. ה' יכיל לאתוואה בארעא. אלא מלה דא, הא אוקמוה, דכין דנזוית מלאכא לארעא, אתלבש בגופא, ואתווי למאן דאתווי, בההוא לבושא דאתלבש ביה. ואי לאו, לא יכיל למסבב ליה עלמא ולאתוואה. כל שפן וכל שפן האי דכל בני עלמא צריכין ליה.

118. תלת טפין בוזרביה וכו', והא אוקמוה זוזריא. כין דוזמי ליה, אודעזע כל גופיה ורוזויה, ולביה לא שכיף, בגין דאיהו מלאכא דכל גופא. ורוזא דיליה אזלא בכל שיפי גופא, ואשתאיל מיניהו, כבר נש דאשתאיל מוזברייה, למהר לאתר אורא. כדין הוא אובר ווי על מזה דעבר, ולא מהנייא ליה, אלא אי אקדים אסותא דתשובה, עד לא מטא ההיא שעתא.

119. דוזיל ההוא בר נש, ובעי לאתטמרא ולא יכיל. כין דוזמי דלא יכיל, הוא פתוז עינוי, ואית ליה לאסתכלא ביה, ואסתכל ביה בעינין פקיוזין. וכדין הוא מסיר גרביה ונפשיה. וההוא שעתא, הוא עידן דדינא רבא, דבר נש אתדן ביה בהאי עלמא. וכדין רוזא אזלא בכל שיפי גופא, ואשתאיל מיניהו, ושאט בכל שיפין, ואודעזע לכל סטרין וכל שיפי גופא כלהו מזדעזען.

120. בד מטא רוזא לכל שיפא ושיפא, ואשתאיל מיניה. נפל זיעה על ההוא שיפא, כשמגיעה הרוח לכל איבר ואיבר ונפרדת ממנו, נופלת זיעה על אותו איבר, והרוח מסתלקת ממנו, ומיד מת אותו איבר, וכן בכלם.

ורוּזָא אִסְתַּלְק מִנִּיה. וּמִיד מִית הָהוּא שִׁיפָא.
וְכֵן בְּכֻלָּהוּ.

121. כִּינֵן דְּמִטִּי רוּזָא לְמִיפָק, דְּהָא אִשְׁתַּאֲלִי
מִכָּל גּוּפָא, כְּדִין שְׂכִינְתָא קִיּוּמָא עָלֶיהָ. וּמִיד
פְּרוּזָא מִן גּוּפָא. וְכָאָה זִוְלָקִיָּה דְּמֵאן דְּאִתְדַבֵּק
בָּהּ, וּוי לְאִינוּן וְזִיבִיא דְּרוּזִיקִין מִנִּיה, וְלֹא
מִתְדַבֵּקִין בָּהּ.

122. וְכֻמָּה בִּי דִינָא אַעֲבַר בַּר זָשׁ כַּד נָפַק מִהָא
עָלְמָא. וְזֹד הָהוּא דִינָא עָלְמָה דְּקֶאֱמֵרָן, כַּד נָפִיק
רוּזָא מִן גּוּפָא. וְזֹד דִינָא, כַּד עֻבְדִּי וּמְלֹאֵי אֲזִלִּין
קָמִיָּה, וְכִרְוִי מִכְרְוִי עָלֵי. וְזֹד דִינָא, כַּד עִיִּיל
לְקַבְּרָא (דף קכ"ז ע"א) וְזֹד דִינָא דְּקַבְּרָא. וְזֹד
דִינָא דְּתוֹלְעָתָא. וְזֹד דִינָא דְּגִיָּהֲנָם. וְזֹד דִינָא
דְּרוּזָא דְּאֲזָלָא וְשֹׁאֵט בְּעָלְמָא, וְלֹא אִשְׁכּוּז אַתָּר,
עַד דִּישְׁתַּלְיֵמו עֻבְדִּי. וְדֵאִי שְׂבָעָה עַדִּין וְזִוְלָפֹן
עָלֵי. בְּגִין כַּךְ בְּעִי בַר זָשׁ, כַּד אִיהוּ אִשְׁתַּכּוּז
בְּהָאֵי עָלְמָא, לְדִוְזָלָא מִן מְאָרִיָּה, וְלֹאִסְתַּכּוּז
בְּכָל יוּמָא וְיוּמָא בְּעֻבְדִּי, וְיִיתוּב מִנִּיָּהוּ קָמִי
מְרִיָּה.

123. כַּד אִסְתַּכּוּל דְּוֹד מִלְכָּא בְּאִינוּן דִּינִין דְּבַר
זָשׁ, כַּד אִסְתַּלְק מִהָאֵי עָלְמָא, אֲקָדִים
וְאָמַר, (תהלים קג) בְּרַכִּי נַפְשִׁי אֶת יְיָ, עַד דְּלֹא
תַפּוּק מִעָלְמָא, הִשְׁתָּא דְּאַנְתָּ אִשְׁתַּכּוּז עִם גּוּפָא.
וְכָל קָרְבִּי אֶת שֵׁם קָדְשׁוֹ, אַתּוֹן שִׁיפִי דְּמִשְׁתַּתְּפִי
בְּרוּזָא, הִשְׁתָּא דְּאִשְׁתַּכּוּז עִם כּוּן, אֲקָדִימוּ
לְבָרְכָא שְׁמָא קָדִישָׁא, עַד לֹא יוּמִי וְמִנָּה, דְּלֹא
תִיכְלוּן לְבָרְכָא לִיָּה, וְלֹאֲדָאָה עָלֵיכוּ.

121. כִּינֵן שְׂמִינְיָה הָרוּחַ לְצִאתָא, שְׁהִרִי
נִפְרְדָּה מִכָּל הַגּוּף, אִזְ הַשְׂכִּינָה עוֹמֶדֶת
עָלֵי, וּמִיד פּוֹרַחַת מִהַגּוּף. אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ
שֶׁל מִי שְׂנִדְבֵק בָּהּ! אִזְ לְאוֹתָם רְשָׁעִים
שְׂרַחוּקִים מִמֶּנָּה וְלֹא מִתְדַבְּקִים בָּהּ!

122. וְכֻמָּה בְּתִי דִינִים עוֹבֵר הָאִישׁ
בְּשִׁינְיָא מִהָעוֹלָם הַזֶּה? אַחַד – אוֹתוֹ דִּין
עָלִיוֹן שְׂאֵמְרָנוּ בְּשִׁינְיָא הָרוּחַ מִהַגּוּף.
וְאַחַד דִּין, בְּשִׂמְעָשִׂי וּדְבָרֵי הוֹלָכִים
לְפָנָיו וְהַכְרוֹזִים מְכַרְזִים עָלָיו. וְאַחַד דִּין
בְּשִׁנְכָנָם לְקַבֵּר. וְאַחַד דִּין הַקֶּבֶר. וְאַחַד
דִּין הַתּוֹלְעָת. וְאַחַד דִּין הַגִּיָּהֲנָם. וְאַחַד
דִּין הָרוּחַ שֶׁהוֹלָכֶת וּמְשׁוֹטֶטֶת בְּעוֹלָם
וְלֹא מוֹצֵאת מְקוֹם עַד שִׁישְׁתַּלְמוּ
מַעֲשָׂיו. וְדֵאִי שְׂבָעָה עַדִּינִים יַחֲלֹפוּ עָלָיו.
בְּגִלָּל זֶה צָרִיד הָאָדָם בְּשִׁינְיָא נִמְצָא
בְּעוֹלָם הַזֶּה לִירָא מִרְבּוֹנוֹ וְלִהְסַתְּכָל
בְּכָל יוֹם וְיוֹם בְּמַעֲשָׂיו, וְיָשׁוּב מִהֶם לְפָנָיו
רְבּוֹנוֹ.

123. בְּשִׁהְסַתְכָּל דְּוֹד הַמֶּלֶךְ בְּאוֹתָם
דִּינֵי הָאָדָם בְּשִׁמְסַתְלָק מִהָעוֹלָם הַזֶּה,
הַקָּדִים וְאָמַר, (תהלים קג) בְּרַכִּי נַפְשִׁי
אֶת ה', עַד שֶׁלֹּא תֵצֵא מִהָעוֹלָם, בְּעַת
שְׂאֵת נִמְצָאתָ עִם הַגּוּף. וְכָל קָרְבִּי אֶת
שֵׁם קָדְשׁוֹ, אַתָּם הָאִיבְרִים שְׂמִשְׁתַּתְּפִים
בְּרוּחַ, בְּעַת שֶׁהִיא נִמְצָאת אִתְּכֶם,
הַקָּדִימוּ לְבָרֵךְ אֶת הַשֵּׁם הַקָּדוֹשׁ עַד
שֶׁלֹּא יִגִיעַ זְמַן שֶׁלֹּא תוּכְלוּ לְבָרְכוֹ
וְלִהְיוֹדוֹת עֲלֵיכֶם.

124. תא וזוי איש כי יפליא לנדר נדר, נזיר נדר. בא ראה, איש כי יפליא לנדר נדר. נזיר שהקדים בעולם הזה להתקדש בקדשת רבונו, מיין ושכר יזיר חמץ יין וגו'. כאן יש להסתכל, כיון שאסור לו יין – ענבים למה? שהרי בכהנים כתוב (ויקרא י) יין ושכר אל תשת וגו'. יכול גם ענבים? לא. בענבים מתר. כאן לנזיר, מה הטעם אסור לו ענבים?

125. אלא מעשה זה ודבר זה סוד עליון הוא להפרד מהדין בכל. והרי ידוע אותו עץ שחטא בו אדם הראשון, ענבים היו. וזהו סוד הדבר, שהרי יין ושכר וענבים בצד אחד נאחזו. יין למעלה, ופרשוהו. שכר לשמאל, שהרי שכר יוצא מיין. ענבים, שבו נסים כלם אליהם, וזהו עץ שחטא בו אדם הראשון. בגלל זה הכל נאחזו בצד אחד. ואם תאמר שניזיר זה עזב אמונה עליונה – (כלום) לא בך, אלא לא נראה בו מעשה מצד שמאל כלום.

126. תא וזוי, דהכי אוליפנא מספרא דרב המנונא סבא, והכי הוא. כתיב גדל פרע שער ראשו, בעי דיתרבי שער רישיה ודיקניה, ויתפרש מיין ושכר וענבים, בגין דכלהו סטר שמאלא, ולא תליין שיערא. יין אימא עלאה. שכר סטרא דאזוידו בית ליואי ונפקי מיין עלאה ולא תלי שיערא. ובגין כך כד סליקו ליואי ללהוא אתר, בעיין לאעברא כל שיערא דלהון, כמה דאת אמר (במדבר ח) והעבירו תער על כל בשרם. (קכ"א ע"ב).

124. תא וזוי איש כי יפליא לנדר נדר, נזיר נדר. בא ראה, איש כי יפליא לנדר נדר. נזיר שהקדים בעולם הזה להתקדש בקדשת רבונו, מיין ושכר יזיר חמץ יין וגו'. כאן יש להסתכל, כיון שאסור ליה זמירא, ענבים למה. דהא בכהני כתיב יין ושכר אל תשת וגו', יכול ענבים נמי לא, בענבים שרי. הכא לנזיר, מאי טעמא אסר ליה ענבים.

125. אלא, עובדא דא, ומלה דא, רזא עלאה הוא, לאתפרשא מן דינא בכלא. והא ידיעא דהוא איכנא דחוב בית אדם קדמאה, ענבים הוו. ודא הוא רזא דמלה, דהא יין ושכר וענבים, בסטרא זור אתאזוידו. יין לעילא ואוקמוהו. שכר לשמאלא, דהא שכר מיין נפקא. ענבים דכניש כללו לגביהו, ודא הוא איכנא דחוב בית אדם קדמאה. בגין כך כלא בוזר סטרא אתאזוידו. ואי תיבא דהאי נזיר שביק מהימנותא עלאה. (ו"א כלום) לאו הכי, אלא לא אתאזוידו בית עובדא מסטר שמאלא כלום.

126. תא וזוי, דהכי אוליפנא מספרא דרב המנונא סבא, והכי הוא. כתיב גדל פרע שער ראשו, בעי דיתרבי שער רישיה ודיקניה, ויתפרש מיין ושכר וענבים, בגין דכלהו סטר שמאלא, ולא תליין שיערא. יין אימא עלאה. שכר סטרא דאזוידו בית ליואי ונפקי מיין עלאה ולא תלי שיערא. ובגין כך כד סליקו ליואי ללהוא אתר, בעיין לאעברא כל שיערא דלהון, כמה דאת אמר (במדבר ח) והעבירו תער על כל בשרם. (קכ"א ע"ב).

127. עֲנָבִים אִימָא תַתְּאָה, דְּכַנִּישׁ יִין וְשִׁכְרָא לְגִוּוּהָ, וְעַל דָּא אַתְּפֹרֶשׁ מִכָּל סֵטֶר שְׂמַאלָא, דְּלֹא לְאֻזְזָא עֹבְדָא דִּילָהוֹן לְגַבִּיָּה. עֲנָבִים דָּא לֹא תָלִי שְׁעָרָא וְדִיקָנָא. דְּהָא נִזְקָבָא בְּעֵיָא לְסַפְרָא שְׁעָרָא, כִּד אַתִּיא לְאֻזְזָא בְּדִכּוּרָא, וְהָא דִּיקָנָא לֹא אֲשַׁתְּכּוּז בָּהּ. בְּגִין כֶּף הוּא תָלִי שְׁעָרָא דְרִישָׁא וְדִיקָנָא, וְרָזָא דְמַלְכָּה (שׁוּפְטִים יג) נְזִיר אֱלֹהִים אֶקְרִי, וְלֹא נְזִיר יִי, פְּרִישׁ מִדִּינָא כָּלָא.

127. עֲנָבִים – הָאם הַתַּחְתּוֹנָה, שְׁבוּנָסֶת יִין וְשִׁכְרָא לְתוֹכָהּ, וְעַל כֶּף נִפְרָד מִכָּל צֶדֶד שְׂמַאל, שְׁלֹא לְהִרְאוֹת מַעֲשֵׂה שְׁלֵהֶם אֵלָיו. עֲנָבִים זֶה לֹא תוֹלָה שְׁעָרָא וְזָקוֹן, שְׁהָרִי הַנִּקְבָּה צְרִיכָה לְסַפֵּר שְׁעָרָה כְּשֶׁבָּאָה לְהַזְדוּג בְּזָכֵר, וְהָרִי זָקוֹן לֹא נִמְצָא בָּהּ. בְּגִלָּל זֶה הוּא תוֹלָה שְׁעָרָא הָרָאשׁ וְהַזָּקוֹן, וְסוּד הַדְּבָר – נְזִיר אֱלֹהִים (שׁוּפְטִים יג) נִקְרָא, וְלֹא נְזִיר ה', פְּרוּשׁ מִהַדִּין כָּלֹ.

128. תָּא זֻזִי, עַל דָּא כְּתִיב, וְכִפֹּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר זָזָא עַל הַנֶּפֶשׁ וְגו'. עַל נֶפְשׁוֹ לֹא כְּתִיב, אֲלֵא עַל הַנֶּפֶשׁ סִתָּם. וּמֵאִי אִיהוּ. דָּא עֲנָבִים, דְּאֶקְרִי נֶפֶשׁ. וְעַל דָּא כְּתִיב זָזָא, בְּגִין דְּסֵטֶר דִּילִיָּה יִין וְשִׁכְרָא הוּא, וְגָרַע מֵיָּה אֶתֶר דִּינָא. זָזָא, מֵאִי זָזָא. אֲלֵא גָרַע דִּינָא שֶׁל הַנֶּפֶשׁ.

128. תָּא זֻזִי, עַל דָּא כְּתִיב, וְכִפֹּר עָלָיו מֵאֲשֶׁר זָזָא עַל הַנֶּפֶשׁ וְגו'. עַל נֶפְשׁוֹ לֹא כְּתִיב, אֲלֵא עַל הַנֶּפֶשׁ סִתָּם. וּמֵאִי אִיהוּ. דָּא עֲנָבִים, דְּאֶקְרִי נֶפֶשׁ. וְעַל דָּא כְּתִיב זָזָא, בְּגִין דְּסֵטֶר דִּילִיָּה יִין וְשִׁכְרָא הוּא, וְגָרַע מֵיָּה אֶתֶר דִּינָא. זָזָא, מֵאִי זָזָא. אֲלֵא גָרַע דִּינָא שֶׁל הַנֶּפֶשׁ.

129. אִי הָכִי, אִמָּאִי וְכִפֹּר עָלָיו. בְּגִין דְּהִשְׁתָּא קָא אַתִּיא לְאֻזְזָא בְּהַדִּיָּהּ, וְלֹא מִקְבָּלָן לִיהָ הָנִי אַתְרִי, עַד דְּיִמְלֹךְ בְּכַהֲנָא, וְיִכְפֹּר עָלֶיהָ, בְּגִין דְּאִיהוּ שְׂדֵי לֹון לָבֵר בְּקַדְמִיתָא, כִּיּוֹן דְּהִשְׁתָּא אַתִּי לְגַבִּיָּהּ, בְּעֵי לְאֻזְזָא תִּקְוָנָא דְכִפְרָה, וְיִקְבָּלֹון לִיהָ, וְדָא הוּא רָזָא דְמַלְכָּה. (וּדְאִי בְּכָלָא).

129. אִי הָכִי, אִמָּאִי וְכִפֹּר עָלָיו. בְּגִין דְּהִשְׁתָּא קָא אַתִּיא לְאֻזְזָא בְּהַדִּיָּהּ, וְלֹא מִקְבָּלָן לִיהָ הָנִי אַתְרִי, עַד דְּיִמְלֹךְ בְּכַהֲנָא, וְיִכְפֹּר עָלֶיהָ, בְּגִין דְּאִיהוּ שְׂדֵי לֹון לָבֵר בְּקַדְמִיתָא, כִּיּוֹן דְּהִשְׁתָּא אַתִּי לְגַבִּיָּהּ, בְּעֵי לְאֻזְזָא תִּקְוָנָא דְכִפְרָה, וְיִקְבָּלֹון לִיהָ, וְדָא הוּא רָזָא דְמַלְכָּה. (וּדְאִי בְּכָלָא).

130. וְאִי תִימָא, שְׁמִישׁוֹן נְזִיר אֱלֹהִים הָוָה, אִמָּאִי אַתְּעַנְשִׁי. אֲלֵא שְׁפִיר הוּא מַלְכָּה, דְּבָעַל בֵּית אֵל נָכֵר. וְהָוָה לִיהָ לְאֻזְזָא בְּדִידִיָּה, בְּבוּתָה דְאַתְּזוּזִי לִיהָ. וְהוּא דְהָוָה קְדִישׁ, אֲעֲרַב הָהִיא קְדוּשָׁה בְּבֵית אֵל נָכֵר, וְשִׁבִּיק אַתְרִיָּה, דְאַתְּזוּזִי לְהָהִיא קְדוּשָׁה, וּבְגִין כֶּף אַתְּעַנְשִׁי.

130. וְאִם תֹּאמַר, שְׁמִישׁוֹן נְזִיר אֱלֹהִים הָוָה, אִמָּאִי אַתְּעַנְשִׁי, לְמָה נִעְנָשׁ? אֲלֵא נָאָה הוּא הַדְּבָר, שְׁבָעַל בֵּית אֵל נָכֵר, וְהָיָה לוֹ לְהַתְחַבֵּר בְּשָׁלוֹ, בְּמָה שְׂרָאוּי לוֹ. וְהוּא, שְׁהָיָה קְדוּשָׁה, עֲרַב אוֹתָהּ קְדוּשָׁה בְּבֵית אֵל נָכֵר, וְעֲזַב מְקוֹמוֹ שְׂרָאוּי לְאוֹתָהּ קְדוּשָׁה, וְלָכֵן נִעְנָשׁ.

131. וַיֵּשׁ מִי שְׂאוֹמֵר, שְׂאִין לוֹ חֶלֶק בְּאוֹתוֹ עוֹלָם. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׂאֹמֵר (שׁוֹפְטִים טז) תִּמְתָּ נִפְשֵׁי עִם פְּלִשְׁתִּים, וּמִסֵּר חֶלְקוֹ בְּחֶלֶק פְּלִשְׁתִּים, שְׁתַּמּוֹת נִפְשׁוֹ אֹתָם בְּעוֹלָם הַהוּא. כִּךְ הָיוּ מִכְרִיזִים עַל הַנְּזִיר: לֵךְ לֵךְ, אוֹמְרִים לְנְזִיר, סָבִיב סָבִיב, וְלִפְרֵם אֶל תִּקְרָב. וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ הַחֲבָרִים.

132. לְוִאִים, מָה בְּתוֹב בָּהֶם? (במדבר כח) וְכֵה תַעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֲרֵם הַזֶּה עֲלֵיהֶם מִי חֲטָאת וְהַעֲבִירוֹ תַעֲרַעַר עַל כָּל בְּשָׂרָם. כִּיִּן שֶׁהַעֲבִירוֹ שָׁעַר וְעָשׂוּ כָּל זֶה, אִזּוֹ נִקְרָאִים הַלְוִיִּם טָהוֹר, וְלֹא קָדוֹשׁ. אֲבָל נְזִיר הַזֶּה, מִשּׁוּם שֶׁנִּפְרַד מִצַּד זֶה, נִקְרָא קָדוֹשׁ, וְלֹא טָהוֹר. בְּגִלָּל כִּךְ בְּתוֹב, כָּל יְמֵי נְדָר נִזְרוּ וְגו' אֲשֶׁר יִזְרַח לֵה' קָדֹשׁ יִהְיֶה וְגו'.

133. גִּדְּל פָּרַע שְׁעַר רֹאשׁוֹ, מִשּׁוּם זֶה שְׁבִתוֹב (דניאל ז) וְשְׁעַר רֹאשׁוֹ בְּצִמְרָן נָקִי, שְׁבִיחַ דּוֹמָה לַגִּזְנוֹת הַעֲלִיּוֹן. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר רַב, בְּשַׁעְרוֹת מִמֶּשׁ נִדְעָ שֶׁהוּא קָדוֹשׁ, שְׁבִתוֹב (שיר השירים ה) קְנֻצוֹתָיו תִּלְתְּלִים.

134. שָׁנָה רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלֵמָלֵא יָדְעוּ בְּנֵי אָדָם מָה אוֹמְרִים בְּשַׁעַר הַזֶּה וּבִסְדוּדוֹ (בְּאֵלֵי הַשְּׁעָרוֹת וּבְאֵלֵי הַדְּבָרִים) כְּמוֹ שֶׁהוּא בְּסוּד הַסּוּדוֹת, יִדְעוּ לְרַבּוֹנָם בְּחִכְמָה עֲלִיּוֹנָה. עַד כָּאֵן סוּדוֹת הַתּוֹרָה. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה בְּתָרִי (סְתָרִי) תּוֹרָה, (ישעיה כג) סְתָרָה וְאֶתְנַנָּה קָדֹשׁ לֵה'.

135. דִּבֵּר אֶל אֶהְרֶן וְאֶל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרְכוּ וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח

131. וְאֵית מִאֵן דְּאָמַר, דְּלִית לֵיה זְוּלָקָא בְּהַהוּא עֲלָמָא. מִאי טַעְמָא בְּגִין דְּאָמַר (שׁוֹפְטִים ט"ז) תַּבְמוֹת נִפְשֵׁי עִם פְּלִשְׁתִּים, וּמִסֵּר זְוּלָקָה בְּזוּלָקָא דְּפִלְשְׁתִּינִי, דְּיַבְמוֹת נִפְשֵׁיהָ עִמָּהוֹן בְּהַהוּא עֲלָמָא. כִּךְ (דף קכ"ז ע"ב) הָיוּ מִכְרִזִּי עַל נְזִירָא, כִּךְ אֲמַרִין נְזִירָא, סְזוֹר סְזוֹר, לְכַרְמָא לֹא תִקְרָב. וְהָא אוֹקְמוּהָ זְוִבְרִיָא.

132. לְוִאִי מָה כְּתִיב בְּהוּ, (במדבר ח) וְכֵה תַעֲשֶׂה לָהֶם לְטַהֲרֵם הַזֶּה עֲלֵיהֶם מִי זִוְטָאת וְהַעֲבִירוֹ תַעֲרַעַר עַל כָּל בְּשָׂרָם. כִּיִּן דְּעַבְרִי שְׁעָרָא, וְעַבְדִּי כּוֹלִי הָאִי, כְּדִין אֶקְרִי לְוִאִי טָהוֹר, וְלֹא קָדוֹשׁ. אֲבָל הָאִי נְזִיר בְּגִין דְּאֶתְפָּרַשׁ מִהָאִי סְטָרָא, אֶקְרִי קָדוֹשׁ וְלֹא טָהוֹר. בְּגִין כִּךְ כְּתִיב, כָּל יְמֵי נְדָר נִזְרוּ וְגו' אֲשֶׁר יִזְרַח לִי קָדוֹשׁ יִהְיֶה וְגו'.

133. גִּדְּל פָּרַע שְׁעַר רֹאשׁוֹ, מִשּׁוּם זֶה דְּכְתִיב, (דניאל ז) וְשְׁעַר רֹאשֶׁהָ כְּעֶמֶר נִקָּא, דְּבִהָאִי דְּמִי לְזִוְטָא דְּלַעֲיָלָא. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה בַּר רַב, בְּשַׁעְרֵי מִמֶּשׁ אֲשֶׁתְּמוֹדֵעַ דְּאִיהוּ קָדִישָׁא, דְּכְתִיב, (שיר השירים ה) קְנֻצוֹתָיו תִּלְתְּלִים.

134. תִּנְאֲזִי רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֲלֵמָלֵי יָדְעִי בְּנֵי זְשָׂא, מִאי קְאָמְרִי בְּהָאִי שְׁעָרָא, וּבְרָזָא דִּילִיָּה, (ס"א בהני שערי ובהני מילין) כְּמָה דְּאִיהוּ בְּרָזָא דְּרִזְזִין, אֲשֶׁתְּמוֹדֵעַן לְמֵאֲרִיָּהוֹן, בְּזִוְכְּמָתָא עֲלָאָה. עַד כָּאֵן רִזִּי דְּאֲוִרִיָּתָא, מִכָּאֵן וְלִהְלָאָה כְּתָרִי (נ"א סְתָרִי) תּוֹרָה, (ישעיה כג) סְתָרָה וְאֶתְנַנָּה קָדֹשׁ לִי.

135. (במדבר ו') דִּבֵּר אֶל אֶהְרֶן וְאֶל בְּנָיו לֵאמֹר כֹּה תִּבְרְכוּ וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח

ואמר, (תהלים קג) וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו וצדקתו לבני בנים. כמה גדולה היראה לפני הקדוש ברוך הוא, שבכלל היראה ענוה, ובכלל הענוה חסידות. נמצא שכל מי שיש בו יראת חטא, ישנו בכלן. ומי שאינו ירא שמים, אין בו לא ענוה ולא חסידות.

136. למדנו, מי שיצא מן היראה ונתלבש בענוה – ענוה עדיף, ונכלל בכלם. זהו שכתוב (משלי כ) עקב ענוה יראת ה'. כל מי שיש בו יראת שמים, זוכה לענוה. כל מי שיש בו ענוה, זוכה לחסידות. וכל מי שיש בו יראת שמים, זוכה לכלם. לענוה – שכתוב עקב ענוה יראת ה'. לחסידות – שכתוב (תהלים קג) וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו.

137. למדנו, כל אדם שיש בו חסידות, נקרא מלאך ה' צבאות. זהו שכתוב (מלאכי ב) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא. מפני מה זכה כהן להקרא מלאך ה' צבאות? אמר רבי יהודה, מה מלאך ה' צבאות כהן למעלה, אף כהן מלאך ה' צבאות למטה.

138. ומי הוא מלאך ה' צבאות למעלה? (דניאל יב) זה מיכאל השר הגדול, שבא מחסד של מעלה, והוא כהן גדול של מעלה. בביכול כהן גדול של מטה נקרא מלאך ה' צבאות, משום שבא מצד החסד. מהו חסד? רחמים תוך רחמים. ומשום כך כהן לא נמצא מצד הדין. מה הטעם זכה כהן לחסד?

קג) וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו וצדקתו לבני בנים. כמה גדולה היראה לפני הקדוש ברוך הוא, שבכלל היראה ענוה, ובכלל הענוה חסידות. נמצא שכל מי שיש בו יראת חטא, ישנו בכלן ומי שאינו ירא שמים, אין בו לא ענוה ולא חסידות.

136. תאנא, מי שיצא מן היראה, ונתלבש בענוה, ענוה עדיף, ונכלל בכלהו. הדין הוא דכתיב, (משלי כב) עקב ענוה יראת ה'. כל מי שיש בו יראת שמים, זוכה לענוה. כל מי שיש בו ענוה, זוכה לחסידות. וכל מי שיש בו יראת שמים, זוכה לכלם. לענוה, דכתיב עקב ענוה יראת ה'. לחסידות, דכתיב וחסד ה' מעולם ועד עולם על יראיו.

137. תאנא, כל אדם שיש בו חסידות, נקרא מלאך (דף קמ"ה ע"ב) ה' צבאות. הדין הוא דכתיב, (מלאכי ב) כי שפתי כהן ישמרו דעת ותורה יבקשו מפיהו כי מלאך ה' צבאות הוא. מפני מה זכה כהן להקרא מלאך ה' צבאות. אמר רבי יהודה, מה מלאך ה' צבאות, כהן למעלה, אף כהן מלאך ה' צבאות למטה.

138. ובמאן הוא מלאך ה' צבאות למעלה. זה מיכאל השר הגדול, דאתי מווסד של מעלה, והוא כהן גדול של מעלה, בביכול, כהן גדול דלתתא, אקרי מלאך ה' צבאות, משום דאתי מסטרא דווסד. מהו ווסד. רזומי גו רזומי. ובגין כך, כהן לא אשתכח מסטרא דדינא. מאי טעמא זכה כהן לווסד, בגין היראה. הדין הוא

דְּכַתִּיב, (תהלים קג) וְזוֹסֵד יִי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם
עַל יִרְאָיו.

139. עוֹלָם וְעוֹלָם מֵהוּ. אָמַר רַבִּי יִצְחָק בְּמַה
דְּאִתְתַּקֵּן בְּאִדְרָא קִדְיִשָּׁא, עוֹלָם זוֹד, וְעוֹלָם תְּרִי.
אָמַר רַבִּי זוּיָא אִי הָכִי מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם
מִבְּעֵי לִיה. אָמַר לִיה, תְּרִי עֲלָמִי זִינְהוּ. וְאִתְהַדְּרוּ
לְזוֹד. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי יִצְחָק עַד מַתִּי
תִּסְתּוֹם דְּבָרִיךָ. מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם, כֻּלְּכָא
דְּרוֹא עֲלָאָה, אָדָם דְּלֵעִיכָא, וְאָדָם דְּלִתְתָא,
וְהִינֵנּוּ עוֹלָם וְעוֹלָם. וְכַתִּיב יָמֵי עוֹלָם, וְכַתִּיב עֲנוֹת
עוֹלָם, וְהָא אִינְקֻמוּהָ בְּאִדְרָא קִדְיִשָּׁא עֲלָאָה.

139. מהו עולם ועולם? אָמַר רַבִּי
יִצְחָק, כְּמוֹ שֶׁהִתְקַן בְּחֵדֶר הַקִּדּוּשׁ, עוֹלָם
אֶחָד, וְעוֹלָם שֵׁנִים. אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, אִם
כֶּךָ, מִן הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם צָרִיךְ לוֹ
לְהִיטוּ! אָמַר לוֹ, שְׁנֵי עוֹלָמוֹת הֵם, וְחִזְרוּ
לְהִיטוּ אֶחָד. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְרַבִּי
יִצְחָק, עַד מַתִּי תִּסְתּוֹם דְּבָרִיךָ? מִן
הָעוֹלָם וְעַד הָעוֹלָם כָּלֵל שֶׁל סוּד עֲלִיּוֹן,
אָדָם שְׁלֹמֶעֱלָה וְאָדָם שְׁלֹמֶטָה, וְהִנֵּנוּ
עוֹלָם וְעוֹלָם. וְכַתּוּב יָמֵי עוֹלָם, וְכַתּוּב
שְׁנוֹת עוֹלָם, וְהִרִי פְּרִשׁוּהָ בְּחֵדֶר הַקִּדּוּשׁ
הָעֲלִיּוֹן.

140. עַל יִרְאָיו, דְּכָל מֵאן דְּאִיהוּ דְּזוּזִיל זוֹטָאָה,
אֶקְרִי אָדָם. אִימַתִּי. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, דְּאִית בֵּית
יִרְאָה עֲנוֹת זוֹסִידוֹת, כֻּלְּכָא דְּכָלָא.

140. על יִרְאָיו – שֶׁכָּל מִי שֶׁהוּא יִרָא
חֲטָא, נִקְרָא אָדָם. מַתִּי? אָמַר רַבִּי
אֶלְעָזָר, שֵׁשׁ בּוֹ יִרְאָה, עֲנוּה, חֲסִידוֹת,
כָּלֵל שֶׁל הַכֹּל.

141. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהָא תִּנְיֵן אָדָם כֻּלְּכָא
דְּדָכֵר וְנוֹקְבָא. אָמַר לִיה וְדָאִי הָכָא הוּא,
בְּכָלֵל דְּאָדָם, דְּמֵאן דְּאִתְזוּכֵר דְּכָר וְנוֹקְבָא,
אֶקְרִי אָדָם, וְכַדִּין דְּזוּזִיל זוֹטָאָן. וְלֹא עוֹד אֶלָּא
שְׂרִיָא בֵּית עֲנוּה. וְלֹא עוֹד אֶלָּא דְּשְׂרִיָא בֵּית
זוֹסֵד. וּמֵאן דְּלֹא אִשְׁתַּכּוּז דְּכָר וְנוֹקְבָא, לֹא הוּוּ
בֵּית לֹא יִרְאָה וְלֹא עֲנוּה וְלֹא זוֹסִידוֹת. וּבְגִין כֶּךָ
אֶקְרִי אָדָם כֻּלְּכָא דְּכָלָא, וְכִין דְּאֶקְרִי אָדָם,
שְׂרִיָא בֵּית זוֹסֵד, דְּכַתִּיב, (תהלים פט) אִמְרַתִּי
עוֹלָם זוֹסֵד יִבְנֶה וְגו'. וְלֹא יָכִיל לְאִתְבָּנָאָה, אִי לֹא
אִשְׁתַּכּוּז דְּכָר וְנוֹקְבָא.

141. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהִרִי שְׁנִינּוּ,
אָדָם כָּלֵל זָכָר וְנִקְבָּה. אָמַר לוֹ, וְדָאִי כֶּךָ
זֶה בְּכָלֵל שֶׁל אָדָם, שְׁמִי שְׁמַתְחַבֵּר זָכָר
וְנִקְבָּה, נִקְרָא אָדָם, וְאִזּוּ יִרְאָה חֲטָא. וְלֹא
עוֹד, אֶלָּא שְׁשׁוּרָה בּוֹ עֲנוּה. וְלֹא עוֹד,
אֶלָּא שְׁשׁוּרָה בּוֹ חֲסֵד. וּמִי שֶׁלֹּא נִמְצָא
זָכָר וְנִקְבָּה, אִין בּוֹ לֹא יִרְאָה וְלֹא עֲנוּה
וְלֹא חֲסִידוֹת. וּמִשּׁוּם כֶּךָ נִקְרָא אָדָם
כָּלֵל הַכֹּל. וּבִינּוּ שְׁנִינְקָרָא אָדָם, שׁוּרָה בּוֹ
חֲסֵד, שְׁכַתּוּב (שם פט) אִמְרַתִּי עוֹלָם
חֲסֵד יִבְנֶה וְגו'. וְלֹא יָכִיל לְהִבְנוֹת אִם
לֹא נִמְצָא זָכָר וְנִקְבָּה.

142. וְכַתִּיב וְזוֹסֵד יִי מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאָיו.
יִרְאָיו כֻּלְּכָא דְּאָדָם. דְּבֵר אַזְזֵר וְזוֹסֵד יִי מֵעוֹלָם

142. וְכַתּוּב (תהלים קג) וְזוֹסֵד יִי
מֵעוֹלָם וְעַד עוֹלָם עַל יִרְאָיו. יִרְאָיו –

ועד עולם, אליו איננו כהני דאתו מסטרא דזוסד, ואזוסינו אזוסנא דא דזוזית מעולם דלעילא לעולם דלתתא. על יראיו, כהני דלתתא, דכתיב, (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו לאתכללא בכללא דאדם. וצדקתו לבני בנים, משום דזכה לבני בנים. אמר רבי יהודה, אי הכי, מהו וצדקתו, וזוסדו מבועי ליה.

כלל של אדם. דבר אחר וחסד ה' מעולם ועד עולם – אלה אותם כהנים שבאו מצד חסד, וירשו ירשה זו שירדה מעולם שלמעלה לעולם שלמטה. על יראיו – כהנים שלמטה, שכתוב (ויקרא טז) וכפר בעדו ובעד ביתו, להתפלל בכלל של אדם. (שם) וצדקתו לבני בנים, משום שזכה לבני בנים. אמר רבי יהודה, אם כך, מהו וצדקתו? וחסדו ה' צריך לו להיות!

143. אמר רבי אלעזר, היינו רזא דתנינן בזאת, (בראשית ב) כי מאיש לקוזה זאת. וכתוב (בראשית ב) לזאת יקרא אשה, וזאת אתכלילת באיש, דהיינו זוסד, וזאת זוקבא. זוסד דכר. ובגין כך דכר דאתי מסטרא דזוורא דא, אקרי זוסד. וזאת אתקרי צדק, דאתי מסטרא סובקא. ובגין כך אקרי אשה. והיינו דכתיב וצדקתו, מאי וצדקתו. צדקתו דזוסד, בת זוגו, דאתבסמא דא בדא. ובגין כך תנינן, כל כהן שאין לו בת זוג, אסור בעבודה, דכתיב וכפר בעדו ובעד ביתו.

144. אמר רבי יצחק, משום דלית שכינתא שריא, במאן דלא אנסיב, וכהני בעיין יתיר מכל שאר עמא, לאשריא בהו שכינתא. וכיון דשרת בהו שכינתא, שריא בהו זוסד, ואקרון זוסידים. ובעיין לברכא עמא, הדא הוא דכתיב (תהלים קמה) וזוסידך יברכוכה. וכתוב (דברים לג) תמיד ואוריה לאיש זוסידך. ומשום דכהנא אקרי זוסיד, בעי לברכא. ובגין כך כתיב, דבר אל אהרן ואל בניו לאמר כה תברכו. מאי

144. אמר רבי יצחק, משום שאין שכינה שורה במי שלא נשא אשה, וכהנים צריכים יותר מכל שאר העם להשרות בהם שכינה. וכיון ששורה בהם שכינה, שורה בהם חסד, ונקראים חסידים, וצריכים לברך את העם. זהו שכתוב (תהלים קמה) וחסידך יברכוכה. וכתוב (דברים לג) תמיד ואוריה לאיש חסידך. ומשום שבהן נקרא חסיד, צריך לברך. ומשום כך כתוב, דבר אל אהרן

טַעֲמָא. מִשּׁוּם דְּאַקְרוֹן וְזוֹסִידִים, וְכַתִּיב וְזוֹסִידִיךָ יִבְרַכּוּכָהּ.

וְאֵל בְּנֵי לֵאמֹר כֹּה תִבְרְכוּ. מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁנֵקְרָאִים חֲסִידִים, וְכַתּוּב וְחֲסִידֵיךָ יִבְרַכּוּכָהּ.

145. כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר, כֹּה תִבְרְכוּ, בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ. כֹּה תִבְרְכוּ, בִּירְאָה. כֹּה תִבְרְכוּ, בַּעֲנוּה. אֲמֹר רַבִּי אָבָא, כֹּה תִבְרְכוּ, תֵּאֲנֵא, הֵא עֲדִי"ק אֶתְקַרִי כ"ה, דְּכָל דִּיעִין מִתְעַרִין מִכ"ה (נ"א מִנִּיה), וְהֵינֵנוּ דְּאֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מִהוּ מִכָּה רַבָּה. (ס"א דְּכָה) כְּלוּמַר, מִכָּה מִן כֹּה. וְכַתִּיב (שְׁמוֹת ז) וְהִנֵּה לֹא שָׁמַעְתָּ עַד כ"ה, כְּמוֹת דְּאֲנָהִים מִשָּׁה. וְכַתִּיב (שְׁמוֹת ז) בֹּאֲתָת תִּדְעַ כִּי אֲנִי יי, וְכֹלָא זֹד, וְכַתִּיב (שְׁמוֹת ז) וְלֹא (דף קמ"ו ע"א) שֶׁתִּלְבוּ גַם לֹאֲתָת, דְּזִמְיָנָא לְזוֹרְבָא אֲרַעִיָה.

145. כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר, כֹּה תִבְרְכוּ, בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ. כֹּה תִבְרְכוּ, בִּירְאָה. כֹּה תִבְרְכוּ, בַּעֲנוּה. אֲמֹר רַבִּי אָבָא, כֹּה תִבְרְכוּ, תֵּאֲנֵא, הֵא עֲדִי"ק אֶתְקַרִי כ"ה, דְּכָל דִּיעִין מִתְעַרִין מִכ"ה (נ"א מִנִּיה), וְהֵינֵנוּ דְּאֲמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מִהוּ מִכָּה רַבָּה. (ס"א דְּכָה) כְּלוּמַר, מִכָּה מִן כֹּה. וְכַתִּיב (שְׁמוֹת ז) וְהִנֵּה לֹא שָׁמַעְתָּ עַד כ"ה, כְּמוֹת דְּאֲנָהִים מִשָּׁה. וְכַתִּיב (שְׁמוֹת ז) בֹּאֲתָת תִּדְעַ כִּי אֲנִי כ"ה, כְּמוֹ שֶׁהַפָּחִיד מִשָּׁה. וְכַתּוּב בְּזֹאת תִּדְעַ כִּי אֲנִי ה', וְהִכָּל אֶחָד. וְכַתּוּב וְלֹא שֶׁתִּלְבוּ גַם לֹאֲתָת, שֶׁהִזְמִינָה לְהַחֲרִיב אֶת אֶרְצוֹ.

146. וּמִהֵאֵי כ"ה מִתְעַרִין דִּיעִין. וּמִדְּאֶתְזוּבֵר עֲמוּהָ זִזְסֵד, אֶתְבַּסְמֵת. וּבְגִין כַּךְ, אֶתְמַסֵּר דָּא לְכַהֵן, דְּאֵתִי מִזִּזְסֵד, בְּגִין דְּתִתְבַּרְךְ וְתִתְבַּסֵּם כ"ה, הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב כֹּה תִבְרְכוּ, כְּלוּמַר, אִף עַל גַּב דְּהֵאִי כֹה אֶשְׁתַּכְּזֹת בְּדִיעִין, תִּבְסָמוּן לָהּ, וְתִבְרְכוּן לָהּ, דְּכַתִּיב כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, תִּבְרְכוּ בְּהֵאִי זִזְסֵד לְכ"ה, וְתִבְסָמוּן לָהּ לְקַבְּלִיהוּ דִּישְׂרָאֵל, בְּגִין דְּלֹא יִשְׁתַּכְּזוּן בָּהּ דִּיעִין.

146. מִהֵב"ה הַזֹּאת מִתְעַרְרִים הַדִּינִים, וּמִשְׁהַתְחַבֵּר עִמָּה חֲסֵד, מִתְבַּשְׁמֵת. וּמִשּׁוּם כַּךְ נִמְסֵר זֶה לְכַהֵן שָׂבָא מִחֲסֵד, כְּדִי שֶׁתִּתְבַּרְךְ וְתִתְבַּשֵּׁם כ"ה. זֶהוּ שְׁכַתּוּב כֹּה תִבְרְכוּ, כְּלוּמַר, אִף עַל גַּב שֶׁהִכָּה הַזֹּאת נִמְצְאָת בְּדִינִים, תִּבְשָׁמוּ אוֹתָהּ וְתִבְרְכוּ אוֹתָהּ, שְׁכַתּוּב כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל. תִּבְרְכוּ בְּחֲסֵד זֶה אֶת כ"ה, וְתִבְשָׁמוּ אוֹתָהּ מִלִּישְׂרָאֵל, כְּדִי שֶׁלֹּא יִמְצְאוּ בָּהּ דִּינִים.

147. זֶהוּ שְׁכַתּוּב כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם. לֹא כְּתוּב אֲמֹר, אֲלֵא אֲמֹר, לְהוֹצִיא מִשְׁרָבּוֹ הַפְּרִיזִים שֶׁלֹּא מִפְּרִסְמִים דְּבַר, שֶׁהִרִי לֹא הִצְטוּ לְפָרְסֵם הַשֵּׁם, מִשְׁמַע שְׁכַתּוּב אֲמֹר לָהֶם. אֲמֹר סֵתֵם. דְּבַר אַחֵר אֲמֹר – בִּינּוֹן שְׁכַתּוּב כֹּה תִבְרְכוּ, לָמָּה לֹא כְּתוּב

147. הִדָּא הוּא דְּכַתִּיב כֹּה תִבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֲמֹר לָהֶם. אֲמִירוֹ לֹא כְּתִיב, אֲלֵא אֲמֹר, לְאַפְקָא מִשְׁרָבּוֹ הַפְּרִיזִים, דְּלֹא מִפְּרִסְמִין בִּלְוָה, דְּהֵא לֹא אֶתְפַּקְדוּ לְפָרְסָמָא שְׁמָא, מִשְׁבִּיעַ דְּכַתִּיב אֲמֹר לָהֶם. אֲמֹר סֵתֵם. דְּבַר אַחֵר אֲמֹר בִּינּוֹן דְּכַתִּיב כֹּה תִבְרְכוּ, אֲמִאי לֹא כְּתִיב תִּאֲמָרוּ.

תאמרו? אלא שנה רבי יהודה, אמור להם, זכו – להם. לא זכו – אמור סתם.

אלא תני רבי יהודה, אמור להם. זכו להם, לא זכו אמור סתם.

148. רבי יצחק פתח, (דניאל י) וראיתי אני דניאל לבי את המראה והאנשים אשר היו עמי לא ראוי את המראה וגו'. וראיתי אני דניאל לבי? והרי שנינו, הם נביאים, והוא לא נביא, ומי הם? חגי זכריה ומלאכי. אם כך, נעשה קדש חל, והרי כתוב לא ראוי, למח פחד? ובדניאל כתוב וראיתי אני, ולא פחד, והוא לא נביא, הרי חל קדש?

148. רבי יצחק פתח, (דניאל י) וראיתי אני דניאל לבי את המראה והאנשים אשר היו עמי לא ראוי את המראה וגו'. וראיתי אני דניאל לבי? והרי שנינו, אינהו נביאי, ואיהו לאו נביא, ומאן גינהו. וזני זכריה ומלאכי. אי הכי, אתעביד קדש זזול, והא כתיב לא ראוי, אמאי דזזיל. ובדניאל כתיב וראיתי אני, ולא דזזיל. ואיהו לאו נביא, הא זזול קדש.

149. אלא הכי תאנא, כתיב (תהלים כז) אם תחנה עלי מחנה לא יירא לבי אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח. בזאת, זה שאמרנו. זאת חבל חלקו לירש ולעשות לו נקמות. ושנינו, עשה הקדוש ברוך הוא את דוד מרפבה קדושה עם האבות, בתרים עליונים קדושים של הכל, שירשו האבות. ולמדנו שדוד הוריש מלכות לבניו, ובמקום מלכות העליונה התחזק וירש הוא ובניו מלכות זו שלא תעבר משלטונם לדורי דורות.

149. אלא הכי תאנא, כתיב (תהלים כז) אם תחנה עלי מוזה לא יירא לבי אם תקום עלי מלחמה בזאת אני בוטח. בזאת, הא דאמרן זאת ערבא זזולקיה, לאתזוסנא, ולמעבד ליה נוקמין. ותנא, עביד קודשא בריך הוא לדוד, רתיבא קדישא עם אבהתא, כתרין עלאין קדישין דכלא, דאזזסינו אבהתא. ותאנא, מלכו ירית דוד לבניו בתרוי. ובאתר מלכו דלעילא, אתקף, ואזזסין הוא ובניו מלכו דא, דלא אעדי משולטנהון לדרי דרין.

150. ולמדנו, בשעה שפטר המלכות הזה התעורר לבני דוד, אין מי שיעמד לפניו. וראיתי אני דניאל לבי את המראה, משום שמפני דוד היה, שכתוב (דניאל א) ויהי בהם מבני יהודה דניאל חנניה וגו'. והוא ראוי ושם בזה שהוא מצד ירשת חלק חבל אביו, ומשום שהיה שלו הוא סבל, ואחרים לא סבלו. שאמר רבי שמעון, בשעה

150. ותאנא, בשעתא דהאי כתר דמלכותא אתער לבני דוד, לית מאן דקאים קמיה. וראיתי אני דניאל לבי את המראה, משום דמבני דוד הוה, דכתיב, (דניאל א) ויהי בהם מבני יהודה דניאל חנניה וגו'. והוא זומא וזדי בהאי דהוא מסטר אזזסנת זזולקא ערבא דאביו, ומשום דהוה דיכיה הוא סביל, ואזזריני

שֶׁהַכֹּהֵן הַזֶּה מְתַעֲוֶרֶת בְּדִינָהּ, לֹא יְכוּלִים בְּנֵי הָעוֹלָם לַעֲמֹד לִפְנֶיהָ.

151. וּבִשְׁעָתָה שֶׁהַכֹּהֲנִים פּוֹרְשִׁים יָדֵיהֶם, שָׂבָאִים מִחֶסֶד, מְתַעֲוֶרֶת חֶסֶד שְׁלֹמֶעֱלָה וּמִתְחַבֵּר בַּכֹּהֵן הַזֶּה, וּמִתְבַּשְּׁמֶת וּמִתְבָּרֶכֶת בְּפָנִים מְאִירוֹת לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל, וּמַעֲבִירִים מֵהֶם דִּינִים. זֶהוּ שְׂכָתוֹב כֹּה תִּבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא אֶת שְׂאֵר הָעַמִּים.

152. בְּגִלָּל כָּף כֶּהֵן וְלֹא אַחֵר. כֶּהֵן, כְּדִי שִׁיתַּעֲוֶרֶת הַכֶּתֶר הַזֶּה שְׁלוֹ, חֶסֶד, עַל יָדוֹ, שֶׁנִּקְרָא חֶסֶד, שְׂכָתוֹב (דְּבָרִים לֵאמֹר) לְאִישׁ חֶסֶד. וְהוּא בָּא מִצֶּד הַחֶסֶד. וְכָתוּב (תְּהִלִּים קמ"ה) וְחִסְדֶּיךָ יִבְרַכּוּכָהּ. אֵל תִּקְרִי יִבְרַכּוּכָהּ, אֲלֵא יִבְרְכוּ כֹהֵן. כֹּה תִּבְרְכוּ – בְּשֵׁם הַמִּפְרָשׁ. כֹּה תִּבְרְכוּ – בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ.

153. לְמַדְנֹה, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּשָׁעָה שֶׁהַכֹּהֵן שְׁלֹמֶטָה קָם וּפּוֹרֵשׁ יָדָיו, כָּל הַכֶּתֶרִים (סְפִירוֹת) הַקְּדוּשִׁים שְׁלֹמֶעֱלָה מְתַעֲוֶרֶת וּמִתְקַנֵּים לְהַתְבָּרֵךְ, וּמְאִירִים מַעֲמֵק הַבְּאֵר שֶׁנִּמְשָׁךְ לָהֶם מֵאוֹתוֹ עֵמֶק שְׁיֹצֵא תְּמִיד, וְלֹא פּוֹסְקִים הַתְּבָרְכוֹת הַנוֹבְעוֹת מִבּוֹעִים לְכָל הָעוֹלָמוֹת, וּמִתְבָּרְכִים וּמִשְׁקִים מִכָּלֵם.

154. וְלְמַדְנֹה, בְּאוֹתוֹ זְמַן לַחֲשׁ וּשְׁתִּיקָה יֵשׁ בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. לְמַלְךְ שְׂרוּצָה לְהַזְדַּגּ בַּמִּלְכָּה וְרוּצָה לְהַכְנִס אֵלֶיהָ בְּלַחֲשׁ, וְכָל הַשְּׂמָשִׁים מְתַעֲוֶרֶת בְּאוֹתוֹ זְמַן וּמִתְלַחֲשִׁים: הֲרֵי הַמִּלְכָּה בָּא לְהַזְדַּגּ בַּמִּלְכָּה. מִי הַמִּלְכָּה? זוֹ כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. מִי כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל? כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל סֵתֵם.

לֹא סִבְלִי. דָּאִמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בְּשִׁעָתָה דְּהָאִי כ"ה אֲתַעֲר בְּדִינוֹי, לֹא יְכַלִּין בְּנֵי עֲלָמָא לְמִיָּקָם קַמִּיהָ.

151. וּבִשְׁעָתָה דְּפָרְסִין כְּהֵנִי יְדִייהוּ, דְּאֲתִיִּין מִוּזָּסָה, אֲתַעֲר וּזָסָה דְּלַעֲיָלָא, וְאֲתַזְזָבֵר בְּהָאִי כֹה, וּמִתְבַּסְמָא וּמִתְבָּרְכָא בְּאַנְפִּין זְהִירִין לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל, וְאֲתַעֲרִי מִנְהוֹן דִּינִין, הֲדָא הוּא דְכֶתִיב כֹּה תִּבְרְכוּ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, וְלֹא לְשְׂאֵר עַמִּין.

152. בְּגִין כֶּהֵן, וְלֹא אֲזָרָא. כֶּהֵן בְּגִין דִּיתַעֲר הָאִי כְּתָרָא דִּילִיָּהּ וּזָסָה, עַל יָדָיו, דְּאֲקָרִי וּזָסָה, דְּכֶתִיב, (דְּבָרִים לג) לְאִישׁ וּזָסָה. וְהוּא אֲתִי מִסְטָרָא דְּוּזָסָה. וְכֶתִיב (תְּהִלִּים קמ"ה) וּזָסָהֶיךָ יִבְרַכּוּכָהּ, אֵל תִּקְרִי יִבְרַכּוּכָהּ, אֲלֵא יִבְרְכוּ כֹהֵן. כֹּה תִּבְרְכוּ, בְּשֵׁם הַמִּפְרָשׁ. כֹּה תִּבְרְכוּ, בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ.

153. תֵּאָנָא, אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּשִׁעָתָה דְּכֶהֵן דְּלִתַּתָּא קָם וּפָרִיס יָדָיו, כָּל כְּתָרִין קְדִישִׁין דְּלַעֲיָלָא מִתַּעֲרִין, וּמִתְתַּקְנִין לְאֲתַבָּרְכָא, וְנִזְהָרִין מִעֻמְקָא דְּבִירָא, דְּאֲתַמְשָׁךְ לָהּ מִהָהוּא עֻמְקָא דְּנִפְקָה דְּרִיר, וְלֹא פָסִיק בְּרַכָּאן דְּנִבְעָן, מִבּוֹעִין לְכָלֵהּ עַלְמִין וּמִתְבָּרְכִין וּמִתְשַׁקִּיִּין מִכָּלֵהּ.

154. וְתֵאָנָא, בְּהָהוּא זְמַנָּא, לְזוּזִישׁוֹתָא וּשְׁתִּיקוֹתָא הָוִי בְּכָל עַלְמִין. לְמַלְךְ דְּבַעֲי לְאֲזָדוּוּגָא בְּמִטְרוֹנִיתָא, וּבַעֲי לְמַעַל לָהּ בְּלִזְזִישׁוֹ, וְכָל שְׂמִישִׁין מִתַּעֲרִין בְּהָהוּא זְמַנָּא וּמִתְלַזְזִישִׁין, הָא מִלְכָּא אֲתִי לְאֲזָדוּוּגָא בְּמִטְרוֹנִיתָא. מֵאֵן

מטרונייתא. דא כנסת ישראל. מאן כנסת
ישראל. כנסת ישראל סתם.

155. למדנו, אמר רבי יצחק, בהן
צריך לזקף ימין על שמאל,
שבתוב (ויקרא ט) וישא אהרן את ידו
אל העם ויברכם. ידו פתוב, ולא ידיו,
משום ששבח הימין על השמאל. אמר
רבי אלעזר, סוד הוא, משום
שבתוב (בראשית ג) והוא ימשל בך.

156. למדנו, בהן שרוצה לפרש ידיו,
צריך שיתוסף קדשה על קדשתו,
שצריך לקדש ידיו על יד הקדוש. מי יד
של הקדוש? זה לוי, שצריך בהן לטל
קדשה של מים מידיו, שבתוב וקדשת
את הלויים. הרי הם קדושים. וכתוב
בלויים, (במדבר יח) וגם את אחיך מטה
לוי וגו'. שבט אביך – כלל. מכאן שכל
בהן שפורש ידיו, צריך להתקדש על ידי
קדוש, להוסיף קדשה על קדשתו. ולכן
לא יטל קדשה של מים מבן אדם אחר
שאיננו קדוש.

157. ובספרא דצניעותא למדנו, לוי
שהתקדש בהן על ידו, צריך הוא
להתקדש בתחלה. ולמה לוי? שיתקדש
על ידי בהן אחר. למדנו, בהן אחר לא
צריך, שהרי בהן שאינו שלם, לא צריך
זה הכהן השלם להפגם על ידי פגום
שלא שלם. אבל לוי שהוא שלם וראוי
לעלות לדוכן ולעבד באהל מועד, הרי
הוא שלם, והרי נקרא קדוש, שבתוב
וקדשת את הלויים. אמר רבי תנחום,
אף נקרא טהור, שבתוב וטהרת אתם.

155. תאנא אמר רבי יצחק, בהן בעי לזקפא
ימינא על שמאלא, דכתיב, (ויקרא ט) וישא אהרן
את ידו אל העם ויברכם. ידו כתיב, ולא ידיו.
משום דשבתוב דימינא על שמאלא. אמר רבי
אלעזר, רזא הוא, משום דכתיב, (בראשית
ג) והוא ימשול בך.

156. תאנא, בהן דבעי לפרסא ידיו, בעי דיתוסף
קדושה (דף קמ"ו ע"ב) על קדושה דיכילה, דבעי
לקדשא ידיו, על ידא דקדישא. מאן ידא
דקדישא. דא ליוואה. דבעי כהנא ליטול קדושה
דמיא מידיו, דכתיב וקדשת את הלויים, דא
אינון קדישין. וכתיב בהו בלויים, (במדבר יח) וגם
את אחיך מטה לוי וגו'. שבט אביך כלל. מכאן,
דכל בהן דפרס ידיו, בעי לאתקדשא על ידי
דקדישא, ליתוסף קדושה על קדושתיה. ועל
דא, לא יטול קדושה דמיא, מבר נש אזורא,
דלא הוי קדישא.

157. ובצניעותא דספרא תאנא, לוי דאתקדש
כהנא על ידיו, בעי הוא לאתקדשא בקדמייתא.
ואמאי לוי, ויתקדש על ידא דכהנא אזורא.
תאנא, כהנא אזורא לא בעי, דהא בהן דלא
שלים, לא בעי האי כהנא שלם, לאתפגם על
ידא דפגימא דלא שלם. אבל לוי דאיהו שלם,
ואתווי לסלקא בדוכנא, ולמפלוג במשכן זמנא,
הא שלם הוא, והא אקרי קדוש, דכתיב וקדשת
את הלויים. אמר רבי תנחום, אף אקרי טהור,

דְּכַתִּיב, (במדבר ח) וְטַהַרְתָּ אוֹתָם. וּבִגְזִין כֶּךָ בְּעֵי
לְאוֹסָפָא כַּהֲנָא קְדוּשָׁה עַל קְדוּשִׁיתָהּ.

158. תַּאנָּא, כַּהֲנָא דְּפָרִיס יְדוּי, בְּעֵי דְלֹא יִתְּנוּ בְּרוּן
אַעֲבֵעֵן דָּא בְּדָא, בִּגְזִין דִּיתְבָּרְכוּן כְּתָרִין קְדִישִׁין,
כָּל זֹד וְזֹד בְּלוֹזוֹדוּי, כְּמָה דְּאִתְּנוּזִי לִיה. בִּגְזִין
דְּשִׁמָּא קְדִישָׁא בְּעֵי לְאַתְּפָרְשָׁא בְּאַתְנוּן רְשִׁימִין
דְּלֹא לְאַעֲרָבָא דָּא בְּדָא. וְלֹא יִתְּכוּן (נ"א
ולאתכוונא) בְּאִינוּן מַלְיָן.

159. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, בְּעֵי קוֹדֶשָׁא בְּרִיךְ הוּא
דִּיתְבָּרְכוּן עֲלָא, בִּגְזִין דִּיתְבָּרְכוּן תַּתָּא, וְיִתְבָּרְכוּן
עֲלָא דְּאִינוּן קְדִישִׁין בְּקְדוּשָׁה עֲלָא, עַל יְדָא
דְּתַתָּא, דְּאִינוּן קְדִישִׁין בְּקְדוּשָׁה עֲלָא, דְּאִינוּן
קְדִישִׁין מִכָּל קְדִישִׁין דְּלַתַּתָּא, דְּכַתִּיב, (תהלים
קמה) וּזְסִידִיךָ יִבְרַכּוּכָהּ.

160. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל כַּהֵן דְּלֹא יָדַע רְזָא דָּא,
וּלְמַאן מְבָרַךְ, וּמַאן הֵיא בִּרְכָתָא דְּמְבָרַךְ, לָאו
בִּרְכָתָא דִּילִיָּה בִּרְכָתָא, וְהֵינֵנו דְּכַתִּיב, (מלאכי
ב) כִּי שִׁפְתֵי כַהֵן יִשְׁמְרוּ דַּעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ
מִפִּיהוּ. מֵאִי דַּעַת. דַּעַת סֵתָם. וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ
מִפִּיהוּ. עֲלָאִין, יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. וּמֵאִי יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ.
תוֹרָה. תוֹרָה סֵתָם, הֵיךְ אֲזוּיָדָא תוֹרָה דְּלַעֲיָלָא
דְּאַקְרִי תוֹרָה סֵתָם. דְּתַנְיָא, תוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב
וְתוֹרָה שֶׁבַּעַל פֶּה בְּאִינוּן כְּתָרִין עֲלָאִין דְּאַתְקִירוּן
הָכִי. מֵאִי טַעְמָא. כִּי מְלָאךְ יִי צְבָאוֹת הוּא.
וְתַנְיָא, דְּבְּעֵי כַּהֲנָא לְכוּנָא בְּאִינוּן מַלְיָן דְּלַעֲיָלָא,
לְיִזְדָּא שְׁמָא קְדִישָׁא כְּמָה דְּאַצְטְרִיךְ.

וּמִשּׁוּם כֶּךָ צְרִיךְ לְהוֹסִיף כַּהֵן קְדוּשָׁה עַל
קְדוּשָׁתוֹ.

158. לְמַדְנֵנוּ, כַּהֵן שְׁפוֹרֵשׁ יְדוּי, צְרִיךְ
שְׁהֲאַצְבָּעוֹת לֹא יִתְחַבְּרוּ זֶז בְּזוּ, בְּדִי
שִׁיתְבָּרְכוּ כְּתָרִים קְדוּשִׁים כָּל אֶחָד
וְאֶחָד לְבַדּוֹ כְּמוֹ שְׂרָאוּי לוֹ, מִשּׁוּם שְׁשִׁם
הַקְדוּשׁ צְרִיךְ לְהַתְּפָרֵשׁ בְּאוֹתִיּוֹת
רְשׁוּמוֹת שֶׁלֹּא לְעָרֵב זֶה בְּזֶה, וְלֹא
יִתְּכוּן (וְלַהֲפָחוּ) בְּאוֹתָם דְּבָרִים.

159. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, רוּצָה הַקְדוּשׁ
בְּרוּךְ הוּא שִׁיתְבָּרְכוּ עֲלִינוּנִים בְּדִי
שִׁיתְבָּרְכוּ תַּחְתּוֹנִים, וְיִתְבָּרְכוּ עֲלִינוּנִים
שֶׁהֵם קְדוּשִׁים בְּקְדוּשָׁה עֲלִינוּנָה עַל יְדֵי
הַתַּחְתּוֹנִים, שֶׁהֵם קְדוּשִׁים בְּקְדוּשָׁה
עֲלִינוּנָה, שֶׁהֵם קְדוּשִׁים מִכָּל קְדוּשִׁים
שְׁלֹמֶטָה, שֶׁכְּתוּב (תהלים קמה) וּזְסִידִיךָ
יִבְרַכּוּכָהּ.

160. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל כַּהֵן שֶׁלֹּא
יָדַע סוּד זֶה, וְלָמִי מְבָרַךְ, וּמֵהִי הַבְּרָכָה
שֶׁמְבָרַךְ – אֵין בִּרְכָתוֹ בְּרָכָה, וְהֵינֵנו מֵה
שֶׁכְּתוּב (מלאכי ב) כִּי שִׁפְתֵי כַהֵן יִשְׁמְרוּ
דַּעַת וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. מֵה זֶה דַּעַת?
דַּעַת סֵתָם. וְתוֹרָה יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ,
עֲלִינוּנִים יִבְקְשׁוּ מִפִּיהוּ. וּמֵה יִבְקְשׁוּ
מִפִּיהוּ? תוֹרָה. תוֹרָה סֵתָם. אֵיךְ אֲחֻזָּה
תוֹרָה שְׁלֹמֶעַלָה שֶׁנִּקְרָאת תוֹרָה סֵתָם?
שְׁלֹמֶדְנֵנוּ, תוֹרָה שֶׁבְּכַתֵּב וְתוֹרָה שֶׁבַּעַל
פֶּה בְּאוֹתָם כְּתָרִים עֲלִינוּנִים שֶׁנִּקְרָאוּ כֶּךָ.
מֵה הַטַּעַם? כִּי מְלָאךְ ה' צְבָאוֹת הוּא.
וְלַמְדְּנוּ שֶׁצְרִיךְ הַכַּהֵן לְכוּן בְּאוֹתָם
דְּבָרִים שְׁלֹמֶעַלָה לִיַּחַד אֶת הַשֵּׁם
הַקְדוּשׁ בְּפִי שֶׁצְרִיךְ.

161. אמר רבי שמעון, תאנא בצניעותא דספרא, שׁמא קדישא אתגלייא ואתכסייא. דאתגלייא, כתיב ביו"ד ה"א וא"ו ה"א. דאתכסייא כתיב באתון אזורן, ומההוא דאתכסייא ההוא טמירא (ס"א אחרנין והוא דאתכסייא הוא טמירו) דכלא. אמר רבי יהודה, ואפילו ההוא דאתגלייא, אתכסיא באתון אזורן, בגין ההוא טמירא דטמירין בגו.

162. דהא הכא בעי כהנא לצרפא שׁמא קדישא, ולמיוזת רזומי, (כלהו) דכלהו כליכן בדיבור דכ"ב אתון (ס"א דכלהו מכילן) (ס"א בתרי כתרי) כתרי דרזומי. ובהגין אתון דהאי שׁמא, סתימאן כ"ב מסיכן דרזומי, וי"ג דעתיקא סתים וגניז מכלא, וט' דאתגליין מועיר אנפין (בזעיר אנפין) ומתזבזבזן כלהו בצרופא דשׁמא זוד, דהיה מכוון כהנא כד פריס ידיו בכ"ב אתון גליפן.

163. ותאנא, כד היה צניעותא בעלמא, היה מתגלייא שׁמא דא לכלא. מדיאסגי וזציפותא בעלמא, סתים באתווי. דכד היה מתגלייא, כהנא מכוין, ושׁמא מתפרש. במאי מכוין. מכוין בסתימא דטמיר וגניז, ובמתגלייא ובמתפרש. מדיאסגי וזציפותא בעלמא, סתים כלא באתון רשימין.

164. ותא זוזי, דכל הגי כ"ב אתון (ס"א רחמי) (ס"א דכל הני כ"ב מכילן דרחמי), (דף קמ"ז ע"א) משה אמרן בתרי זבני. זבנא קדמאה אמר,

161. אמר רבי שמעון, למדנו בספרא דצניעותא, שם הקדוש גלוי ומכסה, שגלוי הרי כתוב ביו"ד ה"א וא"ו ה"א. שמכסה כתוב באותיות אחרות, ואותו שמכסה הוא הנסתר (אסרים, ואותו שמכסה הוא נסתר) של הכל. אמר רבי יהודה, ואפילו אותו שמגלה מכסה באותיות אחרות, בגלל אותו טמיר הטמירים בפנים.

162. שהרי כאן צריך הכהן לצרף שם הקדוש ולהוריד רחמים, (כלם) שכלם כלולים בדבור של עשרים ושתים אותיות (שכלן מדות) (בשני כתרים) כתרי הרחמים. ובאותיות אלו של השם היה סתומים עשרים ושתים מדות הרחמים, ושלש עשרה של העתיק נסתר וגנוז מהכל. ותשע שהתגלו מועיר אנפין (בזעיר אנפין), ומתחברים כלם בצרופ שם אחד שהיה הכהן מכון בשפרס ידיו בעשרים ושתים אותיות חקוקות.

163. ולמדנו, בשחיתת צניעות בעולם, היה מתגלה שם זה לכל. משרבתה החצפה בעולם, נסתר באותיותיו. שפשחיה מתגלה, הכהן היה מכון, והשם מתפרש. במה מכון? מכון בנסתר שטמיר וגנוז, ומתגלה ומתפרש. משהתרבתה החצפה בעולם, נסתר הכל באותיות רשומות.

164. ובא ראה שכל אלו עשרים ושתים אותיות (רחמים) (שכל אלו עשרים ושתים מדות הרחמים), משה אמר אותן בשתי פעמים. פעם ראשונה אמר שלש

עשרה מדות של עתיק העתיקים, נסתר הכל, להוריד אלה למקום שנמצא הדין, לכפותם. פעם שניה אמר תשע מדות רחמים שכלולים בזהיר אנפין, ומאירים מהעתיק נסתר הכל. וכלם כולל הכהן כשפורש ידיו לברך את העם, ונמצאים שמתברכים כל (העליונים) העולמות בצד הרחמים שנמשכים מהעתיק הטמיר, נסתר הכל. וכל העשרים ושתים אותיות הללו מדות נסתרות.

165. יברכה ה' וישמרה, אלו שלשה פסוקים ושלשה שמות של שתיים עשרה אותיות הכלולות בנגד, ובכל התפון הכהן. וכל עליונים ותחתונים מתבשמים בעשרים ושתים אותיות שנסתרות בשלשת הפסוקים הללו, בנגד עשרים ושתים (אותיות) מדות רחמים שכוללות הכל. ולכן כתוב אמור, ולא אמרו, כמו שבארנו. אמור – שצריך לבון בכל הנסתרם הללו בכל המעלות הללו. אמור – בדברים נסתרים של מעלה. אמור – חשבון רמ"ח איברים שבאדם חסר אחד. מה הטעם? שבאחד כלם תלויים. וכלם מתברכים בברכה זו בשלשת הפסוקים הללו כמו שבארנו. להם – לכלל בברכה זו עליונים ותחתונים.

166. למדנו, אמר רבי יוסי, יום אחד ישבתי לפני רבי אלעזר בן רבי שמעון ושאלתי אותו, אמרתי, רבי, מה ראיה דוד שאמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה' אדם מילא, בהמה למה?

י"ג מכילן דעתיקא דעתיקין סתימא דכלא, לנזותא אלן לאתר דדינא אשתכח, לאכפא להו. זמנא תננינא, אמר ט' מכילן דרזומי, דכלילן בזהיר אנפין, ונהירין מעתיקא סתימא דכלא. וכלהו כליל כהנא כד פריס ידוי לברכא עמא, ומשתכחון דמותברכין כלהו (ס"א עלאין) עלמין בסטרא דרזומי, דאתמשיכן מעתיקא טמירא סתימא דכלא. וכל הני כ"ב אתון, מכילן סתימא.

165. יברכה ה' וישמרה, אלן תלת קראי, ונ' שמהן דתריסר אתון כלילן לכהליהון, ובכלא אתכון כהנא. וכל עלאי ותתאי מתבסמן בכ"ב אתון, דסתימין בהני ג' קראי, לכהיל כ"ב (אתון) מכילן דרזומי דכליל כלא. ובגין כך כתיב אמור, ולא אמרו, כמה דאוקימנא. אמור. דבעי לכוונא בכל הני סתימין, בכל הני דרגין. אמור: במלך סתימין דלעילא. אמור: זושבן רמ"ז אברין דבאדם זוסר זוד. מאי טעמא. דבזוד תליין כלהו. וכלהו מתברכאן בהאי ברכתא, בהני תלת קראי, כדאמרן. להם: לאתכללא בהאי ברכתא עלאין ותתאין.

166. תאנא, אמר רבי יוסי, יומא זוד יתיבנא קמיה דרבי אלעזר בן רבי שמעון, שאילנא ליה, אמינא, רבי מאי קא זמא דוד דקאמר (תהלים לו) אדם ובהמה תושיע ה', אדם תינז, בהמה

אמר לו, יפה שאלת, הכל הוא במנין.
זכו – אדם. לא זכו – בהמה.

167. אמרתי, רבי, סוד הדבר אני רוצה. אמר לו, הכל נאמר, ובא ראה, הקדוש ברוך הוא קרא לישראל אדם, בדגמה שלמעלה, וקרא להם בהמה, והכל בפסוק אחד, שכתוב ואתן צאן צאן מרעיתי וגו'. (יחזקאל לד) ואתן צאן מרעיתי – הרי בהמה. אדם אתם – הרי אדם. וישראל נקראו אדם ובהמה, ומשום זה אדם ובהמה תושיע ה'. ועוד סוד הדבר, זכו – אדם בדגמה שלמעלה, לא זכו – נקראו בהמה, וכלם מתברכים בזמן אחד – אדם שלמעלה ובהמה שלמטה. וכל שכן שהכל יש בהם בישראל. זהו שכתוב אדם ובהמה תושיע ה'.

168. ובא ראה, הברכה לא נמצאת למטה עד שתמצא למעלה, ומשנמצאה למעלה – גם למטה נמצאת, והכל תלוי כך לטוב ולרע. לטוב, שכתוב (הושע ב) אענה את השמים והם יענו את הארץ. לרע, שכתוב (ישעיה כד) יפקד ה' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

169. אמר רבי יהודה, בגלל זה (התפארת הזו פתח בו) כתוב אמור להם, סתם, להתברך עליונים ותחתונים כלם באחד, שכתוב כה תברכו בתחלה, ואחר כך את בני ישראל אמור להם סתם, להתברך כלם באחד. יברכה ה' – למעלה. וישמרך –

למה. אמר ליה יאות שאלת, כלל במניינא הוא, זכו אדם, לא זכו בהמה.

167. אמינא, רבי, רזא דמלה קא בעינא. אמר ליה כלל אתמר, ותא וזוי, קרא קודשא בריך הוא לישראל אדם, כזוונא דלעילא. וקרא להו בהמה, וכלל בזוד קרא, דכתיב (יחזקאל לד) ואתן צאן מרעיתי וגו'. ואתן צאן מרעיתי, הא בהמה. אדם אתם, הא אדם. וישראל אקרו אדם ובהמה, ובגין כך אדם ובהמה תושיע יי. ועוד רזא דמלה, זכו אדם כזוונא דלעילא. לא זכו, בהמה אקרון. וכללו מתברכאן בשעתא וזדא. אדם דלעילא. ובהמה דלתתא. וכל שכן דכלל אית בהו בישראל, הדא הוא דכתיב אדם ובהמה תושיע יי.

168. ותא וזוי, לית ברכתא לתתא אשתכוז, עד דישתכוז לעילא. ובדאשתכוז לעילא אוף לתתא אשתכוז, וכלל הכי תליא לטב ולבייש. לטב, דכתיב (הושע ב) אענה את השמים והם יענו את הארץ. לבייש, דכתיב (ישעיה כד) יפקוד יי על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה.

169. אמר רבי יהודה, בגין כך (האי תפארת פתח ביה) כתיב אמור להם סתם, לאתברכא עלאין ותתאין, כלהו כזדא. דכתיב כה תברכו בתחלה, ואזר כך את בני ישראל אמור להם סתם, לאתברכא כלהו כזדא, יברכה יי, לעילא. וישמרך, לתתא. יאר יי כזיו, לעילא.

ויוזנה, לתתא. ישא יי פניו, לעיקלא. וישם כף שלום לתתא.

למטה. יאר ה' פניו – למעלה. ויחנך – למטה. ישא ה' פניו – למעלה. וישם לך שלום – למטה.

170. רבי אבא אמר, כלהו כוודא מתברכאן, בכ"ב אתון גליפן דשמיא קדישא דאתכלל וסתיים הכא, בכ"ב אתון מתברכאן כלהו. ואינון רוזמי גו רוזמי, דלא אשתכוז בהו דינא. ולא, והכתיב ישא יי פניו אליה. אמר רבי אבא, ישא יסלק ויעבר בגין דלא ישתכוז דינא כלל.

170. רבי אבא אמר, כלם מתברכים באחד בעשרים ושתים אותיות חקוקות של השם הקדוש שנכלל ונסתר באן, בעשרים ושתים אותיות כלם מתברכים. והם רחמים תוך רחמים, שלא נמצא בהם דין. ולא? והרי כתוב ישא ה' פניו אליה! אמר רבי אבא, ישא – יסלק ויעביר כדי שלא ימצא דין כלל.

171. תאנא, אמר רבי יוסי, בשעתא דכהנא פריס ידוי, אסיר ליה לעמא לאסתכלא ביה, משום דשכינתא שריא בידוי. אמר רבי יעקב, אי הכי, כיון דלא זומאן מזה אכפת להו, דהא כתיב (שמות לג) כי לא יראני האדם וחי, בזייהון לא זומאן, אבל במיתתהון זומאן. אמר ליה, משום דשמיא קדישא רמיזא באצבעין דידוי, ובעי בר נש לדוולא, אף על גב דלא זומאן שכינתא, לא בעאן לאסתכלא בידיהו דכהני, בגין דלא ישתכוזון עמא וזציפאן לגבי שכינתא.

171. למדנו, אמר רבי יוסי, בשעה שהכין פורש ידיו, אסור לעם להסתכל בו, משום ששכינה שורה בידיו. אמר רבי יעקב, אם כן, כיון שלא רואים, אז מה אכפת להם, שהרי כתוב (שמות לג) כי לא יראני האדם וחי, בחייהם לא רואים, אבל במיתתם רואים? אמר לו, משום שהשם הקדוש רמוז באצבעות ידיו, וצריך האדם לפחד. אף על גב שלא רואה שכינה, לא צריך להסתכל על הידים של הכהנים, כדי שהעם לא ימצא בחצפה אל השכינה.

172. תאנא, בההיא שעתא דכהנא פריס ידוי, צריכין עמא לביתב בדוולו, באימותא, ולינדע דההיא שעתא, עידן רעותא אשתכוז בכלהו עלמין, ומתברכן עלאין ותתאין, ולית דינא בכלהו. והוא שעתא, דאתגלי סתימא עתיקא דעתיקין בזעיר אנפין ואשתכוז שלמא בכלא.

172. למדנו, בשעה שהכין פורש ידיו, צריך העם לשוב ביראה, באימה, ולדעת שאותה שעה עת רצון נמצא בכל העולמות, ומתברכים עליונים ותחתונים ואין דין בכלם, והיא השעה שמתגלה הנסתר עתיק העתיקים בזעיר אנפין, ונמצא שלום בכל.

173. אמר רבי שמעון, בהני תלת קראי (דף קמ"ז ע"ב) רישיהון יו"ד יו"ד יו"ד, י' ברכך י' אר י' שא.

173. אמר רבי שמעון, בראשי שלשת הפסוקים הללו יו"ד יו"ד יו"ד: י' ברכך י' אר י' שא.

י"אר וי"שא. בלם להראות אמונה השלמה, ולהתברך מהעתיק מי שצריך. יו"ד יו"ד יו"ד, להתברך זעיר אנפין מעתיק הכל. ומשום כך, יברך ה' למעלה, וישמך הוא למטה, וכן בלם. ושנה התנא לפני רבי שמעון, מי שמצטרף בחלומי, שיבא בשעה שהכנים פורשים ידיהם, ויאמר: רבנו של עולם, אני שלך וחלומותי שלך וכו'. למה? משום שאותה שעה נמצאים רחמים בכל העולמות, ומי שיבקש תפלתו בצער, מתהפך לו דין לרחמים.

174. מצוה (כ"ב) זו לברך הכהן את העם בכל יום בזקיפות האצבעות, ולברך ברכה בכל יום, להמצא ברכות מעלה ומטה. שהרי האצבעות עומדות בסוד עליון, חמש תוך חמש. חמש של הימין וחמש של שמאל. חמש של הימין הן שבח יותר על אותן של שמאל, משום שימין זו יש לה שבח יותר על שמאל. ועל זה בברכה שמברך הכהן את העם, צריך לזקף ימין על שמאל ולעין בעין טובה.

175. ובשפורש הכהן את ידיו, השכינה שורה על אותן האצבעות, שהרי הקדוש ברוך הוא הסכים עם הכהן באותן ברכות. וישראל מתברכים משני צדדים – מלמעלה ומלמטה. מלמעלה – השכינה שורה על אותן אצבעות, והכהן שמברך.

176. בא ראה, דברים שעושים, מעוררים דברים למעלה. כמו זה בפרישת אצבעות הכהן למטה,

כלהו לאוזזאה מדימונתא שלימא. ולא תברכא מעתיקא מאן דאצטרף. יו"ד יו"ד יו"ד, לאתברכא זעיר אנפין מעתיקא דכלא. ובגין כך יברכך יי לעילא, וישמך הוא לתתא, וכן כלהו. ותאני תנא קמיה דרבי שמעון, האי מאן דמצטרף בזלמיה, ליתי בשעתא דכהני פרסי ידיהו, ולימא רבנו של עולם אני שלך וזלומותי שלך וכו'. אמאי. משום דההיא שעתא אשתכחו רזומי בעלמין כלהו, ומאן דיבעי צלותיה בצעריה, אתהפך ליה דינא לרזומי.

174. פקודא (כ"ב) דא לברכא כהנא ית עמא בכל יומא, בזקיפו דאצבעון. ולברכא ברכתא בכל יומא, לאשתכחא ברכאן עילא ותתא. דהא אצבעאן קיימן ברוך עלאה, וזמשי גו זומשי. וזמשי דימינא, וזמשי דשמאלא. וזמשי דימינא, אינון שבוזא יתירא על אינון דשמאלא, בגין, דהא ימינא אית ליה שבוזא יתירא על שמאלא. ועל דא בברכתא דקא בריך כהנא ית עמא, אצטרף לזקפא ימינא על שמאלא. ולעינא בעינא טבא.

175. וכד פריש ידיו כהנא, שכינתא שריא על אינון אצבעון, דהא קודשא בריך הוא אסתכם עמיה דכהנא באינון ברכאן. וישראל מתברכין מתרין סטרין מעילא ותתא. מעילא, שכינתא דשריא על אינון אצבעון. וכהנא דקא מברך.

176. תא וזוי, מלין דקא עבדי, מתערין מלין לעילא. כגוןא דא בפרישו דאצבעון דכהנא

מתעוררת השכינה לבא ולשרות עלינו. וכן כמה דברים הם בעולם שמעוררים דברים למעלה, שהרי בהתעוררות שלמטה מתעורר כח אחר למעלה, וזה בארנו בכמה מקומות. והינו טעם הלולב והינו טעם השופר. וכמו הם בגון זה עשר אצבעות מעוררות השכינה לשרות עליהן. מתעוררות עשר מעלות אחרות להאיר, והכל בשעה אחת.

177. ועל כך אסור לבן אדם לזקוף אצבעות בזקיפות לחנם, אלא בתפלה ובברכות ובשם של הקדוש ברוך הוא. והרי בארנו, שהם המעוררים את השם הקדוש וסוד האמונה. זקיפות האצבעות, ממנים באותה זקיפות שלהן עשרה שליטים, כמו שבארנו. והבה צריך לברך בעין טובה בהסכמת השכינה, כמו שנתבאר.

178. באותה שעה שברכה זו יוצאת מפי הבהן, אותן ששים אותיות יוצאות וטסות ברקיע, וממנים ששים גדולים על כל אות ואות, וכלם מודים על כל הברכות הללו. מה הטעם ששים אותיות בברכות הללו? משום שישראל הם ששים רבוא, וסוד ששים רבוא עומדים בעולם, וכל אחד ואחד הוא (רבוא) אחד.

179. השם הקדוש שיוצא מזה עולה למעלה עד אותו הכסא שלמעלה. והכל, שכינה עליונה ושכינה תחתונה, מודים לבהן באותן הברכות ועל אותם ששים ממנים. ועל זה כתוב, ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם. ואז

לתתא, אתערת שכינתא למיתי ולשריא עכן. וכן כמה מלין אינון בעלמא, דמתערין מלין לעילא. דהא באתערותא דלתתא, אתער וזילא אוזרא לעילא. והא אוקימנא בכמה דוכתי. והיינו טעמא דלולב, והיינו טעמא דשופר. וכמה אינון בהאי זוונא עשר אצבען, מתערי שכינתא לשרייא עליהו. מתערי עשר דרגין אוזרין לעילא לאנהרא, וכלא בשעתא זודא.

177. ועל דא, אסיר ליה לבר נש לזקפא אצבען בזקיפו למננא, אלא בעלותא, ובברכאן, ובשמא דקודשא בריך הוא. והא אוקימנא, דאינון אתערו דשמא קדישא, ורוא דמהימנותא. זקיפו דאצבעאן, ממנן בההוא זקיפו דלהון, עשרה שליטין, כמה דאוקמיה. וכהנא בעי לברכא בעינא טבא, באסתכמותא דשכינתא, כמה דאתמר.

178. בההיא שעתא דברכתא דא נפקא מפומיה דכהנא, אינון שתין אתוון, נפקין וטסין ברקיעא, וממנן שתין רברבין, על כל את ואת. וכלהו אוזן על כל אלן ברכאן. מאי טעמא שתין אתוון בברכן אלן. בגין דישראל שתין רבוא אינון, ורוא דשתין רבוא קיימין בעלמא, וכל זוד וזוד איהו זוד רבוא.

179. שמא קדישא דנפקא מיהא, סלקא לעילא, עד ההוא פרסיא דלעילא. וכלא שכינתא עלאה, ושכינתא דלתתא, אוזן בכהנא באינון ברכאן, וכל אינון שתין ממנן. ועל דא כתיב, ושמו את שמי על בני ישראל ואני אברכם. וכדין

קודשא בריך הוא מברך לון הקדוש ברוך הוא מברך את ישראל. (ע"כ) (פקודא כ"ג לכבד אב וכו' פ"ג ע"א)

180. פקודא בתר דא, ברכת כהנים יברכך יי. יאר יי. ישא יי. מקורא מתלת שמהן אלין, יו"ד ה"א וא"ו ה"א (ס"א יו"ד ה"י וא"ו ה"י). קדושה, אהי"ה אהי"ה אהי"ה, דמקורא דיליה, יו"ד ה"א וא"ו ה"א. קשורא דתרויהו, יוזוד דתרויהו, אדנ"י, דביה א"י, דרמיזין איהדונה"י (ס"א יאהדונה"י ודא עמודא דאמצעיתא ושכינתא איהי יאהדונה"י) (ס"א מקורא מג' שמהן אלין יו"ד ה"י וי"ו ה"י דרמיזין יאהדונה"י ודא עמודא דאמצעיתא שכינתא איהדונה"י נ"א איהדונה"י) ורמיזין א"י רביעאה, בתי שמהן מפרשין, דרשימין בהון (ע"כ רעיא מהימנא) (תצא רע"ז ע"א כי ימצא איש נערה)

180. מצוה אחר זו – ברכת כהנים. יברך ה', יאר ה', ישא ה'. מקור משלשה שמות אלו: יוד ה"א וא"ו ה"א (יו"ד ה"י וא"ו ה"י). קדשה, אהי"ה אהי"ה אהי"ה, שמקורו יו"ד ה"א וא"ו ה"א. הקשור של שניהם, היחוד של שניהם – אדנ"י, שבו א"י, שרמוזים איהדונה"י (יאהדונה"י, וזה העמוד האמצעי, והשכינה היא יאהדונה"י) (מקור מג' שמות אלו יו"ד ה"י וי"ו ה"י שרמוזים יאהדונה"י, וזה העמוד האמצעי, השכינה איהדונה"י) (איהדונה"י), ורמוזים א"י רביעי משני שמות מפרשים שרשומים בהם. (עד כאן הרעיא מהימנא)

181. (במדבר ו') ושמנו את שמיו. מהו ושמנו את שמיו? אמר רבי יהודה, יתקנו, כמו שכתוב (במדבר ד) ושמנו אותם איש על עבודתו ואל משאו. להתקין בברכתם בתרים של ימין לימין, ובתרים של שמאל לשמאל בראוי, שצריך שלא יטעו בהם להתקין הכל כדי שיתברכו עליונים ותחתונים.

181. (במדבר ו') ושמנו את שמיו. מהו ושמנו את שמיו. אמר רבי יהודה, יתקנו. כמות דכתיב, (במדבר ד) ושמנו אותם איש על עבודתו ואל משאו. להתקין בברכתם בתרים של ימין לימין, ובכתרים של שמאל לשמאל, כדקא וזוי. דבעיא דלא יטעון בהון, להתקין כלל, בגין דיתברכון עלאין ותתאין.

182. ואם יעשו כך, מה כתוב? ואני אברכם. למי? לאותם כהנים, שכתוב (בראשית כז) ומברכך ברוך. וכתוב (שם יב) ואברכה מברכך. הם מברכים את העם, ואני אברך אותם, ולפיכך כתוב ושמנו, ולא כתוב יאמרו או יזכרו.

182. ואי יעבדון הכי, מה כתיב. ואני אברכם. למאן. לאינין כהני, דכתיב, (בראשית כז) ומברכך ברוך. וכתוב (בראשית יב) ואברכה מברכך. אינין מברכין לעמא, ואנא אברך להו. ולפיכך כתיב ושמנו, ולא כתיב יאמרו, או יזכרו.

183. תאנא, כל כהן דלא רזומין ליה עמא, לא יפרס ידיו. ועובדא הוה בזוד כהן דקם ופרס

183. למדנו, כל כהן שלא אוהבים אותו העם, לא יפרש ידיו. ומעשה היה

בכהן אחד שקם ופרש ידיו, ועד שלא השלים נעשה גל עצמות. מה הטעם? משום שלא ברך בחביבות. וקם אחר ופרש ידיו וברך, והתתקן אותו היום. כל כהן שאינו אוהב את העם או העם לא אוהבים אותו, לא יפרש ידיו לברך את העם, שפתיב (משלי כב) טוב עין הוא יברך, אל תקרי יברך, אלא יברך.

184. למדנו, אמר רבי יצחק, בא וראה מה פתוב באותו בלעם הרשע. בשעה שנמסר לו לברך את ישראל, היה משגיח בעין רעה כדי שלא תתקיים הברכה, והיה תולה דבריו באותה עין רעה, שפתיב (במדבר כד) נאם בלעם בנו בער. מה זה בנו בער? מאותו שהיה שונא אותו יותר מכל בני העולם. ונאם הגבר שתם העין, שסתום העין טוב מהם, כדי שלא יתברכו ולא תתקיים הברכה.

185. אמר רבי יהודה, כך הוא פודאי, שנמצאת פתיחת (שנמצאת פקיסת) עין לברך, שפתיב (דניאל ט) פקח עיניך, כדי לברך. וברכת רב המנונא סבא כך היה אומר: הקדוש ברוך הוא יפקח עינו עליך. ובאותו רשע פתוב שתם העין, כדי שלא יתברכו על ידו. ואמר רבי יצחק, לכן צריך הפהן לברך בעין טובה, ברכתו תתקיים. ושלם מברך בעין טובה, פתוב (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין ואל תתאו למטעמתי. כלומר, אל תבקש ממנו ברכה כלל.

ידוי, ועד דלא אשלים, אתעביד תלא דגרימי. מאי טעמא. משום דלא בריך בנזכיבותא. וקם אחר ופרש ידיו וברך, ואתתקן ההוא יומא. כל כהן דהוא לא רזים לעמא, או עמא לא רזומין ליה, לא יפרוס ידיו לברכא לעמא, דכתיב, (משלי כב) טוב עין הוא יבורך אל תקרי יבורך, אלא יברך.

184. תאנא, אמר רבי יצחק, בא וראה מה פתיב בהוא רשע דבלעם, בשעתא דאתמסר ליה לברכא לישראל, הוה משגיח בעינא בישא, בגין דלא יתקיים ברכתא, והוה תלי מלוי בהוא עינא בישא, דכתיב, (במדבר כד) נאם בלעם בנו בעור. מאי בנו בעור. בהוא דהוה סאני להו יתיר מכל בני עמא. ונאם הגבר שתם העין, דסתים עינא טבא מנייהו, בגין דלא יתברכו, וכל יתקיים ברכתא.

185. אמר רבי יהודה, הכי הוא ודאי, דאשתכח פקיעא (o"א דאשתכחן פקיסת) דעינא לברכא, דכתיב, (דניאל ט) פקח עיניך, בגין לברכא. וברכתא דרב המנונא סבא, הכי אמר, קודשא בריך הוא יפקח עיני עמך. ובהוא רשע פתיב, שתום העין. בגין דלא יתברכו על ידי. ואמר רבי יצחק, בגין כך כהנא דברך בעינא טבא, ברכתיה אתקיים. ודלא מברך בעינא טבא, פתיב, (משלי כג) אל תלחם את לחם רע עין ואל תתאו למטעמתי, כלומר אל תבעו מניה ברכתא כלל.

186. אמר רבי יוסי, תא זוזי, כתיב (דברים כג) ולא אבה יי אלהיך לשמוע אל בלעם וגו'. לשמוע אל בלעם, אל בלק מבעי ליה, דהא עביר בלק בלא, מהו אל בלעם. אלא משום דהוה סתים עינוי, בגין דלא יתברכון ישראל. תאנא, אמר רבי יוסי, אמר ליה קודשא בריך הוא לבלעם, רשע, את סתים עינך בגין דלא יתברכון בני. אנא אפקוז עיני, וכל מלין דתיבא, אהפך להו לברכאן. דא הוא דכתיב, ויהפך ה' אלהיך לך את הקללה לברכה כי אהבך וגו'.

186. אמר רבי יוסי, בא ראה, כתוב (דברים כג) ולא אבה ה' אלהיך לשמע אל בלעם וגו'. לשמע אל בלעם? אל בלק היה צריך לו להיות, שהרי בלק עשה הכל מה זה אל בלעם? אלא משום שהיה סותם עינוי כדי שלא יתברכו ישראל. למדנו, אמר רבי יוסי, אמר לו הקדוש ברוך הוא לבלעם: רשע, אתה סותם עינוי כדי שלא יתברכו בני – אני אפקח עיני, וכל הדברים שתאמר, אהפך אותם לברכה. זהו שכתוב (שם) ויהפך ה' אלהיך לך את הקללה לברכה כי אהבך וגו'.

187. ועל דא כתיב, טוב עין הוא יבורך כי נתן מלזומו כלל. מהו מלזומו. כמות דאוקימנא, דכתיב, (ויקרא כא) לזום אלהיו מקדשי הקדשים וגו'. משמע דקדשי הקדשים לזום אלהיו נפק מניה. ובגין כך כי נתן מלזומו כלל. תנא, כמות זביבין ישראל קמי קודשא בריך הוא, דעלא לא מתברכי אלא בגיניהון דישראל.

187. ועל בן כתוב, (משלי כב) טוב עין הוא יברך כי נתן מלחמו לדל. מה זה מלחמו? כמו שבארנו, שכתוב (ויקרא כא) לחם אלהיו מקדשי הקדשים וגו'. משמע שקדשי הקדשים, לחם אלהיו יצא ממנו, ולכן כי נתן מלחמו לדל. למדנו במה חביבים ישראל לפני הקדוש ברוך הוא, שעליונים ותחתונים מתברכים רק בגלל ישראל.

188. דתנינן, אמר רבי יהודה, אמר רבי זוייא, אמר רבי יוסי, נשבע הקדוש ברוך הוא, שלא יפנס בירושלם של מעלה, עד שיפנסו ישראל בירושלם של מטה, שנאמר (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבא בעיר. כלומר, כל זמן דשכינתא הכא בגלותא, שמיא דלעילא לא אשתלים. וכל תקונן לא אתקנו, בבכיכול אשתאר (דף קמ"ח ע"א) שמיא קדישא זוסרא.

188. שלמדנו, אמר רבי יהודה אמר רבי חייא אמר רבי יוסי, נשבע הקדוש ברוך הוא שלא יפנס בירושלם של מעלה עד שיפנסו ישראל בירושלם של מטה, שנאמר (הושע יא) בקרבך קדוש ולא אבא בעיר. כלומר, כל זמן שהשכינה כאן בגלות, השם שלמעלה לא נשתלם, וכל התקונים לא נתקנו, בבכיכול נשאר השם הקדוש חסר.

189. רבי אבא היה איל ללוד, פגע זירא בר רב, אמר לו, הרי ראיתי

189. רבי אבא היה איל ללוד, פגע זירא בר רב, אמר לו, הרי ראיתי

פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, וּמִי שְׂרֹאָה פְּנֵי הַשְּׂכִינָה, צְרִיף לְלֶכֶת וּלְרוֹץ אַחֲרֶיהָ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב (הוֹשֵׁעַ ו) וְנִדְעָה נִרְדָּפָה לְדַעַת אֶת ה'. וְכָתוֹב (יִשְׁעִיָּה ב) וְהִלְכוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ לָכֵן וְנִעְלָה אֵל הַר ה' וְגו'. כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וְגו'. וְאֵנָּה רֹצֶה לְלֶכֶת אַחֲרֶיךָ וּלְלַמֵּד מֵאוֹתָם דְּבָרִים מַעֲלִים שְׁאֵתָם טוֹעֲמִים כָּל יוֹם מִהַחֲדָר הַקָּדוֹשׁ.

190. מֵאִי דְּכֶתִיב, (בְּרַאשִׁית טו) וְהָאֱמִיץ בִּי וַיּוֹשְׁבֶהָ לוֹ צִדְקָה, אִי קוֹדֶשׁ אִי בְּרִיךְ הוּא וְזִשְׁבֶּה לְאַבְרָהָם, אוֹ אַבְרָהָם לְקוֹדֶשׁ אִי בְּרִיךְ הוּא. וְאֵנָּה שְׂמַעְנָא, דְּקוֹדֶשׁ אִי בְּרִיךְ הוּא וְזִשְׁבֶּה לְאַבְרָהָם, וְלֹא אֶתִּישְׁבָּא בְּלִבֵּי. אָמַר לִיהִי הָכִי אוֹקִימִנָּא, וְלֹא הָכִי הוּי. תָּא וְזִי, וַיּוֹשְׁבֶהָ, וַיּוֹשְׁבֶהָ לוֹ לֹא כֶּתִיב, אֶלָּא וַיּוֹשְׁבֶהָ, אַבְרָהָם וְדָאִי וְזִשְׁבֶּה לְקוֹדֶשׁ אִי בְּרִיךְ הוּא. דְּתִנִּינָא, כֶּתִיב (בְּרַאשִׁית טו) וַיּוֹצֵא אוֹתוֹ הַחוּצָה, אָמַר לִיהִי קוֹדֶשׁ אִי בְּרִיךְ הוּא, צָא מֵאֲצִטְגְּנִינֹת שְׁלָךְ, לֹא אוֹתָהּ הִדְרָךְ לְדַעַת שְׁמִי, אֶתָּה רֹאָה וְאֵנִי רֹאָה, אַבְרָם אֵינִי מוֹלִיד, אַבְרָהָם מוֹלִיד. מִכָּאֵן וְהִלָּא הִשְׁתַּדְּלוּ בְּדֶרֶךְ אַחֲרֵת, כִּי יִהְיֶה זֶרַעַךְ. מֵה זֶה כִּי? הִיא כֶּתֶר עֲשִׂירֵי הַקָּדוֹשׁ שֶׁל הַמֶּלֶךְ לְדַעַת אֶת שְׁמוֹ, וְהִיא הַכֶּתֶר שֶׁהַדִּינִים מִתְעוֹרְרִים מִמֶּנָּה.

191. וְלִמְדִנּוּ, כִּי יִהְיֶה זֶרַעַךְ מִמֶּשׁ. בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂמַח אַבְרָהָם לְהִסְתַּכֵּל וּלְדַעַת אֶת שְׁמוֹ וּלְהִדְבֵּק בּוֹ, מִשּׁוּם שֶׁהַתְּבַשֵּׁר בְּכִיָּה, וְאֵף עַל גִּב שְׂמִתְעוֹרְרִים מִמֶּנָּה הַדִּינִים, חָשַׁב אַבְרָהָם לְאוֹתוֹ הַכֶּתֶר, אֵף עַל גִּב שֶׁהִיא

וּמֵאֵן דְּזוּמִי אִפִּי שְׂכִינָתָא, בְּעֵי לְמִיזֵל וּלְרִהֲטָא בְּתִרְאָה. הָדָא הוּא דְּכֶתִיב, (הוֹשֵׁעַ ו) וְנִדְעָה נִרְדָּפָה לְדַעַת אֶת ה'. וְכָתִיב (יִשְׁעִיָּה ב) וְהִלְכוּ עַמִּים רַבִּים וְאָמְרוּ לָכֵן וְנִעְלָה אֵל הַר ה' וְגו'. כִּי מִצִּיּוֹן תֵּצֵא תוֹרָה וְגו'. וְאֵנָּה בְּעִינָא לְמִהֲרָה בְּתִרְרָה, וּלְמִיכָל מֵאִינוֹן מִלִּי מַעֲלִייתָא, דְּאֶתוֹן טַעֲמִין כָּל יוֹמָא, מֵאֲדָרָא קְדִישָׁא.

190. מֵאִי דְּכֶתִיב, (בְּרַאשִׁית טו) וְהָאֱמִיץ בִּי וַיּוֹשְׁבֶהָ לוֹ צִדְקָה, אִי קוֹדֶשׁ אִי בְּרִיךְ הוּא וְזִשְׁבֶּה לְאַבְרָהָם, אוֹ אַבְרָהָם לְקוֹדֶשׁ אִי בְּרִיךְ הוּא. וְאֵנָּה שְׂמַעְנָא, דְּקוֹדֶשׁ אִי בְּרִיךְ הוּא וְזִשְׁבֶּה לְאַבְרָהָם, וְלֹא אֶתִּישְׁבָּא בְּלִבֵּי. אָמַר לִיהִי הָכִי אוֹקִימִנָּא, וְלֹא הָכִי הוּי. תָּא וְזִי, וַיּוֹשְׁבֶהָ, וַיּוֹשְׁבֶהָ לוֹ לֹא כֶּתִיב, אֶלָּא וַיּוֹשְׁבֶהָ, אַבְרָהָם וְדָאִי וְזִשְׁבֶּה לְקוֹדֶשׁ אִי בְּרִיךְ הוּא. דְּתִנִּינָא, כֶּתִיב (בְּרַאשִׁית טו) וַיּוֹצֵא אוֹתוֹ הַחוּצָה, אָמַר לִיהִי קוֹדֶשׁ אִי בְּרִיךְ הוּא, צָא מֵאֲצִטְגְּנִינֹת שְׁלָךְ, לֹא הִיא אוֹרִזָּא לְמִנְדַּע שְׂבִי, אֶת זוּמִי, וְאֵנָּה זוּמִינָא, אַבְרָם אֵינִי מוֹלִיד, אַבְרָהָם מוֹלִיד. מִכָּאֵן וְלִהֲלָא, אֶשְׁתַּדְּלוּ בְּאֲרוּזָא אֲזוּרָא, כִּי יִהְיֶה זֶרַעַךְ. מֵאִי כִי? הִיא כֶּתֶר עֲשִׂירֵי הַקָּדוֹשׁ שֶׁל הַמֶּלֶךְ לְדַעַת שְׁמִי, וְהִיא כֶּתֶר דְּדִינִין מִתְעוֹרְרִין מִמֶּנָּה.

191. וְתִנִּינָא, כִּי יִהְיֶה זֶרַעַךְ מִמֶּשׁ. בְּהִיא שְׁעָתָא זוּרֵי אַבְרָהָם, לְאַסְתַּכֵּל וּלְמִנְדַּע שְׂבִי, וּלְאַתְדַּבְּקָא בִּיהִי, מִשּׁוּם דְּאֶתְבַּשֵּׁר בְּכִיָּה, וְאֵף עַל גִּב דְּדִינִין מִתְעוֹרְרִין מִמֶּנָּה, וְזִשְׁבֶּה אַבְרָהָם לְהִיא כֶּתֶר, אֵף עַל גִּב דְּהִיא דִּינָא, כִּי הִיא

דין, כאלו היא רחמים. זהו שכתוב ויחשבה. מה זה ויחשבה? את אותו הכתר, צדקה ורחמים. אמר רבי יצחק, כ"ה היא כתר עשירי, ונקראת צדקה, וממנה מתעוררים הדינים. ואברהם, אף על גב שידע שמהצדק הזה מתעוררים הדינים, הוא חשב אותה צדקה שלא מתעוררים ממנה הדינים, בגלל שהיא רחמים.

192. עוד אמר רבי אבא, מה שכתוב (שם כד) וה' ברוך את אברהם בכל, כמו שנאמר (דברי הימים-א כט) כי כל בשמים ובארץ. וכתוב כה תברכו. שבגלל ישראל מתברכת הכ"ה על ידי הכהן, בשביל שיתברכו ישראל למטה, ותמצא ברכה בכל. ולעתיד לבא (פתוב) כמו שנאמר, (תהלים קלד) יברכה ה' מציון וגו'. (שם קלה) ברוך ה' מציון שכן ירושלם.

193. ויהי ביום כלות משה וגו'. שנה רבי יוסי, ביום שנכנסה כלה לחפה. במה בארנו ביום כלות משה? אלא מלמד שעל ידי משה נכנסה. אמר רבי יהודה, וכי עד עכשו התעכבה שלא נכנסה למקומה, והרי כתוב (שמות מ) ולא יכל משה לבוא אל אהל מועד וגו'? אמר רבי יצחק, אין מקדם ומאחר בתורה.

194. ויהי ביום כלות משה, ודאי כלתו של משה. ששנינו, אמר רבי שמעון, מהו שכתוב (תהלים no) עלית למרום שבית שבי וגו'? אלא בשעה שאמר לו הקדוש ברוך הוא (שמות ג) של נעליך

רוזמי. הלא הוא דכתיב, ויחשבה. מאי ויחשבה. למהוא כתר. צדקה רזמי. אמר רבי יצחק, כ"ה כתר עשיראה היא, ואתקרי צד"ק, ודינן מתערין מנה, ואברהם אף על גב דידע דדינן מתערין מנה מהאי צדק. הוא ויחשבה צדקה, דדינן לא מתערין מנה, בגין דהוא רזמי.

192. תו אמר רבי אבא, מאי דכתיב, (בראשית כד) וי' ברוך את אברהם בכל, כמה דאת אמר (דברי הימים א כט) כי כל בשמים ובארץ. וכתוב כה תברכו, דבגין יהו' ד'ישראל מתברך האי כ"ה על ידא דכהנא, בגין ד'יתברכו ישראל לתתא, וישתכחו ברכתא בכלא וכלמנא דאתי (o"א כתיב) כמה דאת אמר (תהלים קלד) יברכה ה' מציון וגו'. (תהלים קלה) ברוך ה' מציון שכן ירושלם.

193. (במדבר ז') ויהי ביום כלת משה וגו'. תנא רבי יוסי, ביום שנכנסה כלה לזוהפה. במאי אוקימנא ביום כלת משה. אלא מלמוד, דעל ידי ד'משה נכנסה. אמר רבי יהודה, וכי עד השעתא אתעכבת דלא עיילת לדוכתה, והכתיב (שמות מ) ולא יכל משה לבא אל אהל מועד וגו'. אמר רבי יצחק אין מוקדם ומאוחר בתורה.

194. ויהי ביום כלת משה, כלת של משה ודאי. דתנינן אמר רבי שמעון, מאי דכתיב, (תהלים no) עלית למרום שבית שבי וגו'. אלא בשעה שאמר לו קודשא בריך הוא, (שמות ג) של נעליך

נַעֲלִיךָ מֵעַל רִגְלֶיךָ, אֲזִדְעֹזֶה הָהָר, אָמַר מִיכָאֵל
 קָמִי קוֹדֶשׁא בְּרִיךְ הוּא, רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם תִּבְעִי
 לְסִתּוֹר אָדָם. וְהָא כְּתִיב (בראשית ה) זָכַר וּנְקָבָה
 בְּרָאם וַיְבָרֶךְ אוֹתָם, וְלִית בְּרַכְתָּא אִשְׁתִּכּוּז,
 אֲלָא בְּמֵאן דְּאִיהוּ דְּכַר וּנְקָבָא, וְאֵת אִמְרַת
 לְאַתְפָּרְשָׁא מֵאַתְתִּיהָ.

מֵעַל רִגְלֶיךָ, אֲזִדְעֹזֶה הָהָר, אָמַר מִיכָאֵל
 לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: רְבוּנוֹ שֶׁל עוֹלָם,
 הִתְרַצָּה לְסִתּוֹר אָדָם? וְהָרִי
 כְּתוּב (בראשית ה) זָכַר וּנְקָבָה בְּרָאם
 וַיְבָרֶךְ אוֹתָם, וְאֵין נִמְצְאָת הַבְּרָכָה אֲלָא
 בְּמִי שֶׁהוּא זָכַר וּנְקָבָה, וְאַתָּה אוֹמֵר
 לְהַפְרֵד מֵאַתְתּוֹ?

195. אָמַר לוֹ: הָרִי קִיָּם מִשֶּׁה פְּרִיָּה
 וְרִבְיָה, בָּעֵת אֲנִי רוּצָה שְׂיִשָּׂא אֶת
 הַשְּׂכִינָה, וּבְשִׁבְלִי תֵרֵד הַשְּׂכִינָה לְדוֹר
 עֲמוֹ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב עֲלִית לְמָרוֹם שְׂבִית
 שְׂבִי. וּמָהוּ הַשְּׂבִי? שְׂכִינָה שֶׁנִּשְׁאַה לָךְ.
 לְקַחְתָּ מִתְּנוּת בְּאָדָם. בְּאָדָם לֹא כְּתוּב,
 אֲלָא בְּאָדָם הַיָּדוּעַ לְמַעְלָה. וּבִיּוֹם
 שִׁירְדָה הַשְּׂכִינָה, אוֹתוֹ יוֹם שֶׁנִּשְׁאַה
 לְמִשֶּׁה הִיא יֵרֵדָה, זֶהוּ שְׂכָתוֹב כְּלוּת
 מִשֶּׁה, כְּלוּת מִשֶּׁה מִמֶּשׁ.

195. אָמַר לִיהָ הָא קִיָּים מִשֶּׁה פְּרִיָּה וְרִבְיָה,
 הַשְּׂכִינָה אֲנִי בְּעֵינָא דִּיתְנָסֵב בְּשִׁכְנִיתָא, וּבְגִינִיָּה
 יִזְוֹת שְׂכִינִיתָא לְדִיִּירָא עֲבִיָּה, הָדָא הוּא דְּכְתִיב
 עֲלִית לְמָרוֹם שְׂבִית שְׂבִי. וּמָאִי שְׂבִי. שְׂכִינִיתָא
 דְּאַתְנָסִיבֵת עֲמָךְ. לְקוּזָת מִתְּנוּת בְּאָדָם. בְּאָדָם
 לֹא כְּתִיב, אֲלָא בְּאָדָם הַיָּדוּעַ לְמַעְלָה. וּבִיּוֹמָא
 דְּנִזְוֹתָת שְׂכִינִיתָא, הֵהוּא יוֹמָא דְּאַתְנָסֵבָא בְּמִשֶּׁה
 נִזְוֹתָא, הָדָא הוּא דְּכְתִיב כְּלוּת מִשֶּׁה, כְּלוּת מִשֶּׁה
 בְּמִשֶּׁה.

196. וּבִיהוֹשֻׁעַ שֶׁפָּנִי בְּפָנֵי הַלְבָנָה,
 כְּתוּב (יהושע ה) שֶׁל נַעֲלָךְ, שְׁלֹא נִפְרַד
 אֲלָא בְּזִמְנִים יָדוּעִים, שֶׁהָרִי הַשְּׂכִינָה לֹא
 נִשְׁאַה לוֹ כָּל כֶּךָ וְלֹא נִרְאָתָה לוֹ,
 שְׂכָתוֹב (שם) וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל [על] פָּנָיו
 אֶרְצָה. אֲבָל בָּאֵן כְּלוּת מִשֶּׁה וְדָאִי.
 מִתְּנוּת בְּאָדָם, מִתְּנָת כְּתוּב. אֲשֶׁרִי
 חִלְקוּ שֶׁל מִשֶּׁה שֶׁרְבוּנוֹ חֲפֵץ בִּיקְרוֹ עַל
 כָּל שְׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם.

196. וּבִיהוֹשֻׁעַ דְּאַנְפִּי כְּאַנְפִּי סִיְהָרָא
 כְּתִיב, (יהושע ה) שֶׁל נַעֲלָךְ, דְּלֹא אִתְפָּרַשׁ אֲלָא
 בְּזִמְנִין יָדוּעִין, דְּהָא לֹא אִתְנָסִיבֵת עֲבִיָּה שְׂכִינִיתָא
 כָּל כֶּךָ, וְלֹא אִתְזוּזִי לִיהָ, דְּכְתִיב (יהושע ה) וַיִּפֹּל
 יְהוֹשֻׁעַ עַל פָּנָיו אֶרְצָה. אֲבָל הָכָא כְּלוּת מִשֶּׁה
 וְדָאִי. מִתְּנוּת בְּאָדָם, מִתְּנָת כְּתִיב, וְכָאֵה זְוִלְקִיָּה
 דְּמִשֶּׁה, דְּמֵאֲרִיָּה בְּעִי בִּיקְרִיָּה, עַל כָּל שְׂאָר בְּנֵי
 עֻלְמָא.

197. וַיֹּאמֶר ה' אֶל מִשֶּׁה נָשִׂיא אֲזוּד
 לַיּוֹם. מָהוּ לַיּוֹם? אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, יָמִים
 שְׁלֵמֵעֵלָה שֶׁהִתְחַנְּכוּ לְהִתְבָּרֵךְ בְּאוֹתָם
 שְׁנַיִם עָשָׂר תַּחֲנוּמִים שְׁנִפְרָדִים, וְכָל אֶחָד
 הִתְתַּקֵּן וְהִתְחַנַּךְ בְּבִרְכָּה עַל יְדֵי אוֹתָם
 שְׁלֵמֵמֶשׁה. לְמַדְנֵו, כָּלֵם מִתְבָּרְכִים בְּגִלְל

197. (במדבר ז) וַיֹּאמֶר יְיָ אֶל מִשֶּׁה נָשִׂיא אֲזוּד
 לַיּוֹם. מָהוּ לַיּוֹם. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, יוֹמִין דְּלַעֲלִילָא,
 דְּאַתְזוּזְכוּ (דף קמ"ח ע"ב) לְאַתְבָּרְכָא, בְּאִינוּן
 תְּרִיסָר תְּזוּזוּמִין, דְּמִתְפָּרְשָׁא, וְכָל זוּד אִתְתַּקֵּן
 וְאַתְזוּזָךְ בְּבִרְכָּתָא עַל יְדוּי דְּאַלִּין דְּלִתְתָּא.

תאנא, כלהו מתברכן בגין מדבזא דלעילא, ואפילו תתא ואפילו עובדי כוכבים ומזלות מתברכים. מתברכן.

198. דתניא, אמר רבי שמעון, אלמלא לא אקריבו אלין תריסר נשיאין, לא יכיל עלבא למיקם קמי תריסר נשיאי ישמעאל, דכתיב, (בראשית כה) שנים עשר נשיאים לאומותם. מדאקריבו אלין דישראל, נסיבו שולטנותא דכלהו, בגין כך נשיא אזור ליום.

198. שלמדנו, אמר רבי שמעון, אלמלא לא הקריבו שנים עשר נשיאים אלו, לא יכל העולם לעמד לפני שנים עשר נשיאי ישמעאל, שכתוב, (בראשית כה) שנים עשר נשיאים לאומותם. משהקריבו אלו של ישראל, לקחו שלטון של הכל, משום כך נשיא אחד ליום.

199. וכל מה דאקריבו, כזונא דלעילא אקריבו, בגין דיתברכון כלהון. אילם נשיים, עתודים נשיים, כמה דכתיב, (שיר השירים ג) נשיים גבורים סביב לה, דבסטר גבורה. כף אונת עשרה זב וגו', והא אתמר, זכאה זולקיהון דצדיקייא, דקודשא בריך הוא מריק עליהו ברכאן, וציית צלותהון, ועליהו כתיב, (תהלים קב) פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם וגו'. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

199. וכל מה שהקריבו, כזונוא דלעילא אקריבו, בגין דיתברכון כלהון. אילם נשיים, עתודים נשיים, כמו שכתוב (שיר השירים ג) נשיים גברים סביב לה, שבצד הגבורה. כף אחת עשרה זב וגו', והרי נתבאר. אשרי חלקם של הצדיקים שהקדוש ברוך הוא מוריק עליהם ברכות ומקשיב לתפלותיהם, ועליהם כתוב (תהלים קב) פנה אל תפלת הערער ולא בזה את תפלתם וגו'. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

ברוך ה' לעולם אמן ואמן ימלוך ה' לעולם אמן ואמן.

